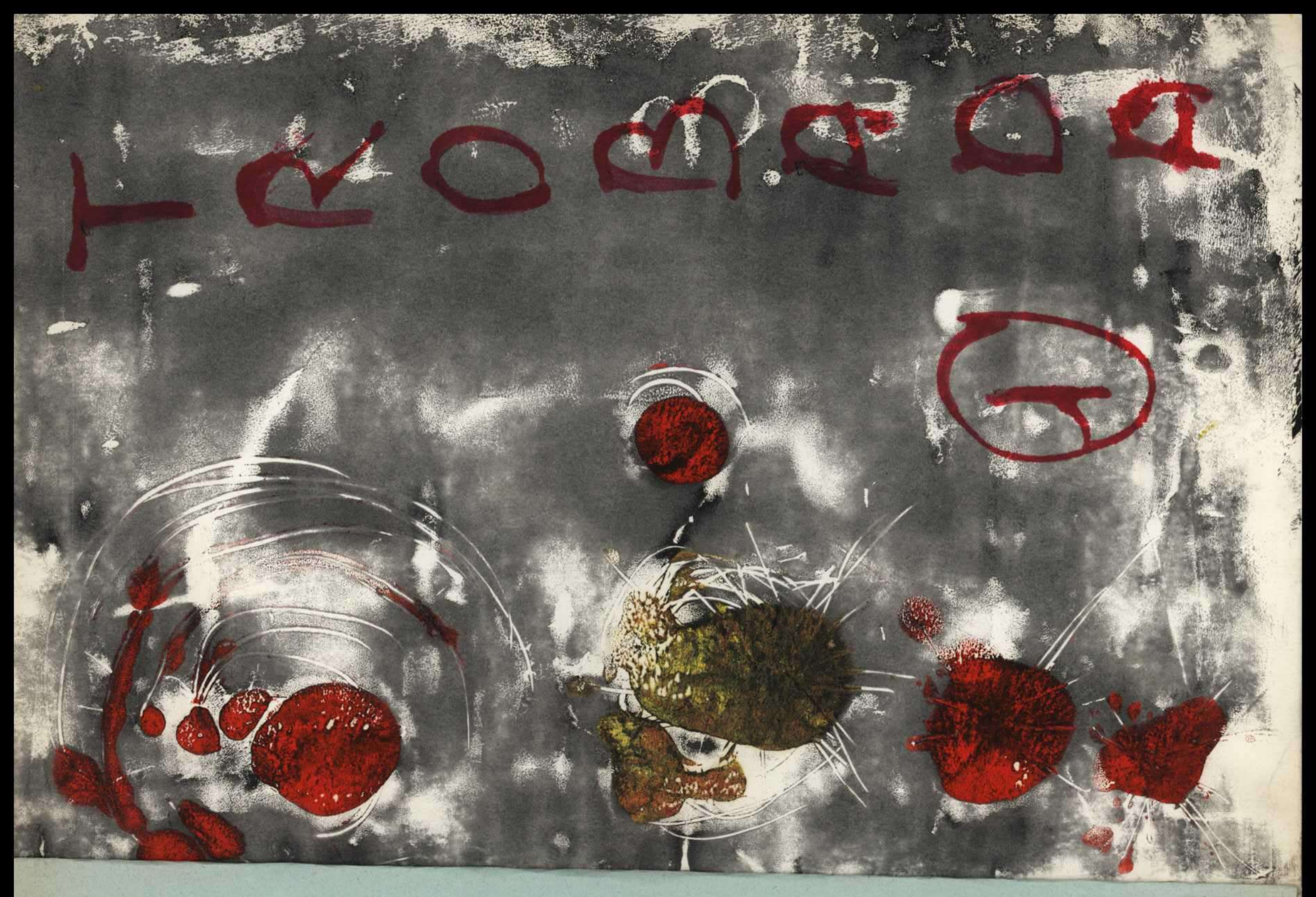

EDITORIAL

Malgrat tot, tens ja entre les mans el primer número d'aquesta revista que trenca la closca per primera vegada, davant l'autoadmiració dels que l'hem parida (ep, no ho agafeu al peu de la lletra!)

"TROBADA" ha de ser el mitjà de comunicació constant entre uns grups de gent que vivim en llocs geogràfics separats, però que tenim una visió comuna: l'home, la humanitat sencera en tot el seu complexe ésser. Però, no solament ens guia l'humanisme, si ó la creença en Crist, infatigable lluitador per a la justícia i fraternitat humanes. Nosaltres volem seguir la seva línia, en aquest temps i en aquest lloc, però atents a la línia de la preparació i la vivència del Concili de Joves, que comença el 30 d'agost d'aquest proper estiu, a Taizé; per això, ara ens estem preparant per a rebre aquest magne aconteixement per a la Joventut Mundial.

Moltes vegades hem pensat que les nostres trobades s'enriquirien molt i guanyarien en escreix, si ens unís a tots nosaltres uns mateixos fins, unes mateixes motivacions de fons, en definitíva una línia comuna, de fons, on tots nosaltres poguéssim retrobar-nos.

Podria ser TAIZÉ ?

....

Si recordeu la carta que acomençaments d'estiu us vàrem enviar, recordarem que parlàvem que el contingut de la revista havia de ser:

1. "les experiències i fruits que qualsevol grup a partir de les trobades sent la necessitat de comunicar-ho als altres companys."

Doncs bé, en aquest número hi ha ja la col.laboració d'un grup que s'ha proposat una tasca concreta, seguint

plenament la línia de Maizé i passant d'uns mots i una eufòria de tres dies, a un estudi seriós d'un lloc i d'unes circumstàncies concretes (barri Xinès, prostitució,...) amb un grup compost d'Italians, Francesos i Catalans.

2. "les experiències i aportacions personals de tot tipus"

Treballs com: -"una solemne putada"
-"la mort de Lluís Companys"
-tot el contingut de l'ARXIU

3."informació d'activitats de tota mena.."

Hi trobareu: -"preparació d'un viatge..."
-"una excursió..."

4. "crítiques personals..."

"trobada" inclourà...
-"Cançó rossellonesa...
-"poesia de Peruda..."

Esperem que vosaltres ens ajudeu en el cumpliment d'aquesta tasca, colaborant-hi amb aportacions de tot tipus.

El preu de "Trobada" és, pura i simplement, per a cobrir les despeses que hi hem tingut.

I no res més. Fins aviat.

Seguint Taizé...
Comencem un treball en conjunt

Aquest estiu hem tingut l'agradable experiència d'una setmana de convivència a Barcelona amb companys d'Itàlia i de França: era en essència la continuació de la nostra Pasqua a Taizé d'aquest 1973. Del grup que, espontàniament i per casualitat, es formà aquells tres dies de reunions abans la Pasqua, n'ha sortit un grup més ampli (per quant som més gent) i molt més compromès, a l'engatjar-nos a continuar les nostres trobades i a mentenir una constant comunicació del nostre treball en els tres racons geogràfics de Tours (França), Frorència (Itàlia) i Barcelona (Catalunya).

Durant la setmana, lo principal fou la convivència "inter nos", fent però un inicio de treball investigatiu en conjunt sobre el Barri Xinès de Barcelona, mitjansant el contacte directe amb la gent que viu en aquell ambient tan peculiar i també per mediació d'una enquesta feta a tot tipus de gent. El treball el presentem a continuació, havent estat acabat pels que, després d'aquests set dies, hem restat a la Ciutat Comtal, però con servat l'aire i l'orientació d'un treball en conjunt d'aquest petit grup internacional.

El treball va estar enfocat des d'un començament cap a quatre fites per a nosaltres importants:

1. PROSTITUCIÓ
2. ALCOHOLISME
3. INMIGRACIÓ
4. SITUACIÓ GENERAL DEL BARRI

A l'enquesta, vàrem suprimir el quart, estimant que era relativament fàcil de trobar estudis fets per persones molt més ben documentades que nosaltres, en tot el que pertany a higiene, escoles, zones verdes, vivendes, etc... De totes maneres hi donarem una pinzellada.

Passem dons a analitzar un per un aquests punts.

PROSTITUCIÓ

En Guido cantava, la nit abans, asseguts al port, una cançó italiana dedicada a una prostituta; la lletra diu:

Per a tu que, encara fosc,
i ja prepares el teu café,
et vesteixes sense ni tan sols un esguart
al mirall, que tens al teu darrera.
Per a tu, que entres a l'església
i pregues poc a poc
i penses en el món exterior
essent no obstant tan llunyà per a tu.
Per a tu, que a la matinada tornes a casa teva
perquè en el carrer ja ningú té fred,
ja ningú et cerca.
Per a tu, que coloques els diners al costat
d'ell, que està dormint.
També per a tu voldria ja morir,
però jo de morir no en sé.
També per a tu donaria qualsevol cosa
que no tinc,
i així, i així, i així,
amb quedo aquí.
A oferirte els meus pensaments,
a oferir-te allò que ahir
hauria confiat al vent,
cercant de trobar qui
va dir que sí al vent.

Voldriem que aquesta cançó ens introduís al tema de la prostitució, a aquesta dimensió, on els cossos deixen de ser cossos per a convertir-se en productes, on la persona no compte gaire, si no és venent se.

A - CONTACTE DIRECTE AMB EL BARRI XINÈS

Hem començat la nostra tasca investigativa en el barri xinès. De fet estem dispósats a tot,encara que costa de decidir-se a abordar així per les bohes a una pretesa "prostituta". De primer observem:

- molts bars de "circumstàncies" o de lligams,si voleu.
- dones. I dic dones,perquè era el subjecte principal de la nostra presènci a en aquest lloc. Afegeixo: dones pintades,joves i velles,grasses i seques,boniques i escaroses (la majoria),...
- tendes d'objectes per a facilitar,netejar i ajudar al negoci de la prostitució: - gomes
  - desinfectants de les vies urinàries
  ... i tota classe d'objectes diversos,de les mateixes o semblants característiques.
- molts homes en estat de vagància absoluta.

Però tot això és la cara externa,la cara que encara és visible als aliens en aquest ambient.
Ens preguntem, i l'interior? Què deuen amagar aquestes façanes policromades,de matissos suggestius?
I aquí comença la veritable motivació seriosa d'aquest treball.

Crist va perdonar la Magdalena i inclús la lloà:

" ... perquè molt has estimat"

Quí som nosaltres,doncs,per a marginar ,per a humiliar,per a jutjar aquestes dones?

Entrem en un bar d'un carrer estret. Entaulem conversa amb la mestressa i comencem les nostres preguntes. Ella respon amb tota naturalitat i amb ganes de col.laborar (1) :

"... sí,hi ha molta prostitució en aquest barri,tot i les redades de la policia que,no obstant,correntment,ho permet."

- La prostitució està organitzada ? - és en Guido.

"Si haig de ser sincera li diré que no; aquí està encara en estat molt salvatge. Existeixen els "macarres",homes que viuen gràcies a que tenen algunes dones que"treballen" per a ells,però no són pas la majoria. En gran part les putes actuen soles o bé mantenen un sol home,que viu amb elles."

L'Anne: - No existeixen,però,grans "protectors", "majoristes de dones",podriem dir,que tenen moltes dones prostituint-se per a ells,pel seu benefici ?

"... no,o quasi no. I si n'hi ha algun (que tot és possible) no té massa importància en la significació d'aquest barri; aquí,ja ho he dit,les prostitutes solen actuar independentment."

L'Anne i en Guido expliquen que els seus respectius paisos viuen amb una prostitució diferent: allà està organitzada bàsicament per aquests grans "protectors",que s'enriqueixen enormement amb la prostitució de noies que arrepleguen en circumstàncies desesperades i les posen en la seva personal "protecció". Aquest "protector" (a França,"macro") es queda amb un 70 o 80% de les ganàncies i el reste se'l queda la noia "protegida": és la veritable explotació de l'animal,denegant tota forma de persona.

Passant pel carrer Robadors,un dels de més fama fins ara del barri, hem vist que la gran majoria de bars estaven tancats. Què ha passat -aquesta vegada sóc jo que pregunto.

"Encara no fa una setmana,la policia ha tancat una infinitat de "moblés" (cases de prostitució) i de bars en aquest carrer. Ara només queden tres "moblés" oberts d'aquesta banda del barri."

En Guido no enten què vol dir "moblé"... "ah -ara ja ho ha entès- vols dir "casino" . Així és com es diu a Itàlia. I... -continua- quines són les causes,per què els han tancat,els "casinos" ?

"... m'imagino,de fet la gent en parla,que és a causa de la tracta de blanques,tant abundosa últimament. Aquests grans "macros" que deies tu abans (es refereix a l'Anne) havien exportat dels seus paisos,grans quantitats de dones: hi havien franceses,italianes,alemanyes,... ben bé unes 300; i ara,n'han arribat moltes del Marroc,sobretot. És una competència amb les del país. Ara que,les extrangeres no disposen del certificat metge que han de tenir les d'aquí per a poder treballar en un "moblé"; aquest és un certificat conforme no tenen cap malaltia contagiosa, venèria, ... Per a tot això l'organitzat aquesta "ràtzia", sobretot al carrer Robadors, que és allà on havia anat a raure la majoria. I les han fotut a la frontera...

sabeu? s'ha donat el cas d'algunes d'aquestes putes que, un cop posades a la frontera, varem retornar abans a Barcelona que la mateixa policia. És que hi havien els "macarres" que ja les esperaven a la Jonquera amb els cotxes i les tornaven a Barcelona."

I quan la policia agafa a una prostituta, qué li passa? -faig jo.
" No gaire res. Només 500 pessetas de multa i 2 dies de presó. Després al carrer. De fet la policia persegueix quasi exclusivament a les que mantenen un "macarra". A més, per sota má, la "poli" permet la prostitició; molts d'ells s'en beneficien i en definitiva els seus superiors veuen en la prostitució un ambient d'alienació que no deixa pensar massa a força gent. I ja sap que aquí, el pensar ....

Desseguida afegeix :
" Veuen aquella dona del fons de la barra? És una prostituta, però aquesta ho fa per a poder pujar un fill que una altra va abandonar. En aquests casos, la prostitució está justificada, em sembla...

Però podria fer un altre treball... - protesta algú de nosaltres

"Li agrada més aquest i de fet guanya més diners així que treballant en una fábrica. I aquesta no és pas un cas únic; n'hi ha moltes que ho fan per necessitat, per a pujar els fills petits, exemple, la Rosalia, aquella que fa poc ha sortit, té 4 fills petits, el seu home l'ha deixada i ara es prostitueix com a únic mitjá a la seva má per a la subsisténcia . És una justificació prou válida per a. ella ."

Després segueixen una infinitat de casos semblants, més o menys verídics, i la conversa s'aparta del camí, passant a parlar d'altres temes . Agraim la informació, paguem les consumicions i sortim al carrer.

Aquest material informatiu del matí ens serveix per a la taula rodona que, havent sopat, iniciem tots junts, a casa, sobre cadascuna de les 4 fites proposades.

B) TAULA RODONA

Es difícil de fer un resum d'una taula rodona o posada en comú d'un treball en conjunt, sobretot quan versa de temes diferents. Per això, vull intentar un sistema: anotaré només les idees claus i jutgueu vosaltres mateixos (si és que es pot jutjar), treieu-ne la vostra própia opinió, si us interessa.

=" La prostitució és sempre negativa, però hi ha una escala de valors "

-" Hi ha mil raons válides per a la prostitució"

6" La prostitució és una consequéncia de la societat i nosaltres en som, en part, responsables"

-"Les estructures fan còmoda la prostitució: aquesta fa alienar a un cert tipus de gent. Igualment passa amb la pornografia."

-"I per què quan es parla de prostitució, nomes parlem de la culpa de les dones?. Jo crec que la prostitució és per culpa dels homes. L'home té biològicament més necessitat que la dona, de fer l'acte sexual."

-" No, no és un fet biolgic, és un fet històric. Les diferencies sacundàries entre homes i dones son causes provinents de la Història."

-" No hi estic pas d'acort¡". . .

I aqui comença unallarga discussió entre tots els que érem en aquesta taula rodona, examinat les causes, fets històrics,evolució, diferenciació per paisos. . . . etc. de la rpsotitució.

Seria bo que examinéssiu aquests punts de la taula rodona i enviéssiu la vostre opinió personal sobre l'assumpte; això enriquiria en molts aquest treball tan incomplert encara.

-C- VISIO PERSONAL DE LA PROSTITUCIO.-

Abans de tot, voldria analitzar dues afirmacions que vaig fer a la taula rodona:

1.Hia ha mil raons vàlides per a la prostitució.
Quan dic "raons vàlides", penso de seguida que no son pas nosaltres els que hem de definir si són vàlides o no. Són elles, les dones que es venen el cos per uns dinerns, les que han de donar-nos la validesa de la seva posició.

.Recordem el cas de la Rosalia, explicat en la primera part; té 4 fills, l' home l'ha deixada, els ha d'educar, d'alimentar, de vestir... i la seva amplitud d'esperit es mínima. Com s'ho ha de fer?:

La Maria 19 anys acaba d'arribar d'Andalusia, es refiava d'una tia que tenia a Barcelona,... aquesta li fa que "nanis".. no té lloc on habitar, ni coneix ningú més, se la acaben els diners,... què ha de fer?

Purita, 25 anys, ja molt gastada fisicament sembla tenirne 35 o 40, es pot dir que de petita no va anar a l'escola, puif eàs seus pares. inmigrants i xabólistes de Montjuic. o no podien pagar-ho o no s'en precuparen, la questió és que per a sobreviure aná a parar al "barri" als 14 anys.
Qué fer?.

Tres casos, tres vides, tres mons semblants, units per la desesperança, la marginació, la manca d'educació.... tres incògnites i tres solucions convergents en un punt: El BARRI XINES i en una consequènci: LA PROSTITUCIO.

Qué més podiem fer?

Quí n'es culpable, llavors?...o... no cal buscar culpable?

2.La prostitucio és consequencia de la societat i nosaltres en som, en part, responsables.

De fet, és veritat, quan busquem un culpable en aquests afers ens és fàcil de trobar-ho: la SOCIETAT, un ent tan ampli i complex a qui hom pot atribuir-hi qualsevol culpa, qualsevol imposició. +

Ara que pensèm que nosaltres, tu i jo i també ell, en formem part d'aquesta societat; llavors la culpa també ens toca a nosaltres a cadascu de nosaltres que, amb la nostre acció o no acció moltes vegades, som responsables directes del que està passant.

La Brigitte m'explicava l'altre dia, tot comentant la nostre enquesta, que en un sondeig sobre la prostitució fet per uns periodistes a Tours, un senyor, tot burgès ell, va contestar a la pregunta sobre si era necessaria la prostitució:

"Sí,és necessària, perquè considero que hi ha d'haver aquest tipus de dones, simbol de la indecència i la corrupció per contrastar amb les dones decents, les nostres dones, símbol de la decéncia i les bones costums."

I ara me n'adono que aquesta resposta, que em semblava desfasada, absurda i impertinet és la posició de bona part de la socuetat més clarament de la "bona societat". Sí és possible i ho admeto, que moltes vegades és una posició inconscient, però això encara és pitjor, puix la inconsciència no està sotmesa a cap tipus d'acció de la nostre voluntat i per tant és quasi del tot impossible d'extierpar de la persona.

I la societat no ataca sols a la prostituta. No no es contenta amb això, sino que ataca, margina també als fills d'aquestes dones:

"La seva mare és una prostituta¡"

exclamen en veure passar el noi: ja l'han clasificat. I ja l'han classificat a l'escola, més tard, al treball... ja tenim un nou ser marginat. I nosaltres, quan el veiem hi pensem inconscientment en condenem; sí no ens creguem pas aliens a aquest fet, aquesta lacra, que al viure en societat, ens marca.

Partint d'aquí, per a mi les causes primordials que indueixen, dons, a una noia a la prostitució, són:

-la societat, per mitja dels seus suplents més directes: l'ambient que t'envolta, la familia, ler persones...

-la manca d'educació, o mes que aixo, la falta de formacio de la persona, no sabent en un moment determinar, plantar cara a aquell ambient hostil que et redeija, a aquesta familia que t'oprimeix o t'ahandona, a aquesta persona que t'indueix de mil maneres a la prostitució.

-els antecedents historics, que fan que nosaltres acceptem com a un fet normal i corrent que unes dones es venguin com a simples esclaves per un moment de plaer i les 1000 pessetes que venen derrera. Sí aquest "sempre ha existit", mig rentar-se les mans, mig aprovació, també està molt arraigat entre nosaltres.

I ja com a causes sacundàries, causes de justificació.

-la necessitat económica.
-el vici
-l'afany de lucre de la societat de cosum
-. . .

Totes aquestes causes i moltes més van estretament lligades les unes a les altres, com un conglomerat de riu, on l'aigua és l'ambient, prenyat de residus historics que, paulatinament s'agrumollen a una pedra que baixa, rodona, neta i inexperimentada, formant un conveni de cohesió pacífica al llarg del trajecte per aques aquesta corrent vertiginosa d'on és molt difícil sortirne.

I sí és difícil sortir-ne a la nostra má està l'evitar que d'altres hi entrin.

Àngel.

UNA Solemne PUTADA

ALT CAMP DE TARRAGONA

Els pòsters de propaganda, els cartells, les insignies, tot estava preparat, tot anunciava la primera gran trobada del Camp de Tarragpna.

Quan tot estaba a punt, inclus els contractes d'una cobla i de l'Ovidi Montllor, ve la nota oficial: rotunda suspenció i prohibicio de tots els actes programats: motius desconeguts.

Davant d'aquest fet cal pensar si nomes per a trobar-se una serie de joves, ja es pot declarar un acte il'legal: o bé si és que tenen por de que en aquestes trobades es diu massa la veritat i com ja sabem, les veritats piquen (Als efectats).

Cal remarcar algunes coses molt importants respecte a aquesta trobada: Era la primera que es feia a nivell de tot el Camp de Tarragona, que amb assistencia de més de 60 pobles, i els organitzadors hi tenien moltes esperance: en tot el que d'aqui em pogués sortir: a més, en el grup prganitzador hi varen participar joves de tot tipus sense descriminació d'ideología ni de actituts(Com passa moltes vegades).

El sol.fet d'haver lograt la unio de tot el jovent d'un poble d'uns 5.000 habitants ja és un grant pas, com ho és també el fet de que aproximadament uns 300 joves h ja havien respost afirmativament a la seva crida per aquesta trobada.

Una de les coses més bona i positiva ha estat la reaccio de la gent anomenada "gran" (tantes vegades indiferents a en contra dels afers del jovent). aquesta reacció ha estat quasibe total:s'han volcat a favor del jovent, ja que han vist que els hi han fet una solemne putada. Les uniques excepcions han estat formades pels senuprs que aixequen la mà dreta: l'alcalde, el mestre i el senyor rector: a més tots coincideisen que aquests són els principals culpables de la prohibicio de la trobada, un posan-hi impediments i pegues i l'altre fent sermons en contra de la democràcia.

Ara ens rpregunterem quina serà la reaccio dels organitzadors: dons és ben sencilla: organitzar unaaltra trobada, peró aquesta vegada sense demanar persmisos i fent-la en un racó de muntanya.

Com podeu veure en aquesta pell de brau no es pot fer res de bona fé no es pot moure un dit per a senyalar algú que no sigui fora de la seva formosa llei: la seva no la del poble.

— PEPET ——— !

Bocavedats!
Davant el lluminós rectangle,
escoltàveu encisats,
paraules buides
d'aquell qui
us fa aixecar la mà
i ajupir la testa.
Duptant d'all: callaveu
per por al tic-tac nerviós
de la seva incontrolable mà.

COMMEMOREM --- el 33 aniversari de la mort de Lluís Companys

Aquest és el fragment d'un poema que el premi Nobel de Literatura, Pablo Neruda, dedicà a Lluís Companys, el darrer President de la Generalitat de Catalunya, que moriria afusellat a Montjuic el 15 d'octubre de 1940, després d'haver estat detingut a Brusel.les per la policia Nazi.

La teva ànima tingué l'oli virginal del poblet
i l'aspre rou de la teva terra daurada
i totes les rels de Catalunya ferida
rebien la sang de la deu de ton ànima,
les grutes estelars on la mar combatuda
desfà les seves blavors sota l'escuma brava,
i l'home i l'oblit dormen dins el perfum que
deixà per la terra la teva sang escampada.

- Pablo Neruda -

També ens sembla apropiat un fragmént anònim d'un poema que es refereix a Lluís Companys:

No digueu que ell és mort -la mort seria
perdre's en el no-res i aquell que un dia
acaronà la pàtria amb peu nu
i és la pols amb la terra que l'aferra
no podem dir que és mort, ell s'ha fet terra
i aquesta terra ets tu, i ets tu, i ets tu.

- Anònim -

CANÇÓ

Des dels inicis del moviment de la "nova cançó" d'aquesta part dels Paisos Catalans, no és pas que aquest hagi tingut massa ressò entre els nostres germans de l'altra banda del Pirineu. El Rosselló, força endormiscat en tot el que significa el "fet Català", ha aportat pocs cantaires a aquest moviment: un disc de Jordi Pere Cerdà, d'en Jordi Barre, alguns de tradicionals i algun altre d'esgarriat per ací o per allà. Avui ens interessa un disc de Reinald Dedies, enginyer, que ens presenta un disc amb tres cançons, sobresortint-ne en gran manera el cant "DESPERTA-TE MON POBLE", que ha compost ell mateix. Aquest disc és molt difícil de trobar en les nostres contrades, essent així que si algú li interessa tenir-el, ens el pot demanar.

He cregut interressant que coneixéssiu la lletra d'aquesta cançó que hem parlat abans:

DESPERTA-TE MON POBLE

Desperta-te mon poble,
no ets encara mort!
Mon poble, encara vius,
i en se, de remeis
que fan tornar la gana.

Desperta't, que els qui volen
robar-te el teu bé
han començat la feina.
Arriben els notaris
i els menjadiners. ... (tornada)

Ja t'han près la muntanya,
han fet marxar la gent;
ara hi van a descansar
dels maldecaps que agafen
per robar el que és teu. ... (tornada)

Ja t'han près el maresma
per s'hi rentar el cul;
tes fills fan els vailets,
tes dones les criades;
tes minyones,les putes. ... (tornada)

Ja n'hi ha,dels teus fills,
que els hi van a l'ajuda;
la flaire dels diners,
ha fet sortir els porcs
de nostra porciçola. ... (tornada)

INFORMACIÓ D'ACTIVITATS

1. Per Nadal,el grup que va fer aquesta setmana de convivència a Barcelona, i del qual presentem avui el seu primer treball,sobre la Prostitució,organitza una estada del dia de Nadal en un poblet prop de Londres (Anglaterra),amb assistència de companys italians i francesos.

S'està treballant per a fer diners per poder anar-hi.

El Concili de Joves comporta universalitat.

2. Per a un dia encara indeterminat,"TROBADA" organitza una excursió a la vall de Carançà,lloc meravellós del nostre Pirineu Oriental,sota el Nou Creus,fins a arribar al primer poble francès d'aquelles contrades,Thuès-les-Valls. No és imprescindible el passeport.

Si algú s'interessa per alguna d'aquestes activitats,que ho faci saber a la redacció de TROBADA.

ARXIU

Aquesta secció de la revista creiem que pot ser molt interessant, pel fet que, qualsevol de vosaltres, principals actors d'aquesta "trobada", pot participar a confeccionar un veritable arxiu per a tots aquells que rebeu "Trobada".

Qualsevol cosa, document o notícia, llibre o moció, ... que tu creguis interessant guardar-lo, pot incloure's en aquesta secció. Així confeccionem tots junts un arxiu que pot ser-nos útil en un moment determinat i així també ens anirem adonant que cal compartir amb els altres tot el que tenim; sí, fins i tot, els documents guardats zelosament per por a la "grisor".

En aquest número, incloim dos tipos de documents:

- sobre la Objecció de Consciència a l'Estat Espanyol
- sobre l'Assemblea de Catalunya, en els seus inicis.

Tenim previst pels pròxims números, el publicar-hi un estudi sobre els Estatuts de Catalunya.

Esperem les vostres aportacions.

OBJETORES DE CONCIENCIA: CAMBIO DE ORIENTACION

DOS proyectos de ley que intentaban reconocer la objeción de conciencia naufragaron —caso excepcional en la historia legislativa de las últimase décadas— al ser discutidos ante la Comisión de Defensa Nacional de las Cortes Españolas. El primero fue presentado en junio de 1970 y el segundo en mayo del año siguiente. La discusión de este último fue particularmente viva y destacó —en favor del proyecto— la inteligente defensa del teniente general Díez Alegría, así como —naturalmente, en contra— la vehemente argumentación de don Blas Piñar. El nuevo Gobierno, en uno de sus primeros pasos legislativos, acaba de presentar un tercer proyecto que en realidad, poco tiene en común con los anteriores, puesto que tampoco puede ser calificado de estatuto de la objeción de conciencia.

En efecto, los proyectos de 1970 y 1971 eran auténticos estatutos de la objeción en el sentido de que

1. reconocían el derecho a negarse a la prestación del servicio militar por razones de conciencia derivadas de creencias religiosas, y
2. establecía un servicio, para tales individuos, sustitutivo del de las armas.

El nuevo proyecto ya no habla de objeción al servicio militar, sino que contempla simplemente el hecho objetivo del «español que declarado soldado o marinero útil, rehusara expresamente, y sin causa legal, cumplir el servicio militar». Desaparece, pues, todo concepto de objeción de conciencia por motivos religiosos, éticos, filosóficos, etc. Es más, la objeción queda incluida necesariamente dentro de las causas no legales. Consecuentemente ya no se plantea problema alguno sobre el establecimiento de un servicio no armado sustitutorio. La negativa al servicio es un delito militar y, como tal, es castigado.

Más que un tercer proyecto, pues, sobre objetores de conciencia, estamos ante un texto cuya única finalidad no es otra que la de evitar —en supuestos que el preámbulo califica de «esporádicos y limitados»— las condenas en cascada, cada vez más graves y que actualmente pueden irse sucediendo durante todo el periodo que media desde el llamamiento a filas hasta la licencia absoluta. El proyecto resuelve este problema y lo hace estableciendo en cuatro años —eran tres en los anteriores proyectos— el tiempo máximo de la duración de la condena.

Ante este evidente cambio de rumbo cabe preguntarse si se trata de la óptica que, sobre la cuestión, tiene el nuevo Gobierno o si ante el fracaso de los proyectos anteriores, se ha considerado que éste era el único camino viable para evitar la permanencia en prisión, por largos años, de los objetores de conciencia.

"El Correo Catalan"
1 - Agost - 1973

Jutgen l'actual projecte

ivirtió
ico y
ó del
cintas
ganos
utivo,
pre-

ARXIU

TELE/EXPRES
27 · JULIOL · 73

OBJECCIÓ DE CONCIÈNCIA

PROYECTO DE LEY
CUATRO AÑOS DE PRISION POR NEGARSE A CUMPLIR EL SERVICIO MILITAR

Madrid, 27 (Cifra). — El español que, declarado soldado o marinero útil, rehusara expresamente, y sin causa legal, cumplir el servicio militar, será castigado con la pena de cuatro años de prisión si el hecho ocurriera en tiempos de paz y con la pena de reclusión si tuviera lugar en tiempo de guerra o en territorio declarado en estado de guerra, salvo lo que dispongan los bandos de movilización o declaratorios del estado de guerra.

El texto del proyecto de ley añade que las penas citadas llevarán consigo la incapacidad del condenado, mientras no fuera rehabilitado, para ejercer derechos políticos, ostentar cargos o funciones públicas del movimiento nacional, docente o sindicales, y para establecer relaciones laborales y contractuales de todo orden con entidades públicas o subvencionadas o intervenidas por el Estado, provincia o municipio, entidades paraestatales o autónomas y con las corporaciones de administración local, así como para obtener licencia de uso y tenencia de armas.

La rehabilitación sólo podrá obtenerse mediante el cumplimiento efectivo de las obligaciones militares. Una vez cumplida la condena impuesta, el penado quedará excluido del servicio militar, excepto en caso de movilización por causa de guerra o declaración de estado de guerra.

ARXIU

Copia de la carta enviada por José Luis Beunza, al Capitán General de la 3ª Región Militar, al ser llamado a filas por primera vez.

Excelentísimo Sr.:

Le escribo esta carta con sencillez, esperando que no le molestará y sabrá comprenderla.

Tengo que decirle que, después de varios años de reflexión he decidido hacer objeción de conciencia al servicio militar que debo comenzar mañana en Valencia.

Quisiera que esta acción fuera una expresión de alegría y amor a todos los hombres y la esperanza de un mundo mejor sin guerras, odios ni abusos que ya hemos de ir construyendo entre todos.

Porque soy no-violento y estoy comprometido en la lucha con medios pacíficos, por la liberación de los oprimidos, la justicia y la libertad.

Porque soy católico y el respeto a todos los hombres, incluído Ud., es para mí una norma fundamental.

Porque como dice el Sermón de la montaña: "Dichosos son los pacíficos, porque serán llamados hijos de Dios" y "Dichosos los perseguidos por ser justos, porque de ellos es el reino de los cielos".

Porque creo que un servicio civil (alfabetización, desarrollo, ayuda a cualquier desgracia) es un camino de paz más eficaz que la preparación de la guerra.

Porque considero la guerra como un crimen contra la humanidad y estoy decidido a no colaborar con ninguna guerra y a luchar contra sus causas (Declaración de la Internacional de resistentes a la guerra).

Porque "Los Pioneros de un mundo sin guerra son los jóvenes que rechazan el servicio militar" (Einstein).

Porque la carrera de armamentos en este momento en que el Tercer Mundo clama su desgracia es un escándalo intolerable (Pablo VI), y creo que el desarme empieza por uno mismo.

Porque todo hombre es mi hermano y "otro camino hacia la paz lo están haciendo quienes desde la ley o desde la práxis tratan de hacer un sitio honorable entre nosotros al rechazo del Servicio Militar por motivos de conciencia" (Comisión Nacional Justicia y Paz).

Al mismo tiempo, mi gesto es solidario con los 60.000 desertores americanos y 10.000 objetores en la cárcel por no querer ir a la guerra del Vietnam; De los 32.000 objetores fusilados por Hitler. De los 36.000 objetores en la actualidad en Alemania y de los 160 encarcelados en España por estos motivos y de todos los que sufrieron y sufren por la objección de conciencia.

Tengo 23 años; por todo esto, de acuerdo con las leyes vigentes, que creo urgentemente modoficar, deberé estar en la cárcel siete años, pero antes quiero decirle que en Europa Occidental, únicamente en Suiza (unos meses de cárcel), Grecia, Portugal, Italia y España se condena a los objetores de conciencia, y que la objeción está reconocida por:

Comisión Internacional de Juristas
Asamblea del Consejo de Europa
Consejo Ecuménico de las Iglesias
Comisión Vaticana Justicia y Paz
Amnistía Internacional
Concilio Vaticano II
Consejo mundial de las Iglesias
Comisión de Derechos Humanos de las Naciones Unidas.

Lo cual, es muy triste para todo buen español, deseoso de ver a nuestro país a la cabeza de la civilización.

Agradecido, le desea la paz dinámica de los justos.

José Luis Beunza

Valencia, 11 Enero 71

VIXNA

Declaraciones de José Luis Beunza ante el Consejo de Guerra que lo juzgó el día 23 de Abril de 1.971 en Valencia, Esta declaración fue interrumpida por el Tribunal, que no le permitió proseguir a partir del párrafo cuarto.

Quisiera si ustedes me lo permiten, y en atención a los tres meses que llevo encarcelado y a los seis años que aún me quedan por cumplir, salvo que antes se reconozca nuestro estatuto, explicar respetuosamente el porqué de este gesto, que no dudo permanecerá confuso para algunos de ustedes y para mucha gente en general.

Todo hombre es mi hermano, incluidos ustedes que me van a condenar y no hay nada personal contra ustedes en mis juicios, pero desde el momento en que se consideran en el deber de juzgarme, tengo asímismo el deber de defenderme y aceptarles como representantes y defensores de una situación social con la que no estoy de acuerdo.

Si en algún momento mis ideas les parecen radicales o exageradas, quisiera que vieran únicamente la fuerza de mis convicciones, profundizadas y clarificadas a través de largos días de encierro y de la amarga experiencia que, como preso empiezo a tener.

No puedo olvidar que del cuartel a la cárcel fui trasladado esposado y apuntado por dos metralletas,como si de un asesino peligroso se tratara, cuando yo me he presentado voluntariamente, pues en noviembre pasado estaba de viaje por el extranjero y vine precisamente para cumplir mis deberes con la patria, aunque para mí, mi patria es la humanidad, y no otra cosa puede creer un católico, después de las palabras de Pablo VI en la Populorum Progressio: "El desarrollo integral del hombre no puede darse sin el desarrollo solidario de la humanidad", por lo que creo que hay que superar la idea de fronteras arcaicas y glorias pasadas, que no sirve para desarrollar el individualismo, la desconfianza, la competencia y el provecho de unos pocos en perjuicio de los demás.

Pues bien, desde que Caín mató a Abel con una quijada de asno, hasta la bomba atómica y las modernas armas químicas y bacteriológicas, se ve una evolución regresiva de la humanidad en la que no quiero participar.

El mundo está enfermo, dice Pablo VI, su mal reside en la falta de fraternidad entre los hombres y los pueblos.

Yo diría más bien que estamos en manos de locos, y qué otra cosa se puede pensar de una civilización que ha sido capaz de un derroche increíble para llegar a la luna con fines paramilitares y que, sin embargo, sus 2/3 partes padecen y mueren de hambre.

Esta situación llega a ser dramática cuando pensamos que por primera vez en la historia de la humanidad, el hombre tiene poder para destruir todo rastro de vida sobre la tierra y si para esto bastan 27.000 megatones, tenemos almacenados más de 200.000, con lo que el mundo se convierte en un inmenso polvorín, en el que incluso por error podría surgir la chispa fatal. Este equilibrio de terror no puede llevarnos más que al desastre final y ante esto prefiero pudrirme en una cárcel rodeado de homididas, antes que construir mi propia autodestrucción.

Esto me lleva a plantearme la objeción de conciencia. Soy católico, pero me parece equívoco alegar este motivo cuando en mi país los obispos tienen graduaciones y honores militares y presiden los desfiles, cuando la práctica oficial de la misa en cuarteles es vergonzosa, cuando en países como Italia, Portugal y España, donde la Iglesia Católica tiene mucha influencia, los Objetores de conciencia sufren grandes dificultades.

Creo mejor plantearlo por motivos éticos. Soy no-violento y considero que la historia tiene suficiente experincia de las consecuencias desastrosas de la violencia, como para que nos sintamos obligados a experimentar otras vías de cambio social.

Además considero que el derecho a la Objeción de conciencia debe ser reconocido por motivos religiosos o cualquier otra convicción profunda, como está aceptado por la Iglesia Católica en la reunión mundial de todas las iglesias, en octubre pasado, en Kyoto, sabiendo que, según el artículo 6º del fuero de los españoles "La profesión y práctica de la religión católica que es la del Estado español, gozará de la protección oficial" y según el Conc. Vaticano II en "Dignitatis humanae", que dice: "El hombre percibe y reconoce por medio de su conciencia los dictámenes de la ley divina, y para llegar a Dios, que es su fin, tiene obligación de seguir fielmente esa conciencia, en toda su actividad".

Y aquí insiste Pablo VI. Ya es hora de que la opinión pública haga presión en los gobiernos, para que reduzcan lo más posible otros gastos, por ejemplo los militares, - y sigue -, cuando tantos hogares viven sumergidos en la ignorancia, cuando aún quedan por construir tantas escuelas, hospitales, viviendas dignas de este nombre. todo derroche público o privado, todo gasto de ostentación nacional, toda carrera de armamentos es un escándalo intolerable.

Pero mi acción no es negativa. Ahora mismo estoy dispuesto a comenzar un servicio civil de incluso doble duración que el servicio militar, pues teniendo nuestro país tantas necesidades, no puedo ocupar mi tiempo en preparar desfiles militares, cuando, según el nada tendencioso informe FOESSA, hay en España un millón de niños sin escuela, un 20 % de analfabetos, que corresponde a 7.400.000 personas, un déficit de 4.300.000 viviendas y tantas otras necesidades culturales, sanitarias, agrícolas, forestales, etc... en la que podríamos ser ocupados los doscientos objetores encarcelados actualmente, luchando así contra las causas de la guerra, pues, según Pablo VI, las diferencias económicas, sociales y culturales entre los pueblos, cuando son excesivas, provocan tensiones y discordias y ponen en peligro la paz.

Nos alarman datos como el de que el mundo gasta anualmente 10 billones 500.000 Pts. en armamentos y sólo 700.000 millones en ayuda a los países subdesarrolados. Siendo el desarme una necesidad imperiosa, creo que honradamente hay que empezar por uno mismo y llevar esta acción a escala internacional, que es como debe resolverse.

El mismo Teniente General Díez-Alegría dijo recientemente en Lisboa: "Acabar con la guerra es un imperativo que la humanidad debe tratar de cumplir por todos los médios posibles, pero la guerra es un hecho ante el cual no se puede cerrar los ojos". Yo creo creo que aceptar la guerra como último recurso y mal necesario es sentar sus bases de legitimación y perpetuación. Las normas de la guerra justa no son en ningún momento aplicables a la guerra moderna y ésta se convierte en un crimen contra la humanidad pues, aunque la cusa sea justa, las armas actuales la convierten en una masacre indiscriminada, por lo que toda persona tiene derecho a negarse a participar en la guerra o en su preparación.

Afirmo con el físico EINSTEIN que "los pioneros del mundo sin guerra son los jóvenes que rechazan el servicio militar".

Como muestra tenemos la guerra de Indochina. No podemos permanecer indiferentes cuando leemos en la prensa que los EEUU han lanzado sobre Indochina el doble de bombas que el total de las que lanzaron en la 2ª guerra mundial.

Muchos nos preguntan alarmados qué haríamos frente a una futura e irreal invasión. Creo que:

1) Tenemos suficientes problemas actuales para que nos entretengamos con posibles problemas futuros.

2) Hay que reconocer que nuestro gesto no consigue la desaparición del Ejército. Alemania tiene 36.000 objetores y eso no es obstáculo para tener el mejor ejército de Europa.

3) Las invasiones actuales no tienen por qué serlo a sangre y fuego.

Estamos invadidos por los americanos que nos dominan política, económica, militar y culturalmente; e impasibles dejamos que se lleven nuestro dinero y nuestros científicos.

4) Creo sobre todo en la eficacia de un entrenamiento para una defensa no-violenta. No habrá invasión capaz de resistir una huelga general, una campaña de no cooperación y desobediencia civil. Claro que para esto es necesario que la sociedad esté entrenada, educada y descentralizada y que cada uno sienta que lo que defiende es algo suyo. Mientras nuestra sociedad esté en manos de 200 personas dueñas de la Banca y los monopolios, mientras un 1% de los propietarios posean más de la mitad de las tierras en España, mientras que - como en nuestra provincia- 111 fincas ocupan más de la tercera parte de la superficie total, no podemos exigir, salvo engañándolos, que hombres cuyo único haber son la miseria y los callos en las manos arriesguen su vida por defender la riqueza de los demás.

Estoy convencido de que, como dice Lanza del Vasto, "el solitario, oscuro y silencioso sacrificio en todos los países de quienes oponen razones de conciencia a la movilización, no llegará a resolver el problema de la guerra, pues el ejército no es más que el instrumento de ésta y no su causa, que es el abuso. Mas, por lo menos, lograrán hacer reconocer un derecho fundamental del hombre, derecho que las democraciaspisotean más que lo hicieron los imperios bárbaros el derecho de no matar.

Creo que estamos ante un signo de los tiempos, un signo beneficioso que ustedes no podrán frenar con cárceles ni con castigos y que cuanto antes lo reconozcan jurídicamente, antes se librarán de sus enojosas consecuencias de las que nosotros somos solamente víctimas.

Soy inocente y repito que no son ustedes los que me juzgan, sino yo quien se presenta voluntariamente para denunciar esta injusticia. Pueden ustedes condenarme, pero quiero antes decirles que la O. de C. está reconocida por la Comisión Internacional de Juristas, Liga de Derechos Humanos, Consejo Ecuménico de las Iglesias, Concilio Vaticano II, Comisión vaticana Justicia y Paz y Consejo Mundial de las Iglesias.

Y, para terminar, darles las gracias por esta experiencia tan interesante que me permite en conocimiento más profundo de mí mismo y de la sociedad en que vivo, y también porque en mí se pudde realizar el "Bienaventurados los que sufren persecución por defender la justicia, que de ellos es el Reino de los cielos; bienaventurados los que hacen la paz porque serán llamados Hijos de Dios". Y el reino de los cielos está en nosotros mismos.

(Esta declaración de Pepe Beúnza fue interrumpida por el Tribunal, que no le permitió proseguir a partir de la línea 18 de la página primera)

Valencia, 15 noviembre 1.971

Excmo. Sr. Capitán General:

El día uno de este mes, salí de la cárcel de Jaén, donde cumplía condena de quince meses, por negarme a hacer el servicio militar, declarando ser católico, objetor de concincia no-violento; antes ya le había enviado a usted una carta explicándole los motivos de ello.

Con la orden de libertad recibí la notificación para volver a presentarme a hacer el servicio militar. Como me indicó el Auditor, en el Consejo de Guerra en el que me condenaron, si no quería hacer el servicio militar, no debía haberme presentado. Esto es lo que voy a hacer ahora, pues sigo en mi negativa de no hacerlo, pero quiero mostrar que nuestra acción es positiva.

Usted sabe que en España hay siete millones y medio de analfabetos y

un millón de niños sin escuela (datos del informe FOESSA) y por esto he venido a vivir a un barrio, fiel reflejo de estas cifras. Es un barrio de las afueras, con múltiples necesidades, de estos qúe forman el cinturón triste de las grandes ciudades. Viven aquí alrededor de treinta mil personas, en su mayoría emigrantes, con un elevado índice de analfabetismo. La población escolar es de cuatro milniños, entre seis y catorce años, y hay una escuela nacional de quinientas plazas. Hasta los seis años, los niños se ven obligados a hacer de la calle su escuela, pues no existen grupos pre-escolares.

Un grupo de personas, junto con el párroco, están haciendo una labor de asistencia social. Han organizado una escuela nocturna en la que se necesitan maestros, y he empezado a trabajar con ellos, dando clases. También cuido los niños de una Guardería, en un Centro Cultural Popular, y colaboro en un centro de Juventud. Hay muchos problemas a nivel de diversiones, formación cultural, alfabetización, etc., e iremos haciendo lo que podamos para mejorar las duras condiciones de vida de este barrio.

Este es uno de los múltiples servicios civiles que podríamos hacer los objetores de conciencia, si ustedes no nos sancionasen con pena de prisión,

No pueden decir que nos negamos a servir a la patria, pues estoy desarrollando un trabajo que creo que está más de acuerdo con las necesidades sociales existentes, ya que la carrera de armamentos sólo puede llevar al desastre, agravando los problemas de hambre y miseria que acucian actualmente a la humanidad.

No pienso esconderme ni huir, pues defiendo un derecho humano, castigado de hecho en España, con cárcel, hasta cumplir los treinta y ocho años de edad. Creemos que el reconocimiento de la Objeción de conciencia, por motivos éticos o religiosos, resolvería este grave problema. Lo que pedimos es bien sencillo, y estoy demostrándoselo. Además todos somos responsables y entre todos debemos resolverlo.

Para su conocimiento, estoy domiciliado actualmente en el Barrio dels Orriols, calle Duque de Mandas, número 18, puerta 6, Valencia.

Le desea la paz dinámica de los justos,

José Luis Beúnza

ARXIU

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

LA COMISSIO PERMANET: PRIMERA REUNIO:

La comisio Permanet de l'Assemblea de Catal nya, ha celebrat la seva primera reunió, afirmant-se oberta tant en la seva composició con en les seves formes de traball, d'acord amb els principis aprovats en la primera sessio de l'Assemblea.

La Comissio Permanet ha valorat les repercussions i la significació d'aquesta primera sessió, copsant la seva gran importància en la via de la imposició de la legalitat democratica mitjançant l'extensió i la consolidació de la lluita unitària del poble, devant els intents de perpetuar l'opressió feixista.

La Comissió Permanet considera que el fracàs i la desorientació del Règim en la repressió contra l'Assemblea, són una expressió més de la seva crissi. i añ mateix temps una mostra de la dimensió i de la capacitat de l'oposició democràtica, resultat del procés d'agudització de les lluites obreres i populars en els últims temps. Per això, al propi temps que denuncia les cegues actuacions policíaques que han efectat a diverses personalitats del nostre país, reitera el seu propòsit de seguir lluitant per aconseguir les exigències formulades en la declaració de la 1er. Sessió de l'Assemblea de Catalunya.

En aquesta via han estat aprovats per unanimitat els seguents acords:

ACORDS APROVATS:

1er. Iniciar la publicació d'un butlleti, portaveu de la Comissio Permanet de l'Assemblea de Catalunya, que representi un ajuh en la coordinacio democràtica.

2º Intensificar en aquest període, fent-ne la seva activitat fonomental, la discussió collectiva del contingut i la realitzacio de la 1er Sessio de l'Assemblea, amb la finalitat de facilitat la informació, l'adhesió i l'organització unitàries a l'entorn del comunicat.

3er Estimular l'elaboració d'alternatives comarcals, locals

professionals o sectorials de les diverses organitzacions de masses, basantse en les pròpies reivindicacions formulades amb plena autonomia, que ofereixin un reforçament de la convergència global que representa al comunicat de la 1er Sessió de l'Assemblea.

4º Intensificar durant aquest periode l'organització de la Solidaritat amb tots els represaliats, com una activitat unitária del nostre poble que, per la seva extensio, s'imposi com una consecució més de la legalitat democràtica.

5è Iniciar la preparació d'un periode que continui l'activitat de difusió de l'alternativa, extenent i elevant el nivell de lluita democràtica coordinada.

COMUNICAT

Nosaltres catalans de diferents tendencies pertanyens i no pertanyes a organitzacions politiques, de diversos sectors de la poblacio, obrers, camparols, estudiants, intellectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circunstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present declaracio:

L'actual crisis del regim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de conciència i la movilitzacio de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a titol de rei, del dictador exigeixen l'adopcio unitaria d'una alternativa democràtica basada en els punts minims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectiu divergents a llarg termini però que coincideixen en l'objectiu inmediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència son els següents:

1. La consecucio de l'Amnistia general dels presos i els exiliats politics.
2. L'exercici de les llibertats democratiques fonomentals: llibertat de reunió, d'expressio, d'associacio-inclosa la sindical-. de manifestació i dret de vaga, que garanteixen l'acces efectiu del poble añ poder económic i politic.
3. Elrestabliment profesional de les institucions i del prón-cipis configurats en l'Estatut de 1.932, com expressio concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4. La coordinacio de l'accio de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.
5. Com a objectius inmediats, fem una crida a tot el poble catala i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya-perque incorpori la perspectiva global del canvi democratic a cada una de les seves lluites comcretes, i perque intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtencio de:

a. La unitat d'accio de totes les forces democràtiques.
b. La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
c. L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, es elegida una Comissió Permanet, la qual impulsara totes les inciatives útils per a aconseguir la mobilizacio popular, fomentara accions unitàries i preparará una nova sessio de la Aseemblea de Catalunya, més àmplia i mes representativa.

Catalunya. Novembre de 1.971.

Amb la Naturals limitacions, oferim una referencia de les delegacions que varen assistir a la 1er Sassio de l'Assemblea a Catalunya:

CCEPC ("Comissió Coordinadora de Forces Politiques de Catalunya", integrada per "Esquerra Republicana de Catalunya", Front Nacional de Catalunya","Moviment Socialista de Catalunya", Partir Socialista Unificat de Catalunya", "Unio Democràtica de Catalunya")
PSAN ("Partir Socialista d'Alliberanebt Ncional")
PORT ("Partido Obrero Revolucionario Trotsk sta")
"Bandera Roja".
PSOE ("Partido Socialista Obrero Español")
CC.OO (Comisiones Obreras de les següents localitas:Manresa Sallent, Sabadell, Valles Oriental, Tarrsa, Baix LLobregat, Tarragona, mataro, blanes, Badalona, LLeida, i Barcelona.)
UGT ("Union Generak de Trabajadores")
"Bloc Català d'Estudiants"
"Joventut Obrera de Front Nacional de Catalunya"
"Joventut Comunista de Catalunya"
"Moviment Universitari de les seguents Facultats de les Universitats Central, i Autonoma, Periodisme, Aparelladors, Dret, Medicina, Farmacia, Filosifia, Economiques, Cienciasm A.T.S. Enginyers de Terrasa.
-Comunitas Cristianals de Base".
- Representants d'AmbicAts Cristians"

"Grup de No violents"
"Comissions de Solidaritat"
"Taula Rodona"
"Assamblea Permanet d'Intel-lactuals Catalans"
"Comissions de Barri"
"Comissions de Camperols"
"Professors Universitat Central
"Profesors Universitat Autonoma
"Professors no nmeraris Universitat Central
"Professors no numeraris Universitat Autònoma
"Grup Professionals:Periodistes, metges, advocats, aparelladors, arquitectes.

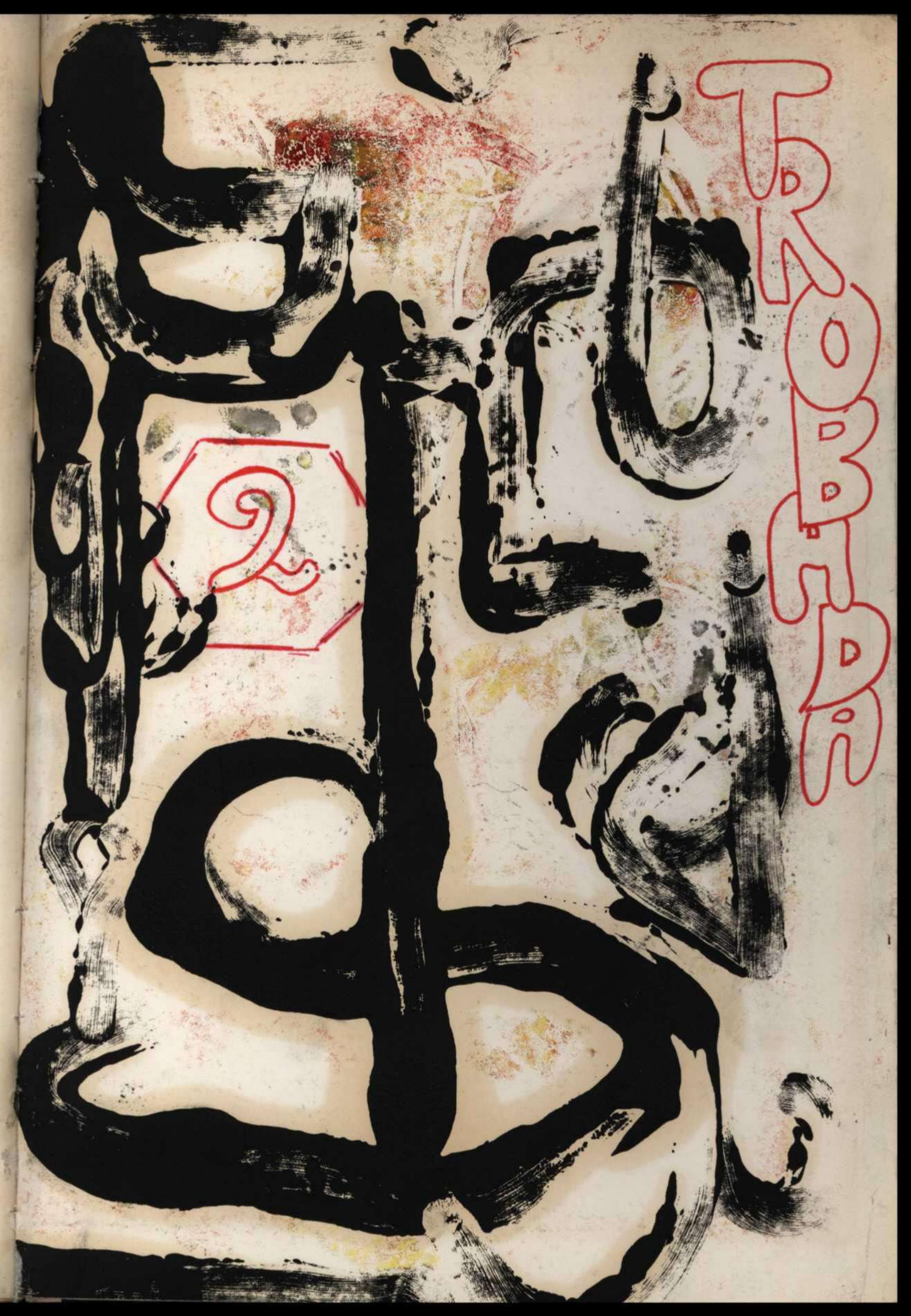
TROPHY
2

Febrer 1974

EDITORIAL 1

Recerca i compromís partint de TAIZÉ

Caminem vers el nostre Concili, el concili de joves.

Diferents els uns dels altres,
tant per la nacionalitat com per l'ideal polític o inclus per la fe,
tots estem a la recerca de quelcom

Qué busques tu? busques...per a tu mateix.
pels altres, pel Crist, per l'església.?
Amb que et questiona a tu personalment,
l'ambient on vius?
Quina esperança tens?
en definitiva...

QUE BUSQUES?

Estem vivint un temps on la recerca és un mot clau en tots els camps, clau d'investigació i clau de la persona humana, que ha de lluitar dins d'uns estaments quasi sempre hostils a ell mateix i als seus ideals.

Ens trobem a Taizé.

Aquesta recerca porta a cadascú per camins, moltes vegades divergents, però orientats sempre vers un ideal concret. Per a molta gent, una de les fites d'aquesta recerca, a voltes inconcreta, fosca, incipient encara en l'esperit,...ha tingut una primera fita cap a TAIZE, lloc on troba milers de companys, de germans, on tots s'obren a tots, on tots es comuniquen les seves experiencies i anhels, les seves lluites i engatlaments, els seus fracassos i les seves decepcions...

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

ON tothom recerca un món millor.

Però,... es molt ample tot això!Cadascú intenta, doncs, trobar un mitjà proper de lluita i de compromis per a retrobar aquest "mon millor" tant utópic.(Aquest mot que serveix a monta gent per a justificar la seva no-acció, la seva passivitat devant les macabres realitats d'aquesta época. "Oh-exclamen-és utòpic que vulguis cambiar el món ", " es utópic que intentis canviar les estructures del teu país","es utòpic que et vulguis posar en front de l'exercit policial"," es utòpic..." i així s'inhiveixen totalment dels clams de justicia,de pau, de cleméncia,....que avui la població humana es plateja.)

El seu compromís és: -religiós.
-polític.
-social.
-sindicalista.
-humá.
-....

Tothom, però es defineix d'una manera o altra i s'inclou, pensant en el recó de món, on després retornara i haurà de continuar la seva tasca.

Deixem el poblet de Taizé i tornem a casa.

Animats amb un nou alicient dins de nosaltres, en el compromís que hem agafat, dins d'aquell ambient d'historia col.lectiva"social,politica,religiosa,humana,... estem en el súmum d'optimisme humanista i a la vegada religios,creiem en la joventut,que després ens decepcionará,en la pau que posteriorment no veurem enlloc,en un mon millor,impossible de divisar ni al força de cansar la vista escrutant l'horitzó...

Ha passat un mes.Hi ha hagut una trobada, on es notava l'anada a Taizé en l'ambient de companyonia i de obertura amb tothom.

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

La gent novella s'admira i es qüestiona: què passa? Res. Continúa l'histeria de Taizé.

Ara torbo a companys que varen venir a Taizé. Molts s'han integrat de nou en el seu ambient, que abans n'havien de sortir, el seu compromis ha estar passatger i avui quasi l'ignora o procuran no pensar-hi. Els bons propòsits se n'han anat a n'orris. Els grups projectats semblan trontollar i algunts ja s'han desfet.

Ep! no us penseu pas que estic enderrocant l'anada a Taizé. Molt al contrari, només intento fer reflexionar sobre els nostres propòsits de Taizé. Continua pensants que l'efecte que all'i causá a molts de nosaltres és enormement beneficiós en la nostre posterior actuació.

I es nota. No tots els que varen anar allà han deixat corr er el seu compromis. Molts l'estant duent a la práctica, col.laborant, a vegades sense saber-ho, i preparant així el Concili de joves, on veritablement veiem que...

Taizé comporta l'libertat d'esperit i universalitat ~~d'espe~~ de pensament

No tenir por d'enfrentarnos amb ningú, si la lluita que estem portant és en benefici exclussiu del poble i segons la nostra conciència evangèlica. Els testimonis que allà vérem sentir d'opresions i de posicions personals davant d'aquestes, crec que en fan revifar el nostre esperit de ossér "signes de contradicció" en totes les circunstancies i amb totes les conseqüències que això ens comporti: donar inclús la nostra vida a fi que l'home no sigui més victima de l'home.

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

INFOR-PAX INTERNACIONAL

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

L'ESTAT ESPANYOL

En nom del Moviment Internacional, el Cardenal Alfrink ha donat cordialment les gràcies a l'equip d'organització de la Ruta Internacional 1973, a l'Estat espanyol. El Cardenal escriví, entre altres coses:

> "D'aquestes informacions (en els diaris) i de parlar-ne molt positivament diferents participants he tingut la impressió que la Ruta ha anat molt i molt bé i que, sobretot, la trobada final a Poblet era un bon testimoniatge a favor de l'objectiu d'aquesta Ruta: la llibertat de consciència".

Seguint després de la Ruta Internacional, el senyor Jacques v.d.Meer, assistent del Secretariat Internacional, ha visitat la presó de Zamora. Anava acompanyat d'un membre d'Amnistia Internacional. A la presó de Zamora existeix una part especial dedicada als capellans que han estat empresonats per raons polítiques. A l'hora actual, en aquesta presó hi ha 7 capellans. La majoria han estat condemnats a causa d'una vaga de fam que feien en el Palau del Bisbe de Bilbao, cap a finals de maig de l'any 1969, com a solidaritat amb els obrers bascos i per protestar contra la repressió.

El senyor V.d.Meer podia donar als capellans "engarjolats" una carta personal del Cardenal Alfrink, com a signe del seu ajut i solidaritat.

Pax Christi, Secció Espanyola, havia proposat una modificació a les Corts, en la qual fossin reconeguts l'objecció de consciència i el servei civil o reemplaçant.

TELEGRAMA DEL CARDENAL ALFRINK AL CARDENAL JUBANY (Barcelona)

Referent a l'homilia que va pronunciar el Cardenal Jubany a Barcelona en ocasió de la detenció de 113 persones en els reculs de la Parròquia de Maria Mitjancera, el Cardenal Alfrink, President Internacional del Moviment Pax Christi, ha enviat a aquest i al Govern de la Nació espanyola el següent telegrama:

"Actes de violència com atemptat a Carrero Blanco, sens dubte són condemnables i posen en perill la realització de les exigències justificades del poble espanyol.

Procés 1001 demostra de nou falta de drets fonamentals a Espanya tals com drets de reunió i d'associació, expressió lliure, etc. Líders comissions obreres mereixen la nostra solidaritat en llurs esforços per a obtenir uns drets".

Pax Christi s'adhereix a les vostres reclamacions per a adoptar ràpidament legislació adequada, així com la crida del Cardenal Tarancón a favor de les llibertats polítiques i sostè iniciatives per a la realització del dret d'objecció de consciència al servei militar. Estigueu convençuts de la nostra solidaritat.

Bernard, Cardenal Alfrink
President del
Moviment Internacional Catòlic
PAX CHRISTI".

CATALUNYA

TELEGRAMA DE LA SECCIÓ ESPANYOLA DE P.CH.DEMANANT CLEMÈNCIA PER SALVADOR PUIG ANTICH.

"La Sección Española de Pax Christi, Movimiento Internacional por la Paz, contraria a la pena de muerte por ser corruptora del Orden Social sin hacer excepción de delitos ni personas, solicita gracia de indulto para Salvador Puig Antich en el supuesto de que autoridad militar confirmase sentencia.

Firmado:
PAX CHRISTI, Sección Española.

RUTA COMARCAL PAX CHRISTI

Una Ruta de tipus comarcal està preparada pels dies 16 al 19 del proper mes de març al Camp de Tarragona: RODANYÀ i PLA DE SANTA MARIA. S'escriurà oportunament donant més detalls cobre aquesta Ruta.

Esperem una assistència nombrosa per part del jovent de les comarques catalanes.

Si voleu més informació, demaneu-la a PAX CHRISTI, Servei d'Informació, Apartat de Correus 5454, Barcelona.

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

I N F O R M A C I O N S

Resultat de la Trobada de Jovent dels dies 2 i 3 de febrer al poble de Marmellà, concretem unes informacions donades per diferents grups, en quatre punts de contacte:

1. Creació d'un cançoner, on s'hi publicaran lletres de cançons dels temes més variats, però seguint una tònica d'originalitat: que no siguin cançons massa divulgades per altres cançoners.

   Temes possibles:

   - populars catalanes (no podem desconèixer el nostre propi folklore, donant més importància al folk americà, per exemple)

   - cançons revolucionàries dels pobles, recull d'arreu del món.

   - cançó estrangera, traduïda o no, segons els casos.

   - ...

   Juntament amb la lletra de la cançó, si és possible, cal afegir-hi els acords de guitarra i la història que té aquella cançó (si en té).

   Cal enviar-ho a: MERCÈ COLOM I COLOM
   Gallissà, s/n, 3r.A.
   V i c (Osona) (prov.Barcelona)
   tel. 889.36.72 (matins i tarda fins a les 5).

2. Camí possible per Pasqua: TAIZÉ

   Informació: PAX CHRISTI
   Apartat de Correus 5454
   Barcelona (Barcelonès)

3. Camí possible per Pasqua: FLORÈNCIA

   Conviure la Pasqua en una casa d'una barriada exterior de Florència, amb un grup internacional sortit d'un grup de Taizé, compost de moment per Francesos, italians, catalans.

   Volent ampliar més el grup, oferim aquesta manera de viure la Pasqua, ja que allà es farà un treball en equip, segons una temàtica concreta encara no del tot definida.

   Informació: NÚRIA MARTORELL (tel.25[illegible].44.59 (migdia i /nit)
   Bailèn, 159, 2n.2ª, Escala dreta)
   Barcelona (Barcelonès)

4. Servei d'informació de Pax Christi.

Tant per enviar-hi collaboracions, suggeriments, comandes, suscripcions, etc. com per a tota mena d'informació, cal dirigir-se a:

PAX CHRISTI - Servei d'Informació
Apartat de Correus 5454
Barcelona (Barcelonès)

o bé:

TERESA ROMEU
tel. 249.22.24.

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

ESTATUTS DEL MOVIMENT INTERNACIONAL PAX CHRISTI

I. Naturalesa i fins de Pax Christi

Art.1. Pax Christi, Moviment Catòlic Internacional per la Pau, té per objectiu treballar amb tots els homes per la pau de tots els homes, tot donant testimoni de la pau del Crist. El Moviment vol contribuir a "edificar un món que sigui veritablement més humà per a tots i en tot lloc" (G.S.77), un món fonamentat sobre el respecte a la vida, a la consciència, i als drets de cada ésser humà i sobre la promoció de la llibertat i de les responsabilitats polítiques de les persones i de les comunitats.

Art.2. Arrelat en l'Església, poble de Déu, Pax Christi està deliberadament obert a tots els homes. Així s'esforça de dialogar i de collaborar en tots els camps de la pau, sigui amb les associacions i moviments cristians, sigui amb els altres moviments de pau i amb tots els homes de bona voluntat.

Art.3. Pax Christi vol aconseguir els seus objectius:

a) pel testimoni dels seus membres: aquests troben força i inspiració en la paraula de Déu i l'eucaristia; actuen en l'esperit de la benaventurança evangèlica "benaurats els treballadors de la pau" i del manament del Crist, que vol que es lluiti contra la injustícia, que es perdoni els enemics i que s'estimi a tots els homes. L'impacte de Pax Christi depèn principalment de la qualitat de vida dels seus membres, del seu **ressouroement** espiritual, de la seva fraternitat viscuda personalment i en comunitat en tots els nivells del moviment.

b) Per un examen aprofundit de l'ideal cristià de pau -en relació amb els problemes concrets del món i de l'Església- i per una recerca d'actituds evangèliques que permetin la realització d'aquest ideal.

c) Per iniciatives adequades a promoure aquest ideal entre els homes i en el sí de les institucions. Pax Christi encoratja els encontres i l'amistat, la pràctica del diàleg i de les accions no-violents, la sensibilització de l'opinió pública. Pax Christi actua per vèncer tant la resistència dels poders o de les estructures a la realització de la pau, com les actituds que fan perdurar els conflictes. Pax Christi lluita contra les causes de la injustícia, de la violència i de la guerra, tant en el nivell psicològic (odi, menyspreu mutu) com en el nivell social i polític (greus i iníques discriminacions econòmiques, manipulació de les informacions, etc.)

d) Finalment, Pax Christi invita vehementment als seus membres a engatjar-se personalment i collectiva, en tots els camps de les activitats de cadascun per la construcció d'un nou món de justícia i pau.

Art.4. Amb la finalitat de garantir una més gran eficàcia, cada Secció Nacional conserva un marge suficient d'autonomia que li permeti la implantació en el contexte nacional, en el qual deu exercir la seva influència. La diversitat del treball emprès a cada país amb una inspiració comuna, requereix un intercanvi freqüent a tot nivell, de les experiències fetes per les Seccions, a fi de posar en evidència les convergències que es constatin i per acréixer la influència del Moviment en el pla internacional. Els òrgans internacionals de Pax Christi, tenen com a tasca especial la d'estimular i de facilitar els intercanvis entre seccions, fent tot el possible per a preservar la unió dintre de la diversitat: tant en les accions com en la motivació d'aquestes accions, el moviment aspira a la unanimitat, tot respectant la llibertat de les seccions respecte a les accions empreses, llibertat que comprèn el dret d'exposar públicament les raons d'un eventual desacord amb les altres Seccions.

Art.5. És membre de Pax Christi tot aquell qui s'adhereix a l'ideal del Moviment, hi conforma la seva actitud i utilitza els medis d'acció de Pax Christi.

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

C O L.L A B O R A C I O N S

CARTA D'ITÀLIA

Com van les coses pel País Català?

Aquí hem tingut una petita crisi dins del grup, sobre tot per via d'incomprensions recíproques. Em sembla, però, que ja som pròxims a resoldre-ho. El fet és que, per primera vegada, ens hem trobat cara a cara amb un problema molt delicat i que ens toca a tots de pro: el problema de la sexualitat, de les experiències prematrimonials, del petting... etc. Sobre tot això tenim posicions molt diferents i difícilment conciliables. Això s'ha pogut comprovar perquè tot i que ja feia molt temps que hi havia parelles dins el grup, mai no s'havia posat en tela de judici, a fons i tots plegats, aquest argument i, no obstant, cadascú s'havia comportat de la manera que li semblava millor.

Naturalment, aquests comportaments eren per alguns molt habituals i difícilment volien posar-los en discussió collectiva.

Així, fent moltes reunions, hem anat caminant, sense trobar una via d'eixida comú (almenys a grans línies) i que respectés l'Evangeli a qui tots qüestionàvem.

Al final, hem decidit deixar-ho córrer per ara; intentar retrobar l'amistat i la fe i reprendre el problema d'aquí a un quantvtemps, en una situació més tranquil·la.

Què en penseu?

Voldríem saber el vostre parer sobre aquests problemes (sexualitat, petting, etc) i de quina manera heu resolt el problema (si us hi trobeu o us hi heu trobat) inclús a la llum de l'Evangeli (en el qual no he reeixit a trobar una indicació precisa sobre aquests arguments).

M'ha arribat la vostra revista. L'hem llegida i l'hem trobada realment molt interessant, sobre tot l'article referent a la Prostitució i aquell sobre l'Objecció de Consciència.

Records de part de'n Sergio, Guido, Italo i Maurizio,

LUCIANO,
Florència,
finals de desembre 1973.

La nostra adreça: Luciano Fossi, Via Cittadella, 34
50144 - FIRENZE (Itàlia).

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

C O L.L A B O R A C I O N S

TROBADA A MARMELLÀ

Els dies 2 i 3 de febrer ens vàrem trobar vora de 90 persones a Marmellà.

Es va veure diversitat de gent, d'edats, costums i interessos que varen donar un aire un xic internacional a la trobada, no obstant ésser tots de la mateixa terra.

La gent va arribar per diferents procediments, cotxes, tren, auto-stop, etc....

Les condicions climatològiques del dissabte, com ho diria! foren un xic negatives. Els que vàrem arribar de Barcelona vàrem disfrutar d'una d'aquelles passejades que segurament ha repercutit en favor de les divises del Collegi de Farmacèutics. Al ser tard i ploure, de la Natura només vem veure l'aigua, però més que veure-la, sentir-la!

Al final, arribàrem a Marmellà, que és un petit poble deshabitat, situat molt a prop del Penedés, a uns 15 Km. de Llorenç, per la part de la muntanya. Ja he dit que poca cosa vem veure aquella nit.

Ens decídirem a installar-nos a l'església on es va encendre un foc, ben bé al mig, per tal que l'aigua de la nostra roba molla es convertís en fum.

Un cop installats i havent sopat, es fa fer un foc de camp, on hi va haver gresca, veus conegudes -i una veu nova amb un bon baix- que varen aplacar els ànims.

Estava programada per aquella nit, per part d'un matrimoni tarragoní, una xerrada sobre Xile, pero no van comparèixer; suposem que degut al temps. Malgrat això, es va fer una petita història de Trobades que van començar una colla de Vic i ens van explicar com a partir de la seva estada a Taizé, per Pasqua del 73, creixeren considerablement amb gent. Per tal de legalitzar les reunions, ja que van tenir una sèrie d'inconvenients, es va plantejar un agermanament amb Pax, que els va ajudar a resoldre el problema.

La història va ésser molt interessant per a tots, ja que la gent va venir sense saber del tot on era i amb qui estava, ja que no s'havien rebut papers.

Vàrem dormir -o es va intentar- i alguns hi aixó, perquè el fred era molt intens. Sigui com sigui, vàrem descansar tranquils.

La gent es va aixecar de bon matí i qui va fer un intent de gimnàs pels defores, es va poder adonar de que estava en un lloc realment com pocs: la vista era bona i el poble

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

tenia com una mena d'encís que recordava les descripcions d'un Pereda, o per ser més precisos, l'indret on hi estaria la vaca cega de'n Maragall.

Quan vàrem esmorzar i ja va passar el fred, es va començar prò piament la tasca.

En primer lloc, una petita història de Pax. Pel que vàrem poder veure, puc dir que Pax d'uns objectius molt concrets i un sentit de pulir els mals sabors de la II Guerra Mundial, n'ha fet uns objectius menys concrets, però amb una força igualment gran de poder buscar la pau, la justícia i, sobre tot, entre la unió sincera de tots, la Veritat Veritable.

D'aquí es va veure la possibilitat, que de seguida es va convertir en realitat immediata, de fer Rutes com les que venen fent els de Pax. Aquestes Rutes seran diverses i tan nombroses com totes les comarques que allà representàvem.

Aquestes Rutes tenen com a finalitat conéixer llocs, unir la gent i comunicar el sentit que nosaltres tenim de la vida.

En Frederic Roda va estar entre nosaltres i ens va donar la gran senzillesa de tot ell.

No hi va haver pas temps de reunir-se per grups, doncs ja era tard, realment.

Així, que es va començar l'altre tema: La Comunitat de l'Arca.

Aquí hi va haver una exposició del tema per part de tres persones que han tingut un contacte directe amb aquesta Comunitat i encara el tenen.

Es va llegir un resum de la seva forma de vida i va ésser comentada. Tot això crec que a la majoria va obrir-nos un camí per a tornar a plantejar-nos la nostra existència, de la que no crec que estem massa satisfets.

La lluita per la no-violència, el no voler ésser ni opressors ni oprimits, les comunitats primitives, la sinceritat, i la verdadera llibertat, varen ésser les característiques més clares d'aquesta petita Societat. Per elles soles ja ens ho diuen tot, malgrat això no varen mancar pas intervencions esverades, de forma que allò per poc no acaba en una violència. Gràcies a Déu, un bon moderador va sortir i així es va poder enraonar sobre la violència, si es pot combatre la violència amb facilitat, etc.

Va ésser interessant, però les posturas esverades insistiren en discutir postures personals i vàrem tenir de deixar el colloqui. Potser així encare es va poder veure més clar a quina mena de societat estem i ens vàrem adonar del veritable valor de la Comunitat de l'Arca.

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

Es va dinar i després d'un intercanvi d'adresses i planificacions futures, vàrem marxar sota un bon sol, al que li vàrem protestar la tardança... Però més val tard, que mai.

Tenim una kata per Sant Josep per la que es treballa en buscar un bon tema. Tenim uns objectius més concrets, un record molt agradable i potser un xic més de seny...

Clara.

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

DE MICA EN MICA ...

S'OMPLA LA PICA !

Tot va començar el dia 28 d'octubre. Era diumenge i feia sol. Ningú s'esperava que aquell dia es caracteritzés per la Grisor. Però, què hi farem, l'home proposa i ...

El dilluns, silenci.

El dimarts a la tarda apareixia tímidament, com mig avergonyida, la "noteta"...

"noteta" →

CIENTO TRECE DETENIDOS EN UNA REUNION ILEGAL

Barcelona. (Cifra). — La Jefatura Superior de Policía ha facilitado la siguiente nota:

«En la mañana del pasado domingo, y en un local anejo a una iglesia de esta capital, fueron detenidas 113 personas que participaban en una reunión de carácter ilegal. Los detenidos, previas las diligencias correspondientes, pasarán a disposición de la autoridad judicial, para dilucidar las responsabilidades en que hubieran podido incurrir.»

Un simple paperet...

que portaria cua llarga!

PROCESAMIENTO DE LAS 113 PERSONAS DETENIDAS EN BARCELONA

Madrid, 12. (De nuestra Redacción.) — *El Tribunal de Orden Público ha dictado auto de procesamiento contra las 113 personas que fueron detenidas el pasado 28 de octubre cuando se encontraban reunidas en un local anejo a la iglesia parroquial de María Mediadora de todas las Gracias, de Barcelona.*

Como se recordará a 30 de estas personas les fueron impuestas multas gubernativas de hasta 300.000 pesetas.

Entre los procesados se encuentran los abogados don José Solé Barberá, don Alberto Fina Sanglás, doña Montserrat Avilés y otros.

La mayoría de los procesados son estudiantes, algunos menores de edad penal.

El auto de procesamiento decreta la libertad provisional sin fianza de los menores y para el resto de los procesados el juez ordena que presten fianzas de 25.000 a 100.000 pesetas para su libertad.

Se basa el procesamiento en un supuesto delito de reunión ilegal.
— J. M. M.

corre el temps i ...

Passem al dia 12 de novembre

...i el 13 ja anunciaven la llibertat provisional

Procesamiento y libertad provisional para los 113 detenidos de Barcelona

Madrid, 13. (Resumen de agencia.) — Por el supuesto delito de reunión ilegal, el Tribunal de Orden Público ha dictado auto de procesamiento de las ciento trece personas que fueron detenidas el pasado día 28 de octubre en un local anejo a la Iglesia Parroquial de María Mediadora de Todas las Gracias, de Barcelona.

Entre los procesados se encuentran los abogados don José Solé Barberá, don Alberto Fina Sangiás y doña Montserrat Avilés. Como se recordará a treinta de las personas detenidas les fueron impuestas multas gubernativas de hasta trescientas mil pesetas.

El auto de procesamiento decreta la libertad provisional sin fianza para los detenidos que sean menores de edad penal, y para los demás reclusos el juez ha fijado fianzas que oscilan entre las 25.000 y las 100.000 pesetas para su libertad.

però, a l'endemà...

Queda sin efecto la libertad provisional de los detenidos por reunión ilegal

El T.O.P. ha rectificado su decisión del día 12

El Juzgado número 8 de Barcelona ha recibido un exhorto telegráfico del Tribunal de Orden Público por el que se deja sin efecto la libertad concedida bajo fianza a varias de las personas detenidas por reunión ilegal del domingo día 4 de este mes. Dichas libertades fueron otorgadas por un exhorto telegráfico el pasado lunes día 12. La noticia de esta rectificación procede de fuentes cercanas al Colegio de Abogados.

Nois, quí els entenguis que els compri a aquesta gent!

Mentre tot aquest embolic deixava bocabadats als àvids cercadors de "notetes" en els diaris, ens corseca una gran "notassa" (és que no hi estem massa acostumats a rebre aquestes improvistes i àmplies noves periodístiques).

Doncs, com dèiem...

HOMILIA DEL CARDENAL JUBANY EN LA QUE ALUDE A RECIENTES ACONTECIMIENTOS

Ayer, día 12, por la tarde, en la Iglesia de Pompeya, tuvo lugar la celebración de la misa previa a la inauguración de curso y actividades de la Asociación Cristiana de Dirigentes de Barcelona. Presidió la celebración eucarística el señor cardenal-arzobispo, doctor Jubany, quien, después de aludir a los textos de la Palabra proclamada, afirmó que muchos cristianos han recibido una formación excesivamente dualista que exagera la separación entre lo sagrado y lo profano. Formuló y comentó tres ideas sobre la fe, a saber: la que asume y trasciende los valores humanos con referencia esencial a Cristo, valor Supremo; la que es síntesis y totalización de la vida y de la actuación del hombre y, por fin, la de que el conocer expuesto por la Biblia equivale a conocer obrando. En este contexto de la fe se comprenden dos realidades: 1.ª, el compromiso personal de todo cristiano en las actividades humanas, y, 2.ª, la interpelación constante de Dios a través de los acontecimientos para cuyo discernimiento ofrece luz segura el Magisterio de la Iglesia. Y añadió textualmente el prelado:

«Todos conocéis lo ocurrido en la barcelonesa parroquia de María Medianera el domingo día 28 de octubre último. Se trata de un hecho triste y lamentable, con una larga estela de consecuencias que interpelan nuestra conciencia cristiana. Gracias a Dios, la actitud de los fieles que participaban en la santa misa y especialmente la serenidad del rector de la parroquia —cuya integridad sacerdotal y celo pastoral me complace subrayar— evitaron mayores males.

»Ante lo ocurrido, hay que recordar que, entre los derechos naturales del hombre —que la encíclica "Pacem in Terris" califica de "universales, inviolables e inalienables" (Nos. 23 y 145)— figura el de la libertad de reunión y de asociación. Las enseñanzas pontificias sobre este punto han sido recogidas y aplicadas a nuestro país por los obispos españoles en su más alto organismo colegial: la Asamblea Plenaria del Episcopado. En 1970, después de constatar y lamentar "la deficiente participación en los órganos decisorios de la vida colectiva", no puede menos que "reiterar, a unos para que lo conozcan y lo ejerciten, a otros para que lo respeten y le den cauce, el derecho que todo hombre tiene a asociarse, y reunirse libremente para fines lícitos..., y a la intervención en la cosa pública, a través de cauces eficaces de participación". Recientemente, en el año actual, la propia Conferencia afirma: "Dado que ningún sistema social o político puede agotar toda la riqueza del espíritu evangélico, es necesario que exista en la comunidad política suficiente espacio para que sus miembros puedan asumir de manera eficaz esta pluralidad de compromisos individuales y colectivos. Una efectiva pluralidad de opciones es parte integrante del bien común".

»Voces autorizadas del Gobierno reconocen la realidad del problema y siente la necesidad de integrarse ilusionadamente en una tarea colectiva y que si tal tarea no se le propone o no conecta con sus problemas reales, se siente defraudado en una parte de su dimensión humana". Esta participación política, se sigue diciendo, "ha de ordenarse en forma que procure más unidades dialogantes y síntesis integradoras que radicalismos y enfrentamientos intransigentes..., y ha de permitir a los hombres, desde su libertad y responsabilidad..., procurar el ideal de la vida comunitaria que alienta en su alma".

»Así, pues, urge para nuestro país una ordenación jurídica que responda a estos deseos y necesidades, tan amplia y hondamente sentidos en nuestro pueblo. De esta manera, por una parte, no se darían hechos como el que tenemos que lamentar, con toda su secuela de dolor y resentimientos; y, por otra, se evitarían ciertas actuaciones de la fuerza pública que, al tener lugar en sitios sagrados y dependencias eclesiales —que tienen un fin propio y determinado— pueden resultar lesivas del vigente Concordato.»

Finalmente, el doctor Jubany indicó a los miembros de la Asociación Cristiana de Dirigentes y a los fieles asistentes a la celebración eucarística a la oración y a la reflexión a fin de ajustar sus actividades y su conducta a las exigencias del Evangelio.

I aquesta "notassa" porta lògiques corrues: declaracions d'adhesió per part dels bisbes de Girona, Seu d'Urgell,...

Però, el "Gobierno Civil" també fa la seva declaració.

NOTA DEL GOBIERNO CIVIL SOBRE LAS 113 DETENCIONES EN MARIA MEDIANERA

En relación a las detenciones practicadas el pasado día 28 de octubre, así como, de los hechos que posteriormente ocurrieron, y ante las informaciones aparecidas en algunos de los medios de difusión que, seguramente, por desconocimiento han podido inducir a error, este Gobierno Civil se ve en la necesidad de dar una versión real de las circunstancias y motivaciones que los ocasionaron.

Desde hace tiempo se tiene conocimiento del decidido empeño de unirse, con la finalidad de atacar la paz y la unidad de la patria, diferentes grupos subversivos como Unió Democràtica de Catalunya, Partido Obrero Revolucionario Troskista, Partido Socialista Unificado de Cataluña (versión del Partido Comunista Español) Front Nacional de Catalunya, Bandera Roja, Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans, una sección especial del Partido Socialista Obrero Español, Comisiones Obreras, etcétera.

Estos intentos tuvieron su punto álgido a finales de 1971, cuando tuvo lugar una reunión en la que se tomaron diversos acuerdos claramente demostrativos de la ilegalidad de esta asamblea.

Para evitar este tipo de actuaciones comprendidas de lleno en las disposiciones penales vigentes, se tomaron medidas que dieron como resultado la certidumbre de que el 28 de octubre iba a celebrarse una de estas asambleas. Efectivamente, en una sala sita en la planta superior del edificio donde se halla enclavada la iglesia de Santa María Medianera de Todas las Gracias, se reunieron más de un centenar de personas de diferentes oficios y profesiones, las cuales en su casi totalidad habían acudido con perfecto conocimiento de los asuntos que se iban a tratar y de los fines que se proponían, que demostraban, una vez más, que esta reunión ni era lícita ni pacífica.

Es triste y lamentable que locales destinados a fines parroquiales, sean empleados para actuaciones delictivas, y más lamentable aún que se pretenda desvirtuar la realidad de los hechos alegando la conculcación del Concordato vigente, olvidándose de que, además de los mutuos derechos y deberes en él reconocidos, existen unas garantías que tienen en su art. 22, núm. 3, la excepción de «urgente necesidad», a la que se acogieron las fuerzas de orden público, ante el delito «In fraganti» que se estaba cometiendo. Aquella deliberación colectiva ilegal no fue la mejor manera de atemperarse al preámbulo del Concordato que empieza diciendo «la Santa Sede Apostólica y el Estado español, animados en el deseo de asegurar una fecunda colaboración para el mayor bien de la vida religiosa y civil de la nación española...».

Practicadas las diligencias policiales, los detenidos fueron puestos a disposición de la autoridad judicial, quien decretó la prisión de ellos salvo de dos que fueron puestos en libertad por su condición sacerdotal. Sucesivamente han sido puestas en libertad 13 mujeres, tras la correspondiente prestación de la fianza judicial exigida.

Asimismo por la Dirección General de Seguridad y por este Gobierno Civil han sido impuestas, a la totalidad de los detenidos, sanciones económicas que les están siendo notificadas.

Los hechos que dieron lugar a las detenciones, tienen una demostrada continuidad en los acaecidos en el pasado domingo en las localidades de Vic, Granollers y La Ametlla del Vallés, donde acudieron, clandestinamente convocados, un grupo numeroso de personas que amparándose en una jornada festiva, encubrían la pretensión de una ilícita reunión que debía desembocar en manifestación subversiva.

Estos sucesos que pudieron ser evitados por la oportuna intervención de las fuerzas de orden público, tuvieron únicamente un brote en Granollers, donde se manifestaron con gritos y pancartas, insultando a la Policía Municipal que acudió al lugar de los hechos, volcándole uno de sus coches. 35 personas fueron detenidas pasando, posteriormente, a disposición judicial.

Este Gobierno Civil, al dejar constancia de aquellos lamentables e ilegales sucesos, quiere expresamente advertir que se impedirá con toda energía, cualquier hecho atentatorio a la unidad de la patria, cualquiera que sea el lugar en que se produzcan. Las asociaciones, reuniones y asambleas tienen el cauce lícito para su desarrollo, al amparo del Art. 16 del Fuero de los Españoles, de la Ley de 24 de diciembre de 1964, y demás normas concordantes y complementarias. Cualquier acción para el impulso y perfeccionamiento de la vida de la comunidad nacional, tendrá en todo momento el apoyo de la autoridad, pero de igual modo, rotundamente consignamos el decidido propósito de impedir la transgresión de nuestro ordenamiento jurídico.

...

CON PRISION INCONDICIONAL

AUTO DE PROCESAMIENTO CONTRA LOS DETENIDOS DE MARIA MEDIANERA

Según se nos informa en medios jurídicos, desde la tarde del pasado sábado se viene comunicando el auto de procesamiento a los detenidos en la reunión que tuvo lugar el pasado día 28 de octubre en la parroquia de Santa María Medianera. En el mencionado auto de procesamiento se estima que los hechos ya conocidos revisten los caracteres de delito de «reunión no pacífica». Por otra parte, si bien se concedía la libertad provisional para los detenidos con fianzas que oscilaban entre 25.000 y 100.000 pesetas, el repetido auto ha sido reformado por otro posterior que modifica la situación personal de los detenidos, acordando la prisión incondicional.

Se nos indica, al propio tiempo que están siendo comunicadas nuevas multas a los detenidos que no habían sido sancionados por la autoridad gubernativa. Dichas multas, que proceden del Gobierno Civil, ascienden a cantidades que oscilan entre 100.000 y 15.000 pesetas.

Por otra parte, cuarenta y siete de los 113 detenidos a los que fueron impuestas multas que oscilan entre 200.000 y 350.000 pesetas con un importe total superior a doce millones de pesetas, han presentado el correspondiente recurso contra la resolución administrativa que les impuso la sanción. Asimismo se sabe que, por el mismo motivo, la Dirección General de Seguridad ha impuesto una multa de 200.000 pesetas al sacerdote Ildefonso Lobo.

Dia 20 de novembre. Ara,
"Presó incondicional".
Demà... però, qui ho sap
el que passarà demà?

CARTA A TOTS ELS MEMBRES ANTICS DE P.CH.

Hem conservat la possibilitat de que Pax Christi es mantingués com a lloc d'encontre per a donar resposta i testimoni en circumstàncies ben diverses.

Malauradament, ni en la vida associativa civil ni en les possibilitats de l'Església, ha estat substituïda la nostra modesta presència.

Si la trobada amb els germans estrangers, si la reconsideració de la guerra, si el descobriment de les causes estructurals profundes en situacions d'injusticia, si la noviolència, si la reconciliació espanyola, si l'objecció de consciència, si el naixement de l'ecumenisme, si el tercer món, si Taizé, si... foren i són molts d'ells encara els centres d'interès que vigoritzen i fan útil Pax Christi, avui, noves generacions, noves idees, noves actituds, nous estils, han de fer servir el Moviment Internacional que potser gràcies a aquesta lliure disponibilitat, gràcies, àdhuc, a la seva ambigüetat, segueix corresponen als signes dels temps.

Els camins dels vells routiers de Pax han creuat davant els darrers anys molts paisatges físics i espirituals. Dos del que ha profunditzat més i més la seva inicial experiència, fins el que s'ha allunyat de les antigues presences. Voldríem que Pax hagués servit a tots ells com a cinta d'un moment important de la seva vida, com a escola de llibertat.

Pax Christi és i ha d'ésser com un centre d'acolliment, de curta estada, però l'eficàcia del qual es descobreix temps més tard.

Avui, amb aquests fulls, una altra jornada que comença i una permanent esperança que es nega, tossudament, a morir.

A tots, especialment als més antics de Pax, els demanarem ajut i collaboració per la nova gent de pas a l'hostal que ens va acollir i al qui devem, a més d'uns bons records, moltes coses ben positives de la nostra actitud actual davant la vida.

Mercè AROLA, Joan BOTAM, Lluis COLOM, Joan A. CORBERA, Josep GOMÀ, Joan MASJUAN, Josep MOGAS, Manuel RIBAS, Frederic RIERA, Frederic RODA, Montserrat SALVAT, Mª Rosa SEIX, Isabel SUÑÉ, Carme VILAGRAN, Montserrat VIVES, Montserrat ZAPATER.

CARTA OBERTA DE PAX CHRISTI - Apartat de Correus 5454 - BARCELONA (España)

PAX

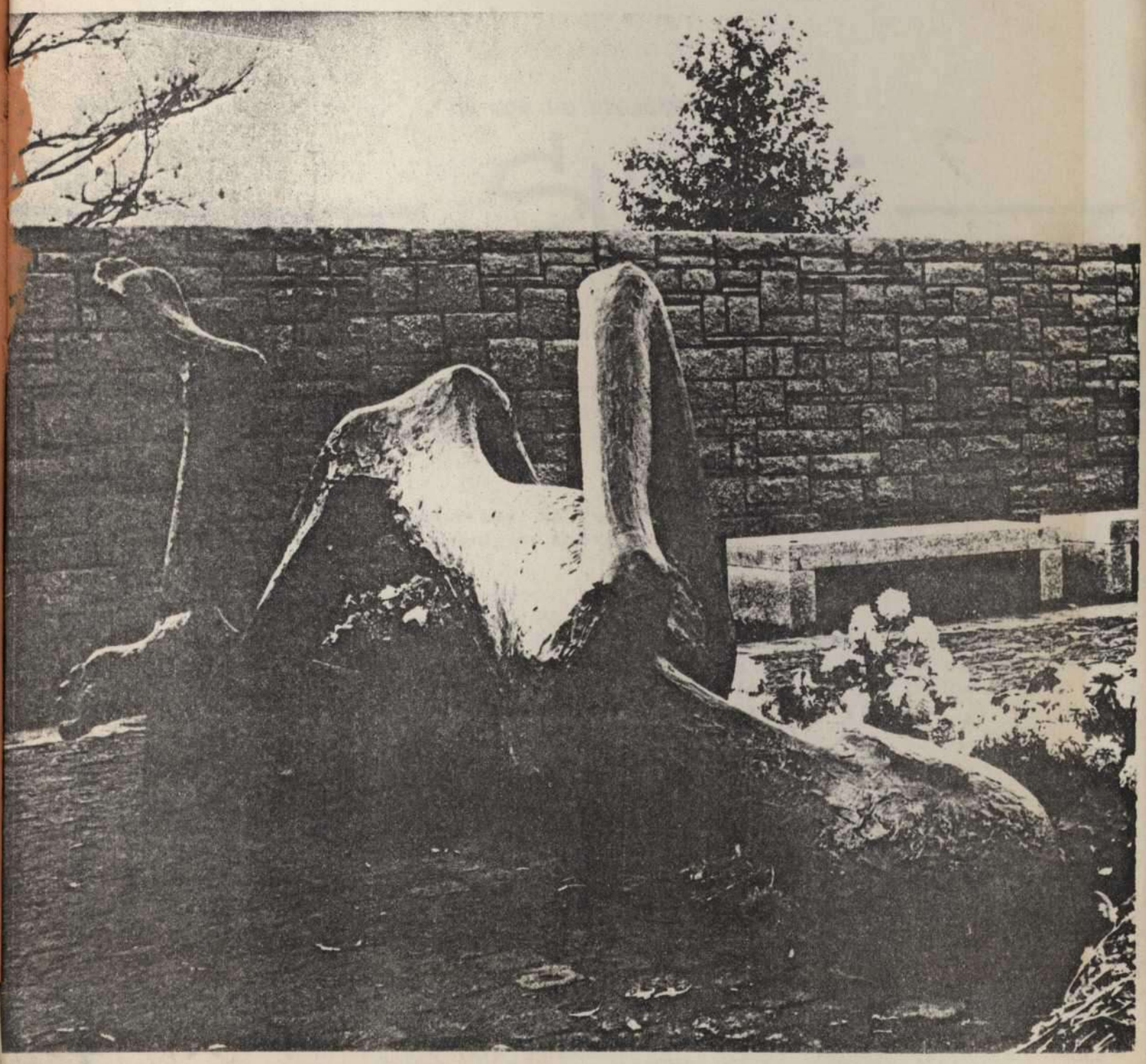

ATENCIÓ

Amb el nom de "Pax" comencem aquest tercer número del nostre Butlletí.

Hem intentat que, amb el poc temps que portem en aquesta tasca, poguem oferir un millor contingut, millor presentació..., de cara a perfeccionar més el nostre treball, el de tots nosaltres que llegim i fem la revista.

Volem anunciar-vos, però, una nova important:

Tenim en preparació uns treballs monogràfics o dossiers d'un sol tema, preparats per alguns de nosaltres, que sortiran de manera informal, cada quant estiguin fets. No hi haurà doncs cap periodicitat en la seva aparició.

Els tres temes primers d'aquests Suplements són:

. Balanç de la Ruta de Sant Josep
. La Pena de Mort
. Xile: història d'una experiència fallida

És possible que la quota de 100 pessetes trimestrals que ara pagues per rebre la informació mensual, el butlletí "Pax" i l'anunci de trobades, etc, no sigui suficient per a cobrir les despeses d'aquests Suplements. Llavors els enviaríem, cobrant el preu just que ens costés el fer-los.

I no res més.

EL COS DE REDACCIÓ

SUMARI

EDITORIALS

Pags. 2 = La Pena de Mort =
5 = La nit dels ganivets llargs =

COL.LABORACIONS

6 = Enquesta sobre la Prostitució: presentació d'un treball =
8 = Poesia jove: Vent ferit =

ARXIU

9 = Binomi home-bèstia: la Tortura =
13 = Homilia de Monsenyor Añoveros =

INFOR-PAX

17 = Internacional:
. Portugal
. Congrés Nacional Francès de Pax Christi: impressions de la nostra participació.

19 = Nacional:
. Breu informació-balanç de la Ruta
. Visita d'en Lanza del Vasto
. Memorial Joan XXIII
. Com es prepara la Pasqua?

RETALLANT...

23 = Els bisbes, portaveus del règim (Portugal) =
25 = L'arbre de la injustícia (carta de Taizé) =
26 = Dos premis i en pau! =

EDITORIAL =1=

Quan vivim moments com el present, on de nou reapareix l'especte de la Pena de Mort, creiem indispensable anotar els següents punts de reflexió:

● La Pena de Mort soluciona quelcom ?

Estrictament analitzant els aspectes freds, jurídics o d'eficàcia, ens trobarem que:

- pels seus defensors: . ha existit sempre, llavors és útil i necessària.
  . es cometen delictes tan greus que la consciència popular demana aquest "ordre públic".
  . és una prevenció especial i de tipus general: el fet de l'execució d'un "delinqüent" ha de servir d'escarment.
  . és difícil de trobar un càstig o una pena per - una malifeta greu, que reemplaci a la Pena de Mort.

- pels seus detractors: . la Pena de Mort ha existit sempre (molts països ja l'han suprimida) i la tortura també. Llavors, s'accepta també la tortura...?
  . els delictes monstruosos acostumen a ser fets per una persona en una situació psíquica anormal. Llavors, fins a quin punt n'és culpable ?
  . el fet de l'escarment és absurd, puix si bé és cert que un cert nombre de persones tremolen davant del fet, també és cert, i la realitat d'aquests últims temps ens ho demostra clarament, que la Pena de Mort provoca, encara més, el sentit de violència de determinades persones i grups. Llavors...?
  . en quant a la dificultat de trobar altres penes - substitutòries de la Pena de Mort, aquest argument els resulta igualment fals: la pena de presó és - molt més incommensurable que no pas la Pena de Mort. Més de 15 anys de presó comporten generalment la anihilació, l'anulació de la personalitat humana.
  . un altre argument en contra de la Pena de Mort és el fet que l'error judicial no pugui ser reparat, en cas de pena de mort, un cop executada la sentència.

- soluciona, doncs, quelcom ?

● I la vida humana ?

Ens preguntem: és que hi ha algú tan omnipotent que pugui decidir si una persona ha de viure o ha de morir, segons uns

codis preestablerts moltes vegades per ell mateix o pel seu sistema ?

I si algú hi vol donar el sentit cristià, que repassi l'Evangeli, allà hi trobarà un munt de vegades on Crist proclama el dret que té tot home a la vida i el fet que no hi ha ningú que pugui decidir sobre la vida o la mort d'una altra persona o inclús d'ell mateix.

La civilització, en nom de la qual es fan i es desfan tantes coses, no hauria de permetre tal situació de dret: <u>l'home no pot administrar-se la justícia en nom de tal o qual poder,</u> en nom de tal o qual llei, l'home no pot sacrificar-ne un altre pel fet de "l'escarment" o de "la culpa", o de... <u>No ! L'home no pot ser "botxí legal" d'un altre home !</u>

En el cas concret que ha motivat la nostra posició editorial, o sia les execucions de Salvador Puig Antich, militant del M.I.L. ("Movimiento Ibérico de Liberación"), i de Chez, polac, no podem més que expressar la nostra protesta com a cristians i com a persones que som.

.-.
.-.

Astorats, veiem dues posicions contradictòries l'una amb l'altra, de persones que creiem d'un mateix pensar en relació al problema de la pena de mort. Bocabadats, llegíem la carta del Cardenal Alfrink, denegant una protesta de la seva part. Bocabadats veiem la còmoda posició de moltes persones que s'autocalifiquen "cristianes".

'NO VULL PAS LA MORT DEL PECADOR SINO QUE CANVII DE CONDUCTA I SE SALVI'

EL GOBIERNO DIO EL «ENTERADO» A LA PENA DE MUERTE DE PUIG ANTICH

Puig Antich recibió notificación de la pena de muerte a las 9,40 de anoche

LA EJECUCION DEBE CUMPLIRSE 12 HORAS MAS TARDE

POR LA EJECUCION DE PUIG ANTICH

INCIDENTES EN ROMA, MILAN Y GENOVA

FUE EJECUTADO A LAS 9.45 H. DE ESTA MAÑANA

2 MARZO 1974

'TINGUEU PIETAT SENYOR D'AQUELLS QUE NO TENEN PIETAT'

En relación con la ejecución de Puig Antich

MANIFESTACION EN TERRASSA

INCIDENTES UNIVERSITARIOS EN MADRID Y ZARAGOZA

ESTAN RELACIONADOS CON LA EJECUCION DE SALVADOR PUIG ANTICH

ENTIERRO DEL CADAVER DE PUIG ANTICH

SE PRODUJERON INCIDENTES EN DIVERSAS PARTES DE LA CIUDAD

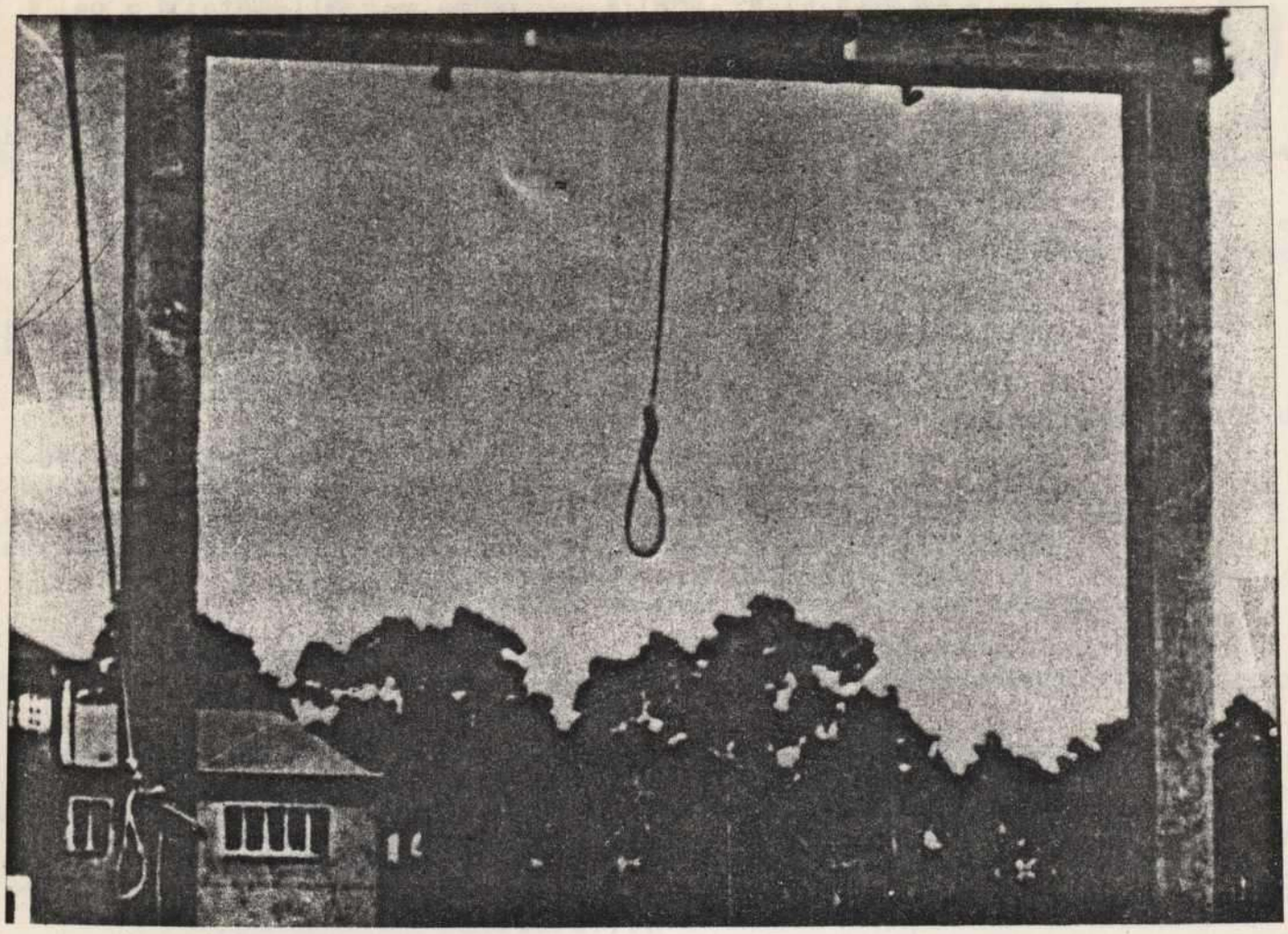

El 28.2.1974, C. ter Maat., en nom del cardenal Alfrink, president de Pax Christi, ens dirigia una carta que diu així:

"Després d'amplies reflexions i moltes deliberacions el Cardenal Alfrink ha decidit no enviar un telegrama en relació amb en Salvador Puig Antich. Es difícil el descriure totes les consideracions en aquesta lletra, però ell ha dubtat llarg temps per ser la vida d'un home lo que està en joc. Nogensmenys al expresar-se públicament en una situació com aquesta, hom s'arrisca a ésser interpretat a la publicitat com a defensor de la injustícia o al menys de jutjar un cas sense conéixer les dades i les circomstàncies que són essencials per poder prendre posició. En el cas del Sr. Puig Antich sembla a més a més que les condicions són molt complexes, i degut a això aquest cas exactament s'avé poc per protestar contra la pena capital com a tal.

D'altra part es podria protestar contra la pena capital però es coneixen també d'altres països amb igual legislació; aleshores caldria protestar també bo i constatant casos iguals en tot cas un cop vençut el plaç.

Esperem que comprendreu aquest punt de vista del Cardenal.

D'altra banda la causa Puig Antich pot ésser la ocasió de plantejar el principi de la pena capital també a Pax Christi. Si encara podeu fer proposicions ulteriors respecte a això m'agradarà rebre-les."

No ho hem comprès; i, seguint la seva sugerència, comencem un treball sobre la pena de mort; esperem les aportacions de tothom que hi estigui interessat.

EDITORIAL - 2

LA NIT DELS GANIVETS LLARGS

Potser així hauria passat a la Història un esdeveniment que, sortosament, ha estat evitat.

Un títol d'un diari ens ho aclararà:

1617 ITALIANS "CONDEMNATS A MORT" PELS NEOFEIXISTES

La policia italiana, en aquesta ocasió va fer un veritable - servei al poble, descobrint un complot de l'extrema dreta que pretenia un cop d'estat, una vegada eliminats tots els dirigents de l'esquerra, del centre i inclús de la dreta (en total 1.617 segons la "llista negra"). Aquests haguessin estat degollats en una sola nit, en un pla perfectament organitzat, sembrant el pànic entre la població, que s'aixecaria l'endemà amb sang escampada per tota Itàlia. Un cop sembrat el caos, membres de l'exèrcit haurien sortit al carrer amb llurs armes i seguidors per tal de "defensar l'ordre i la justícia de la pàtria", acabant, segons els seus plans, amb una democràcia sòlidament arrelada al país. El cop final hauria estat el llançament amb paracaigudes, sobre Roma, del príncep Junio Valerio Borghese, actualment -sembla-, resident a l'estat espanyol, lider de la Ultra dreta italiana.

Fins aquí la notícia.

Els Neofeixistes o Neonazis comencen, altre cop, a sentir-se potents. No han passat encara 30 anys de la descoberta pública dels crims nazis, de l'època de la barbàrie del segle XX, i ja sembla que ningú se n'en recorda, del que allò significava.

Mirem l'actualitat política del món i veurem com cada dia hi ha més països amb règim feixista i nous grups de joves Neonazis, que prediquen i defensen les doctrines de la Creu Gammada. No hem pas d'anar massa lluny per adonar-nos d'aquesta realitat: repasseu els últims atentats als centres culturals, protagonitzats pel - P.E.N.S. (Partido Español Nacional Socialista). Potser prendran - model dels seus amics italians. Si és així, comencem a tancar portes, no fos cas que entressim a la seva "llista de la mort".

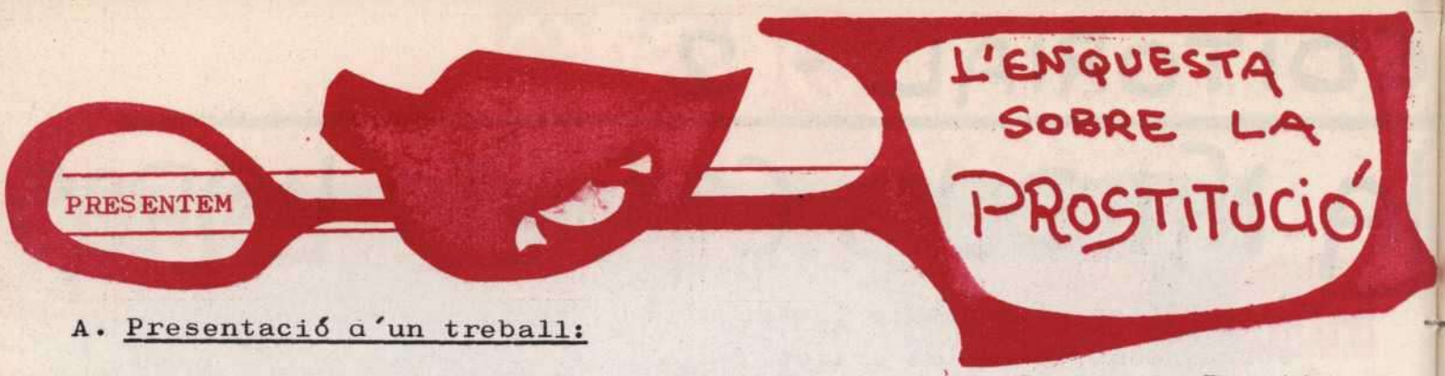

A. Presentació d'un treball:

Continuant i volent completar un xic més el treball sobre la Prostitució, vàrem veure necessari el fet de fer una enquesta a diferents tipus de gent sobre unes meteixes qüestions. La vàrem iniciar el mateix grup compost per gent de Florència (Itàlia), Tours (França) i Barcelona. Posteriorment l'hem anat seguint els d'ací. Sembla, a priori, cosa de bufar i fer ampolles, però després t'adones que no és pas així, sinó ben al contrari: tasca llarga i complicada. Per això, hem cregut convenient compartir un xic la feina i proposar-vos-en una part.

Treballem sobre les següentes qüestions:

1. Aproves o desaproves la prostitució? Per què?
2. Causes on buscaries el fet que una persona es prostitueixi. En definitiva: per què ho fa?
3. Creus necessària la prostitució? Per què?
4. Si estés a la teva mà el do de resoldre el problema, si és que ho és de problema, com t'ho faries?
5. Pots aprovar o desaprovar la prostitució; creus, però, en una escala de valors, en uns atenuants o agreujants dins de la prostitució? O bé, aproves o desaproves la prostitució en bloc, sense matitzacions?

Amb aquestes qüestions de base, a Barcelona, ens hem proposat treballar en quatre llocs diferents i que creiem, caracteritzen quatre estaments socials d'una gran capital:

1ª zona.- Ambient on més es dóna la prostitució, la delinqüencia, l'alcoholisme..., factors tots prou determinants d'una classe específica.

(Barri Xinès -districte V-)

2ª zona.- Ambient d'alta aristocràcia urbana, de diners, de consum de luxe.

(Barris de la Bonanova i Sarrià)

3ª zona.- Ambient de barri obrer, de treballador del "pluriempleo", d'immigració.

(Barris de la Trinitat Nova i de Santa Coloma)

4ª zona.- Ambient de mitjana burgesia, de comerciants, de funcionaris amb càrrec...

(Barri de l'Eixampla)

B. Us demanem una col.laboració

El treball que us demanem consisteix bàsicament en fer aquesta enquesta tenint en compte, però, un altre punt de vista: el número d'habitants. Creiem que influeix molt en el pensar general d'una col.lectivitat humana, el que aquesta sigui gran o petita, amb molts habitants, que la converteix en massa o bé amb pocs habitants, que personalitza molt més la persona dins d'aquesta col.lectivitat; però al mateix temps i per diferentes raons (en el nostre país) la gent està més poc concientitzada d'aquests problemes que es deixen sentir més a la "gran urbs". En ambdues formes hi distingim netament uns matissos que les diferencien. Per tot això, us proposem un camp d'acció dins d'aquesta "petita collectivitat":

1ª zona.- Població de 0 a 1.000 habitants.

2ª zona.- Població de 1.000 a 5.000 habitants.

3ª zona.- Població de 5.000 a 15.000 habitants.

4ª zona.- Població de 15.000 a 50.000 habitants.

Dividim aquestes quatre zones en 25 persones qüestionades a cada una, que ens dónen un total pràctic de 100 persones enqüestades per col.lectivitat.

A la "gran col.lectivitat" passa el mateix, però considerant que les diferències per habitants no eren visibles, ens ho hem mirat des del punt de vista abans ja presentat, ò sigui segons l'ambient social - dins d'aquesta "gran col.lectivitat".

Esperem que aquesta col.laboració que us demanem no caigui en terreny erm i hi hagi algun grup que vulgui acceptar-la.

NOTA En el proper número començaran a sortir els resultats, zona per zona, d'aquesta enquesta, en una "gran col.lectivitat" (Barcelona).

Poesia

VENT FERIT

D'un clot de ferides
marxen els vençuts,
queden els senyors,
prínceps de les guerres.

Marxen els esclats,
amors de sempre i
festes de la guerra
moren de moment
al trencar-se la roda
que han cercat,
homes de la pau.

I torna a créixer
l'herba, en la florida
alba de maig.

No és un somni, però
ploren els poetes
al temps de la cançó,
i neix el trobador
cantant el temps passat,
de poble en poble.

I així de suau,
torna el vent de tarda
que venç a tots,
guerrers i pols ferit.

Vents de trompetes
van ferir el meu cos.
Vents de la tarda
són el meu auxili.

Ara som només el pas,
cap al clot trist,
petjada d'un camí
que es perderà en el temps.

Joan de la Rubia
LLEIDA, 27 d'agost de 1973

-ARXIU-

BINOMI HOME-BÈSTIA

En aquest arxiu crec que pot ser interessant el fet de disposar d'un material verídic sobre l'aspecte "bèstia" de la persona humana. Sí, aquella lliçó que de petits escoltàvem sobre "el hombre es un animal racional...", que ens semblava una veritat com un temple, té, també avui, les seves excepcions, que desgraciadament es van multiplicant. El cas de Sudamèrica no és pas únic, ni tan sols el més important.

El present treball l'hem tret de la revista "Cuadernos para el diálogo" del mes de novembre i es basa essencialment sobre declaracions dels que han passat sota les urpes d'aquestes "persones" humanes.

Creiem, però, important no limitar-nos a acusar cap botxí: s'ha comprovat repetidament que en unes determinades i massa freqüents circumstàncies qualsevol persona pot esdevenir botxí...nosaltres mateixos. Cal doncs modificar les relacions socials per tal que aquest fet corrup tor esdevingui impossible. Són molts els qui justifiquen això dient que és inevitable l'existència de la tortura. Que existeix, és evident i els testimonis que transcrivim ens ho demostren.

TORTURA: MÈTODES I TESTIMONIS

A COPS

1. telèfon (picar, de cop, les oïdes amb ambdues mans)
"...innovaven, en algunes sessions, picant-me les oïdes amb ambdues mans en forma de conca, de cop, cosa que em provocava el reventament dels tímpans. Vaig estar vint dies amb intensos dolors i extraient-me coàguls de sang seca de les orelles."

Cecilio Manuel Salguero

2. cosses (especialment en els òrgans vitals i sexuals)
Chael Charles Schreirer, estudiant de Medicina a San Pablo, engarjolat el 21 de novembre de 1969. Portat tres dies després a l'Hospital Central de l'Exèrcit, a Benfica. Mort. L'autòpsia de l'Institut Mèdic Legal deia: "causa de la mort: contussió abdominal amb trencament del mesocolon transvers i del mesenteri amb hemorràgia interna". És a dir: mort a cosses!

3. patacades (a l'espatlla, al cap, a les costelles, al ventre, al fetge...,)
"... a una altra estança, on hi havien quatre o cinc individus, que, repartint-s'ho, començaren a clavar-me patacades a l'estó mac, al fetge, als ronyons..., Aquest puniment va durar aproxi madament, de 30 a 45 minuts."

Humberto Adrian Toschi

4. bastonades, flagellament, cops de culates (amb cables, barres de ferro, fustes, cadenes, porres. A tot el cos, especialment en ferides obertes)
Mario Albez de Souza, agafat el 15 de gener a Rio de Janeiro. A la matinada del 16, uns altres presoners, el veieren amb el cos transformat en una sola llaga roja. Els mateixos soldats de la guàrdia en la caserna, varen explicar més tard, haver estat testimonis d'escenes de la tortura a que fou sotmès Albez: després de cada pallissa, les porres quedaven recobertes de troços de carn.

5. cops de karate
"A partir d'aleshores, cada dia ens treien matí i vespre, a les oficines on érem turmentats, de manera sistemàtica física ment i moral per policies federals, provincials i caps mili-

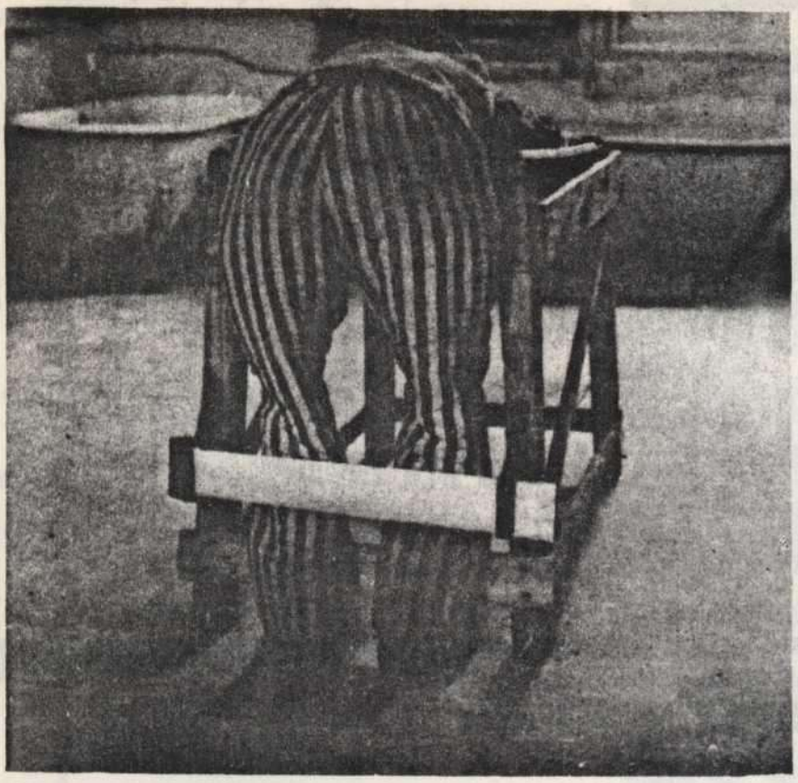

tars, que consistien en cops amb el cantó de la mà a la nuca, a les espatlles, al plexe i als pulmons".

Tirso Yáñez

6. cops de cap a les parets i a les taules
Virgilio Gomez Da Silva, obrer i dirigent polític. Pres el 29 de setembre a San Pablo. Hom li aplicà els turments més bàrbars: se'l va penjar al "pau d'arara", va sofrir xocs elèctrics, l'apallissaren de valent amb barres de ferro i de fusta. Posteriorment se'l colpí amb el cap contra la paret i dues hores més tard ja era mort.
Les sessions de cops poden durar indiscriminadament. S'acostuma a dossificar progressivament per a augmentar la intensitat de la tortura.

7. picana
Instrument elèctric. 110-220 volts. Es sol aplicar a les zones eròganes: llavis, orelles, anus, testicles i en el pennis, en els homes; els pits i la vagina en la dona. Per a augmentar la transmisió de la descàrrega elèctrica a tot el cos, els torturadors acostumen a mullar o bé a embolicar amb toballoles humides el cos de la víctima. La tortura amb picana deixa com a únic rastre, uns puntets que desapareixen al cap d'un cert temps. Els serveis repressius compten amb metges propis, utilitzats per a medir el grau de resistència física dels detinguts, passats per la picana. La durada dels turments per picana elèctrica és variable, durant generalment unes quantes hores...

"M'apliquen corrent elèctrica, directament de l'endoll, col.locant la punta del cable pelat, en les ferides i altres punts del cos."

"La mateixa policia de Còrdoba, em diu que ja ha arribat la Federal i que porten la "màquina" (picana). Me l'ensenyen. És una caixa de fusta, amb un pany, amb dues puntes de coure i un cable... comencen a aplicar-me la picana i sento que un diu: "fot-li més punts encara!", passada la qual cosa em sembla que

el dolor és molt més intens. Noto com si em desquartitzessin la carn, com si moltes tenalles imaginàries em mosseguessin; testicles, anus, les metes del pit, les orelles..., són els llocs elegits pels torturadors. De tant en tant paren d'aplicar-me la infernal màquina i em fan massatges a l'estómac."

Miguel Alberto Camps

"(...) Em lligaren els braços i els peus en creu i varen començar a torturar-me amb picana elèctrica. Dues hores més tard van interrompre la tortura, per a retornar-hi poc temps després als genitals, la cama dreta, al ventre i a la boca. Produeix un gran sofriment i cada "shock" elèctric provoca la contracció de tots els muscles, la qual cosa em feia aixecar de la llitera i m'apretava la picana contra el meu cos. Quan van aplicar-me-la a la boca, vaig tenir la sensació de veure-ho tot blanc i la mandíbula inferior va mossegar moltes vegades la picana. La electricitat provoca molta set".

Andres Alsina

"(...) Un dels meus torturadors gemegava i esbufegava sobre el meu pit mentre m'aplicaven la picana. Quan aquesta tardava a actuar, em babejava. Em varen amenaçar amb usar un aparell, amb el qual arribarien a picanar-me a la matriu, tot i que deien que no era necessari, puix tenia, degut a l'hemorràgia, mitja matriu a fora. Vaig perdre completament la sensibilitat en els braços i les cames."

Elena Codan

B ABERRACIONS; VEXACIONS I VIOLACIONS

"(...) Cada vegada que em desmaiava, em reanimaven amb la picana. Constantment m'amenaçaven amb violar-me; finalment vaig ser violada per un d'ells, metre d'altres em picanaven el cap i altres em manossejaven tot el cos. Vaig sentir com un vòmit m'ofegava al coll, i un fort dolor en tot el cap, com si alguna cosa hagués estallat dins el meu cèrvell."

Elena Codan

"(...) A més de la doble picana, li varen introduir una pistola a la boca i a la vagina; més tard, un instrument o aparell de metall que permetia que m'apliquessin a dins mateix de la vagina, dues o tres passades amb la picana."

(de la declaració de Gabriela Yofre al seus advocats)

"(...) La varen violar tres homes i en el seu moment li varen introduir un mànec d'un plumero a l'anus. Fou també sotmesa a tortures ideològiques. Torturaven al seu marit en una cambra veïna i li anunciaren més d'un cop la seva mort."

Mirta Miguens de Molina

C ALTRES TORTURES

1. "pau d'arara" (barra de ferro, on el presoner és penjat de cap i sotmès a tota classe de tortures, xocs elèctrics, cremades, asfixiaments, etc...)
"(...) Més tard m'obliguen a abraçar-me als genolls amb les mans lligades i em passen un barrot per sota els genolls i per sobre la cara anterior dels braços, i aixequen el barrot, mantinguent-lo elevat, de forma que quedi balancejant en el

aire. M'agafen pels cabells i em fan moure, donant-me cops als ronyons durant mitja hora i inclús una hora."

Antonio Milagro Villanueva

2. Tortures amb àcids

"(...) M'obliguen a posar-me aclofat i amb quelcom que sembla un "spray" em mullen els genitals i l'anus. M'apugen - ben bé els pantalons ("a fi que el gas no se'n vagi", diuen) i m'aguanten per a que estigui ben quiet. Degut al terrible dolor acabo per deixar-me de les seves urpes i m'arrossego pel terra. (...) Per a que no cridi em posen àcid a la boca i també a la barba. Em crema la llengua i noto que m'ofego, que no puc respirar."

Antonio Milagro Villanueva

3. Gana i set

"(...) A mitja tarda estava completament desesperada per la set. Volia cridar demanant aigua. Em passaven el vas per la cara. No hi havia aigua. Obrien una aixeta, de la qual sortia un doll d'aigua: em semblava que em tornaria boja. Fàcilment em deshidrato, és un problema que tinc des de petita: la set."

Norma Nubia A. Morello

"(...) En aquestes condicions hi vaig estar set dies, sense res per menjar ni beure, inconscient. Al cinquè dia no vaig poder suportar més la set i em vaig beure la meva orina. La vaig tirar a dins d'una sabata i me la vaig beure."

Mendes Brito

4. Fred i asfixia

"(...) Moltes vegades li varen cobrir diferentes zones del cos amb troços de gel i li enfocaven l'aire d'un ventilador sobre ella. El fred resultava insuportable." (De la declaració feta als seus advocats defensors per Gabriela Yofre)

"(...) Em provocaven ofegaments col.locant-me dues gometes al nas, per les que feien córrer aigua, i també per immersió en un dipòsit d'aigua bruta, penjat del "pau d'ararà."

Mendes Brito

5. Torniquet

"(...) Al rebre el seu cos, els familiars es varen adonar de vàries marques de turment, a més d'una depresió de dos centímetres en la regió frontal, indicatiu de que se li havia aplicat el bestial torniquet."

Aurora Maria do Nascimento Furtado

6. Cremades.(amb cigarretes, electricitat, sopleta elèctrica...)

"(...) Semiparàlisi de la cama esquerra, multitut de cremades, produides per electricitat i cigarretes, lesions en els genitals, la falta de pel (me'l varen cremar) i de part dels cabells que em varen arrencar."

Alfredo Kohon

7. Simulacres d'afusellament

"(...) I el varen traslladar a una altra cambra a on, en una cel.la li feren un simulacre d'afusellament. Aquest simulacre va consistir en= col.locar-li el canó d'una pistola a la boca i amb una altra arma disparar un tret a l'aire." (de la declaració agafada pel jutge a Hugo Ricardo Drangosch).

Plantons, "el gorro", "la pelota", amenaces, etc...

— ARXIU —

Transcrivim a continuació el text de l'HOMILIA llegida a les esglésies de la Diòcesi de Bilbao, el 24 de febrer del 74 i que ha estat el motiu de"l'afer Añoveros", ja resolt -sembla ser-.

III.- EL CRISTIANISMO MENSAJE DE SALVACION PARA LOS PUEBLOS

Un grave problema pastoral:

Uno de los problemas que dañan más seriamente la convivencia ciudadana en el País Vasco y que afecta igualmente a la buena marcha de nuestra Iglesia diocesana, es el, así llamado, problema vasco. ¿En qué consiste dicho problema?

Reduciéndolo a lo esencial, puede expresarse de esta manera: mientras unos grupos de ciudadanos, aunque con matices distintos, afirman la existencia de una opresión del pueblo vasco y exigen el reconocimiento práctico de sus derechos, otros grupos rechazan indignados esta acusación y proclaman que todo intento de modificar la situación establecida constituye un grave atentado contra el orden social.

Este problema, dentro de ciertos límites, entra dentro del campo de la misión evangelizadora de la iglesia diocesana. Así lo ha recordado recientemente el Papa Pablo VI:

> "La Iglesia católica toma muy en serio los derechos de las personas y de los pueblos, e igualmente las condiciones de libertad, de dignidad, de igualdad étnica, de justicia, de responsabilidad, que requieren para su pleno desarrollo" (ECCLESIA, 22 de Julio de 1972, p. 15)

Por esta razón, queremos hoy ofrecer a todos los ciudadanos, particularmente a los creyentes que desean sinceramente inspirar su conducta en el Evangelio, unos criterios cristianos que sirvan para una doble finalidad:

- Para lograr una mayor fidelidad del pueblo de Dios en Vizcaya al plan Salvador de Cristo sobre nuestra sociedad.
- Para contribuir a la creación de una convivencia ciudadana basada sobre la justicia, el amor, la verdad y la libertad.

El cristianismo mensaje de salvación para los pueblos.

La Iglesia de Cristo es un signo visible y eficaz de salvación para todos los hombres, pero la persona humana nace en un pueblo, recibe de él la lengua, la cultura, las tradiciones, en una palabra, su rostro espiritual. Las personas hacen a los pueblos; - pero, a la vez, los pueblos modelan, en gran parte, a las personas. Cada pueblo es una muestra del poder inagotable de creación del espíritu humano.

Por eso la salvación, en cuanto liberación integral de la persona humana, es inseparable de la liberación del pueblo al que la persona pertenece. Porque los pueblos son una parte constitutiva de las personas que los forman. Una persona separada de su pueblo es como un árbol al que se han cortado sus raíces originarias.

La dimensión social y política de la salvación cristiana afecta no sólo a las personas, sino también a los grupos étnicos y a los diversos pueblos, en cuanto que son la expresión colectiva de una comunidad de personas humanas.

Así se explica que la Iglesia de Cristo, llamada a proclamar y

a hacer presente la salvación en medio del mundo, anuncie y exija la liberación de los pueblos oprimidos.

"Reafirmamos -dicen los obispos en el Sínodo de 1971- el derecho de los pueblos a conservar su propia identidad", (Sínodo de los Obispos, 1971, p. 60, Editorial Sígueme).

Y el Papa Juan XXIII, en su Encíclica, "La paz en la tierra", concretaba el contenido de este derecho:

> "Hay que afirmar claramente que todo cuanto se haga para reprimir la vitalidad de las minorías étnicas, viola gravemente los deberes de la justicia.
> Responde por el contrario y plenamente a lo que la justicia demanda, que los gobernantes se consagren a promover con eficacia los valores humanos de dichas minorías, especialmente en lo tocante a su lengua, cultura, tradiciones," (nºs. 95 - 96).

En ocasiones, los pueblos, o mejor dicho, las clases dirigentes de los pueblos que deciden sus destinos, pueden ceder a la tentación de sacrificar las características y valores peculiares del propio país a las ventajas que reporta el simple crecimiento económico.

Tal decisión, inspirada en el cálculo y el provecho de unas clases dominantes, merece una clara desaprobación.

> "Rico o pobre, cada país posee una civilización recibida de sus mayores: instituciones exigidas por la vida terrena y manifestaciones superiores (artísticas, intelectuales y religiosas) de la vida del espíritu. Mientras que éstas contengan verdaderos valores humanos, sería un grave error sacrificarlos (a intereses materiales).
>
> Un pueblo que lo permitiera perdería con ello lo mejor de sí mismo y sacrificaría para vivir sus razones de vivir.
>
> La enseñanza de Cristo vale también para los pueblos: ¿de qué le sirve al hombre ganar todo el mundo si pierde su alma? (Mt. 16.26)" (Pablo VI: Encíclica "El progreso de los pueblos",nº 40)

El derecho de los pueblos a conservar su identidad incluye también la facultad de estar dotados de una organización socio-política que proteja i promueva su justa libertad y su personalidad colectiva.

La unidad política no se identifica con la uniformidad.

El Estado ha de estar al servicio de las personas y de los pueblos y ha de respetar sinceramente el pluralismo social y cultural existente en un país.

No es función de la Iglesia, sino de los ciudadanos, fijar la fórmula técnica que permita coordinar los derechos y deberes de los diversos pueblos en el marco del Estado o de las organizaciones políticas internacionales.

Desde el punto de vista moral, la Iglesia únicamente afirma el principio de que, para que esa fórmula sea justa y asegure una convivencia pacífica, ha de ser el resultado de un diálogo cívico sincero y no el fruto de una imposición de los grupos más fuertes sobre los más débiles.

La liberación de los pueblos y su desarrollo solidario dentro de la familia humana es también una exigencia de la universalidad o catolicidad del cristianismo. El cristianismo no se identifica con una cultura o civilización determinada, sino que ha de arraigar en todas ellas, revelando el sentido último de todo valor humano verdadero.

"La Iglesia, para poder ofrecer a todos el misterio de la salvación y la vida traida por Dios, debe insertarse en todos los pueblos -con lazos estables de vida cultural- con el mismo afecto con que Cristo se unió por su Encarnación a las determinadas condiciones sociales y culturales de los hombres con quienes convivió". (Decreto conciliar Ad Gentes, nº 10)

Por esta razón la Iglesia cometería un atropello contra la dignidad de un pueblo y sería infiel a su misión, si pretendiera anunciarle el Evangelio utilizando unas expresiones culturales ajenas a su modo de ser.

Por el contrario, "para que los fieles puedan dar fructuosamente testimonio de Cristo... siéntanse miembros del grupo humano en el que viven y tomen parte en su vida cultural y social... Familiarícense con sus tradiciones nacionales y religiosas... descubran con gozo las semillas de la Palabra que en ellas se contienen" (Decreto Ad Gentes)

Amistad y colaboración entre los pueblos.

Finalmente, la salvación cristiana, en cuanto reconciliación y construcción, aunque imperfecta, en la tierra, de la familia de Dios, reclama la amistad y colaboración entre los pueblos dentro del mutuo respeto.

Un pueblo que se cerrara sobre sí mismo y no practicara el intercambio con culturas y tradiciones distintas de la suya, provocaría el empobrecimiento humano de sus miembros. Pero existe el recelo instintivo de los pueblos pequeños ante las llamadas, de suyo justas, al universalismo, y la preocupación preferente que les impulsa a proteger su propia personalidad.

"La Iglesia declara -decía Pablo VI a los descendientes de los antiguos pobladores de Oceanía- que vosotros, como las demás minorías étnicas, tenéis todos los derechos humanos y civiles, iguales en todo a los de la mayoría; así como también tenéis ciertos deberes y ciertas obligaciones.

Por el bien común, ésto requiere que vuestras actividades se armonicen en un espíritu de fraternidad y de colaboración, para ventaja de la sociedad a la que pertenecéis. A este respecto, sin embargo, debe quedar claro -y Nos queremos subrayarlo- que el bien común no debe servir nunca de pretexto legal para dañar los valores positivos de vuestro modo particular de vida. La misma sociedad se enriquece con la presencia de diferentes elementos culturales y étnicos" (Ecclesia, 12 de Diciembre de 1970).

Aplicaciones a nuestra situación concreta.

El pueblo vasco tiene unas características propias de tipo cultural y espiritual, entre las que destaca su lengua milenaria. Esos rasgos peculiares dan al pueblo vasco una personalidad específica, dentro del conjunto de pueblos que constituyen el estado español actual.

El pueblo vasco, lo mismo que los demás pueblos del estado español, tiene el derecho de conservar su propia identidad, cultivando y desarrollando su patrimonio espiritual, sin perjuicio de un saludable intercambio con los pueblos circunvecinos, dentro de una organización sociopolítica que reconozca su justa libertad.

Sin embargo, en las actuales circunstancias, el pueblo vasco tropieza con serios obstáculos para poder disfrutar de este derecho. El uso de la lengua vasca, tanto en la enseñanza, en sus distintos

niveles, como en los medios de comunicación (prensa, radio, TV.) está sometido a notorias restricciones. Las diversas manifestaciones culturales se hallan también sometidas a un discriminado control

La Iglesia, para anunciar y hacer presente la salvación de Cristo, en esta situación concreta de la diócesis, tiene que exhortar y estimular para que se modifiquen convenientemente, conforme a los principios indicados en los documentos pontificios y conciliares, las situaciones en nuestro pueblo.

Pero la Iglesia ha de comenzar por llevar a la práctica en su vida interna lo que aconseja instaurar en la vida civil. Esto supone ajustar su acción pastoral y educativa a las características propias de la población que ha de evangelizar y formar en la fe.

Concluimos haciendo nuestras las palabras del último Sínodo de los Obispos:

> "La misión de predicar el Evangelio en el tiempo presente requiere que nos empeñemos en la liberación integral del hombre, ya desde ahora, en su existencia terrena... Pero sabemos que nuestras denuncias en tanto podrán obtener asentimiento en cuanto sean coherentes con nuestra vida y se manifiesten en una acción constante."
> (Sínodo de los Obispos, p. 74).

NOTA: Como indicaba el Sr. Vicario General de Pastoral en su carta del 28 de enero, este tercer tema "debe ser leído íntegramente".

INFOR-PAX

INTERNACIONAL

PORTUGAL

Contínues informacions arriben al secretariat internacional sobre una sèrie d'arrestaments de membres de l'oposició, a Portugal. Segons els informes rebuts, prop de 200 persones han estat detingudes i les noves de recents empresonaments encara continuen.

Semblen difícils de creure les acusacions d'afiliació a grups de lluita armada, donant-se el cas que les persones detingudes - (entre ells molts cristians) són conegudes pels seus principis - no-violents. Una de les víctimes d'aquestes detencions és el capellà Antonio Correia, de la diòcesi de Lisboa, 38 anys, rector de Palmela.

Antonio Correia ha participat al darrer Consell Internacional de Pax Christi a Kevelaer, l'any passat.

L'onze del desembre darrer marxava cap a Entroncamento, per visitar els seus pares.

El 12 de desembre la policia secreta anava a buscar-lo. Tot dient adéu als seus pares i altres familiars, el pare Antonio els hi recomanava:

"No tingueu por! Cal que sapigueu que crec en Jesucrist, en el seu Evangeli i que no hi ha ningú que pugui privar-me d'aquesta fe".

Segons el que ara sabem, el pare Antonio estaria empresonat, en aquest moment, a la presó de la PIDE a Caxias, on ni la família ni el seu advocat poden visitar-lo.

En una carta oberta al governador portuguès, la secció alemanya li demana com s'ha de comprendre els motius de l'empresonament del capellà catòlic Mario Pais de Oliveira, una de les víctimes de l'onada d'empresonaments recents. Aquest capellà, igual que els altres detinguts, només fa servir en la seva acció mitjans no-violents.

Parlant del mateix capellà, Mario Pais de Oliveira, la secció anglesa ha enviat una carta al Ministre de Comerç Extranger a Lisboa tot dient:

> "Com és possible que aquest portuguès, qui a través dels seus llibres i de la seva vida, ha esdevingut un testimoni de l'Evangeli al servei - dels oprimits, hagi estat empresonat de nou, des del 21 de març de 1973 ? Estem estorats i no ho comprenem."

CONGRÉS NACIONAL FRANCÈS DE PAX CHRISTI

Els dies 9 i 10 de març vàrem assistir com a delegats "nacionales al Congrés Nacional Francès de Pax Christi, a París.

El tema era: Es poden viure cristianament els conflictes ?

Impressions:

- El Congrés era a un nivell intelectualoide, utòpic i teoritzador.
- D'assistents, molts. De participants, pocs.
- La majoria dels assistents tenia de 50 anys en amunt.
- Hi havia una minoria de jovent i algún jove d'esperit amb força ganes de dur una acció. Les xerrades que vem tenir entre nosaltres varen ser interessants i encoratjadores.
- Com a vivència personal i concreta de conflictes, vam treure les "dificultats burocràtiques" de la RUTA del Pont de Sant Josep. Aquest punt va aixecar de seguida una enorme polseguera i expectació dins del Congrés, arribant a ésser tema de conflicte intern.
  Per a poder parlar davant de tothom de les nostres dificultats aquí, vàrem haver d'interrompre el Congrés, causant una gran expectació dins del Congrés i impipaments de segons quines persones. Al final varem aconseguir parlar i això va provocar una enorme reacció de solideritat, inclús entre els assistents més "carques".
- El jovent francès, que esta dins de Pax Christi, té seriosos problemes a l'hora de participar i de portar accions concretes: han de contar sempre amb la postura dels "vells". D'això es queixavem.

D'aqueixes impressions reduides en voldríem treure una qüestió de cara a tots nosaltres, jovent i gent gran de Pax a Catalunya:

Caurem en el mateix error de la secció francesa, al considerar més vàlida la teoria de l'acció que la mateixa acció? És més, hi ha d'haver aquesta opressió d'uns amb altres (a França, els oprimits són els joves) dins d'un moviment amb tantes possibilitats d'acció, com és Pax Christi?

Voldríem posar aquestes qüestions en tela de judici dins dels nostres grups de Pax, com a fruit concret d'aques bateig nostre en quan a Congressos es refereix.

Anna Mª Pla
Angel Colom

Info-Pax

BREU INFORMACIO - BALANÇ DE LA RUTA

En Toni Naudó,
La Montserrat Ballús,
La Mercè Colom,
N'Àngel Colom,
La Margarida Mauri,
En Lluís Hernández,
La Maria Dot,
N'Eduard Romeu,
La Núria Martorell, i
En Joan Noguera,

ens vàrem trobar en un estrepitós cafè de Vic, (en aquell moment televisaven el Barcelona-Bilbao) per a informar breument sobre els resultats de la Ruta dels díes de Sant Josep (ja sabeu que es prepara un Suplement-dossier sobre aquesta Ruta).

Coïncidim tots plegats en afirmar que la Ruta ha estat un èxit en quant a interrelació de treball-convivència-xerrades. Convenim també que no pas tot ha sortit tal com esperàvem: vam haver d'adaptar-nos a les característiques de cada poble, per això la xerrada sobre "la situació actual del jovent a Catalunya", no es va poder fer, exceptuant el cas de Rodonyà, on per cert hem de lamentar que es deixés com uns draps bruts el joven t del poble. Aquí volem anotar que Rodonyà ha estat el poble on hi ha hagut més participació tan del jovent com de la gemt gran.

Creiem important recalcar una frase d'un jaio de Rodonyà: "és la primera vegada que veig nois i noies portar-se així: treballar amb joia en el treball, fer xivarri quan cal". Això denota tota una vivència popular de la Ruta.

A Vila-rodona es destacà el Foc de Camp amb molta participació igualment que en el "carrefour"; ressaltem, però, la xerrada-fòrum sobre la pel.lícula "Juegos Prohibidos".

Al Pla, al deixar-nos com a uns déus, (el pregoner va arribar a dir que "potser algú d'entre ells és el mateix Crist" i que"era un cas de consciència no donar-els-hi res en la recollida"), cosa que va fer una recollida fenomenalment profitosa, i va fer que la gent del poble ens considerés com quelcom massa elevat. Ara que, al "show" que vàrem armar després ho va anivellar tot, donant una cara més revoltosa a la nostra actuació.

Resumint, tot i que algú ha dit que es va aprofondir poc, creiem que la Ruta ha estat molt profitosa i positiva en tots sentits: potser ha desvetllat algú del seu tan-se-m'en-fotisme.

Vic, 24 de març de 1.974.

.....

VISITA DE LANZA DEL VASTO : UNA PERSONA, UNS FETS, UNES OBRES...

Lanza del Vasto, nascut a Sicília al any 1901, de mare belga i pare sicilià; va estudiar filosofia a París i a Toscana. Des de la seva joventut es va preocupar per les formes externes de la religió i de qualsevol problema que la època actual planteja. Va fer un viatge a l'India durant un any i mig; va estar amb el Mahatma Gandhi,del qual la norma "no-violència"va acceptar com a norma de conducta.

De retorn a Europa, va fundar a França la Comunitat de l'Ordre Patriarcal de l'Arca, que representa un afany de tornar al cristianisme primitiu. Tan ell, com els seus seguidors, prediquen amb l'exemple d'una vida d'absolut desinterès, i és per aquest motiu que eviten el lucre i la riquesa.

Lanza del Vasto, es dedica molt a visitar els amics del Arca que hi ha arreu del món. Últimament va estar a Barcelona els dies 11 al 15 de març. Va profitar per visitar també la Comunitat que hi ha al Montsant (vora Tarragona), com també anà a Vic, on hi té molts amics.

Els temes que tractà en general foren:

- amenaces sobre el món i solució comunitària
- alliberament per l'esperit
- pecat original i conflictes socials
- trobada i canvi d'impressions amb Lanza del Vasto

Tots aquests temes els tractà, malgrat el poc temps de què disposava, d'una manera molt entenedora i profunda a la vegada. Sobre tot tractà el tema de la no-violència, del qual ens diu que és un mètode molt precís, amb regles precises i exemples concrets. En un conflicte determinat podem quedar-nos neutrals, podem fugir, podem barallar-nos o podem caure de genolls implorant clemència. La No-Violència és una cinquena actitud que exclou les altres quatre, és a dir: indiferència o neutralitat, lluita, fugida o capitulació. Lanza continua afegint que el mèrit consisteix en tornar bé per mal, amb obstinació i fins a la mort. El problema està en comprendre i aplicar el mètode en cada cas particular, bé sigui amb un amic, o bé amb una injustícia pública. No es tracta de guanyar, sinó de "convèncer". Per tant, la llògica i l'evidència tenen molta força.

Lanza del Vasto ha escrit uns 25 llibres. D'entre ells recomanem:

- Pelegrinatge a les fonts
- Principios y preceptos del retorno a la evidencia
- Las cuatro plagas
- ...,

JAUME

MEMORIAL JOAN XXIII

Com cada any, Pax Christi concedeix el MEMORIAL JOAN XXIII. Aquest Memorial es dóna a una persona que hagi destacat per la seva acció en favor de la Pau. Aquest any hem decidit que En Lluís M. Xirinacs era la persona més indicada.

Ja us donarem informació de l'acte.

Si algú de vosaltres vol conéixer més coses d'en Xirinacs, ens ho pot demanar.

AGRAIM de tot cor les cartes d'adhesió i de solidaritat que estem rebent de gent de França, en relació amb tots els nostres problemes actuals i especialment per les dificultats per fer la recent Ruta.

ÒNFOR PAX NACIONAL

COM ES PREPARA LA PASQUA?

Aquest any dins del nostre gran grup hi ha una gran diversitat de c camins escollits per a viure d'una manera nostre aquests dies importants de l'any:

- Uns que van a Taizé (França), lloc on hi pensa concretar tots uns anhels de freternitat humana o bé simplement, per ser el primer cop, encuriosits potser pel que dins de les trobades se n'ha dit.
  El contacte internacional és molt important. I Taizé és un lloc ideal on anar a cercar-lo.
- Gent que prefereix la immensa solitud i la calma magestuosa dels nostres Pirineus, com a lloc de meditació i millor coneixensa individual i del grup.
- Un grup força nombros que es desplaça a Florència (Itàlia) on passarà uns dies d'experiència comunitària amb un grup internacional surgit de Taizé, l'any passat. Aquest grup pensa portar a termer un traball o estudi sobre la Pena de Mort, entre altres temes i plans d'accions posteriors conjuntes.
- Hi ha qui, aprofitant algun viatge d'institud, passarà aquests dies coneixent uns terres polèmiques: Andalusia i unes altres més clares: Santander, nort de l'estat espanyol ,... D'aquesta coneixença i de les seves costums en aquests dies, pot surtir-ne uns bons fruits.
- Gent que es quedarà a casa, al seu poble, de grat o per força, per molts motius. També aquesta experiència ha de ser objectiu d'aturar-se a pensar en la nostra realitat diària.

Suposem que hi ha molts més camins escollits. Ara, però, només coneixem aquests ben concrets.

Esperem que en el proper número de "Pax" algú de cada un d'aquests grups que segueixen camins diferents de viure la Pascua, ens faci un resum o imforme de les experiències viscudes pel grup. Això suposaria un enriquiment comú.

Sort!!

Relations humaines et sociales

Pour mener de pair une croissance économique rapide et le développement des hommes dans l'Entreprise (70000 personnes), BSN GERVAIS DANONE a besoin d'hommes d'expérience pour prendre des responsabilités importantes dans l'élaboration et la mise en œuvre de sa Politique Humaine et sociale.

responsable relations sociales vente et distribution (réf. J 04)

Il assiste le Directeur National des Ventes d'un Département Alimentaire pour tout ce qui concerne les problèmes de personnel (2000).

De formation supérieure, il a une expérience d'au moins trois ans de la fonction personnel et connaît, de préférence, les problèmes de vente et de distribution.

études et coordination sociales (réf. J 05)

Il participe, sous l'autorité du Directeur des Relations Humaines et Sociales d'un Département Alimentaire, à la détermination de la Politique Sociale et en coordonne l'application dans 23 usines.

De formation supérieure, il a au moins 5 ans d'expérience de la fonction personnel en milieu industriel.

directeur organisati[illegible] et relations sociales (réf. J 06)

Il détermine la Politique d'organisation, [illegible] de 5500 personnes, développe sa mise en œuvre en assurant notamment la coordinati[illegible]sation-formation des 6 établissements.

De formation supérieure, il a acq[illegible]t des relations sociales en assumant des responsabilités dans un ou[illegible]

Adressez votre candidatur[illegible]
BSN Gervais Danone, 12[illegible]

bsn.gervais dan[illegible]

HAVAS CONTACT

RETALLANT...

JEUNES (H. ou F.)

Quel que soit votre empl[illegible]
libres immédiatement, amb[illegible]

LES ÉDITI[illegible]

LAROUSS[illegible]

vous offrent de faire de vous

UN REPRÉSENTANT QUALIFIÉ

pour diffuser en exclusivité leurs
meilleures collections hors commerce

Bien entendu, et tout en conservant votre vie de famille :

— vous serez formés par nos soins et à nos frais ;

— vous bénéficierez du statut VRP et de tous avantages sociaux ;

— vous pourrez accéder aux postes supérieurs ;

— et, d'ores et déjà, vous recevrez un fixe pouvant atteindre 2 000 F après test.

Ecrire avec c.v. à :

LAROUSSE PRESTIGE

112, bd Raspail, PARIS-6e

(Suite à un décès, poste de Chef de Vente disponible pour un professionnel.)

[illegible]fficile de réussir [illegible]ans la vente

[illegible]Y REUSSIR VRAIMENT, [illegible] FAUT 3 CONDITIONS :

- UNE CARTE DE VISITE CONNUE
- UNE DIVERSITE DE PRODUITS
- UN MARCHÉ

Nous sommes une organisation commerciale spécialisée dans les produits financiers. Dans notre branche, nous sommes les seuls en France à réunir ces trois conditions. Nous avons un nom, des produits, 4 ans d'expérience et un marché très important nous attend.

Les collaborateurs que nous recherchons pour Paris et la Province, auront 25 à 30 ans minimum, un niveau supérieur, au moins 3 années d'expérience de la vente.

Nous sommes à même de lui offrir une situation de premier plan, une formation commerciale et financière adaptée à notre secteur d'activité et un avenir.

Envoyer lettre manuscrite + C.V. + photo à No 24968, CONTESSE Publicité, 20, avenue de l'Opéra - 75040 Paris Cedex 01, qui transm.

Els bisbes portaveus del Règim (PORTUGAL)

Per a la jerarquia, Portugal és el salvador dels pobles. Monsenyor Francisco da Mata Mourisca afirmava pomposament al periòdic "O Apostolado": "Després del poble hebreu, Portugal ha rebut la vocació divina de realitzar el misteri de la salvació entre els pobles. Tot un cas d'elefantiasi evangèlica!

Certament, el règim cau en alguna injustícia, però, que no n'hi ha a tot arreu ?... El bisbe de Carmona, a Angola, havent tornat del Sínode -on, amb l'arquebisbe de Lourenço Marques, havia intentat de lliurar a Portugal de les acusacions portades en contra seva- les desvià contra els bisbes africans que s'havien fet els portaveus de l'anticolonialisme. Ell va escriure a "Novidades", diari catòlic de Lisboa: "Seria ridícul defensar una justícia de la que diria Aristòtil que, talment com la tela d'aranya, vol agafar les mosques i deixar passar els pardals. Les mosques serien les injustícies del règim portuguès; els pardals, les que hom troba als països dels bisbes difamadors".

POLITICA D'EN PILAT

I, finalment, que quedi clar d'una vegada per totes: L'Església no fa política.

Per altra banda, "Els missioners i la política" és un capítol de la "Lletra al Clericat", redactada per la Conferència Episcopal de Mozambique. Aquesta comença per recordar: "La jerarquia no s'ha d'immiscir pas a la política, ni servir cap ideologia ni partit". Però, si l'Església i l'Estat són independents, cadascú a la seva pròpia esfera, els hi cal nogensmenys col.laborar: "Respectant l'autoritat legítimament constituida i responent al programa del govern els laics autòctons seran naturalment més presents als diversos nivells de la vida pública. Tindran sempre en compte que no cau dins la nostra competència de bisbes i sacerdots de pronunciar-nos respecte al règim més convenient pel creixement polític de Mozambique". Després de tot, sota el pretexte de que no li pertoca a ella el jutjar, ¿la jerarquia no es col.loca al costat del 3 % de Blancs contra el 97 % de Negres del seu ramat? No pren posició així a favor de l'opresor contra l'oprimit?

I els bisbes d'Angola? Escoltem el de Luanda, Mns. Nunes: "A Angola existeix una situació política particular respecte a la qual la Conferència episcopal s'ha abstingut sempre de donar un judici".

Ella s'en renta les mans.

EN "GUERRA SANTA"

Almenys, es podria donar per segur que devant de la repressió sense pietat de la guerrilla, l'episcopat portuguès es commogués... Però, vejam, ¿no és una guerra santa, tal com repeteix el govern?

Monsenyor Cerejeira, l'antic patriarca de Lisboa, declarava (comentant la invitació a la pau de Pau VI) que la pau no és pas el pacifisme i que, no podent renunciar a la seva vocació històrica, Portugal ha de fer la guerra a Africa. I el seu successor actual, Mns. Antonio Ribeiri, troba normal pujar dalt d'un tanc per exaltar i beneir els "comandos" que se'n van a ultramar en "missió de sobirania". I el bisbe de Carmona (Angola) que, segons la doctrina de l'Església, la guerrilla dirigida contra Portugal "s'oposa a tota l'ètica de la guerra i d'un comportament humà sa"... A Portugal, només el bisbe d'Oporto -exiliat per Salazar durant onze anys i rehabilitat desde fa uns quants anys- ha sigut prou valent per condemnar obertament la repressió portuguesa al Africa: denigrat per L'Assemblea Nacional, ha estat desaprovat pels seus companys de l'episcopat.

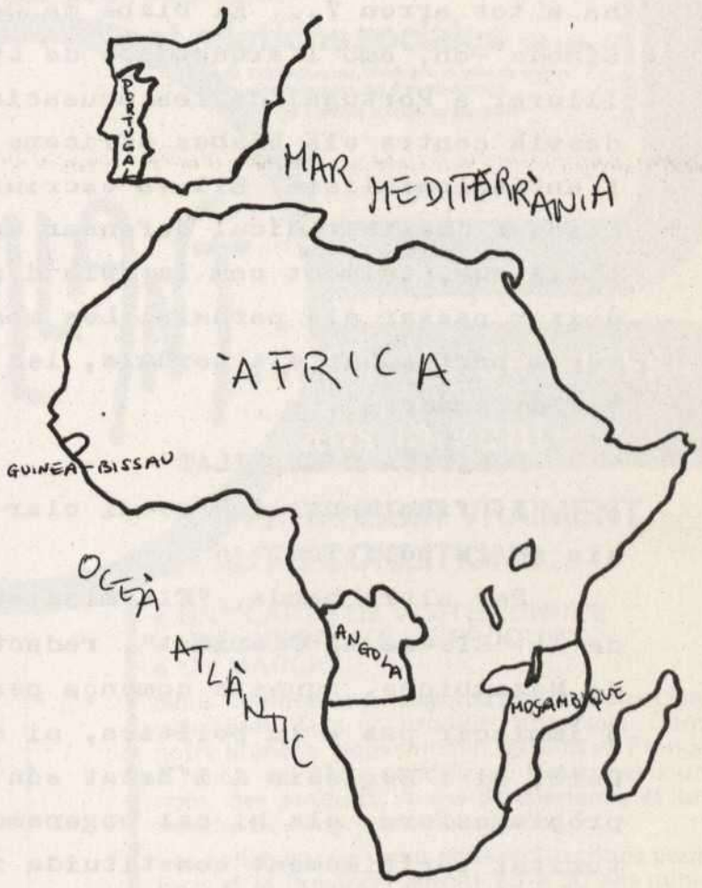

"Heu de ser bons portuguesos per ser bons cristians", deia als alumnes de la seva missió l'antic bisbe de Nampula, Mns. Manuel Medeiros !!

AFRICANITZACIO IMPOSSIBLE

Aquesta reflexió deixa entreveure fins a quin punt el "patriotisme" de la jerarquia portuguesa ha permès al règim de Salazar i de Caetano d'utilitzar l'obra missionera per mantenir el colonialisme i sotmetre els africans a la presió cultural dels seus dominadors... Hom és lluny de la concepció de l'Església missionera, tal com es desprèn avui d'una reflexió més profunda sobre les Escriptures, les encícliques i les actes del Vaticà II.

(extret d'un article de la revista "Vivant Univers" dels Pares Blancs nº 286 juny 1973 per el R.P. Bertulli, antic superior regional a Mozambique.)

Lluita amb l'home oprimit

(L'arbre de la injustícia)

"Amèrica Llatina és un inmens continent amb quatre segles d'història. Abans sols hi havia indígenes. La casa dels indígenes no tenia portes ni finestres. La seva casa és com el cor: cal poder mirar-hi dins. Van arribar els colonitzadors. Ens van ensenyar que calia tancar les cases, posar cortines, portes, parets. Ens van ensenyar que la terra és propietat d'uns quants i no de tots.

Amèrica del sur té forma de cor; aquest cor ha estat dividit en diversos països; els habitants han estat dividits en classes: els que posseeixen la terra i els que no la posseeixen. Tota aquesta història de divisions i d'opresió ha forjat a l'home del poble: l'obrer, el camperol. Aquest té quatre rostres.

Tothom pot conéixer el primer rostre, el rostre que trobem al carrer quan parlem amb la gent o al mercat quan comprem les pinyes, els plàtans.

El segón rostre només el coneixen algunes persones: la dona, els fills, alguns amics. Per conéixer el segon rostre cal haver sembrat el blat de moro amb ell, haver viscut una vaga amb ell, les seves dificultats o haver construit junts una casa...

El tercer rostre el coneix un o dos cops la seva dona, en moments privilegiats... o posiblement mai.

El quart, tan sols ell el coneix. Però estic segur que ell parla d'aquest rostre amb Déu, que Déu el coneix i que no el pot ocultar a Déu.

Aquests quatre rostres no són pas fruit de la hipocresia, són el resultat de quatre segles de sang i de violència. Per nosaltres, estar "ebris del misatje de lliberació del Crist", significa restar ben units als homes, viure del Crist Ressucitat amb la gent del poble per eliminar tots aquests rostres. Per ser signe de lliberació, cal acabar amb la propietat privada per tal que la terra i les fàbriques pertànyin a aquells que hi treballen."

"Se'ns planteja la pregunta: què serà el concili dels joves? I jo, mirant una mica cap al món, em dic: el Creador va dipositar la llavor en el home. A nosaltres ens pertoca cultivar aquesta llavor perquè esdevingui un arbre gran.

S'ha cultivat tant l'arbre de la injustícia a la nostra època, que els fruits ens els trobem per tot arreu. Es tan inmens aqueix arbre de la injustícia...! Quan hom parla de la guerra, dels que moren de gana, de l'egoïsme, de l'opresió, tot això és per a mí fruit d'aqueix arbre. I tots nosaltres participem, d'alguna manera, en aquest sistema que destrueix l'home. Penso en la força que tots tenim dins nostre per alimentar aquest arbre que dóna fruits dolents, fruits que tots mengem i que fan mal a la panxa.

Si avui tinguessim la possibilitat de juntar tots els grans que hi ha en nosaltres, el gra de la justícia, de la generositat, de la pau! Si plantéssim aquest arbre i ens comprometéssim a alimentar-lo, a nodrir-lo durant tota la nostra vida! La gent, en lloc de menjar els fruits de l'arbre de la injustícia, podria menjar els fruits de l'arbre de la justícia. Però això és molt difícil i dolorós perquè ens exigeix la conversió personal, de cadascú de nosaltres, per aquesta lluita.

Per als europeus no és pas al Africa, Amèrica Llatina o Asia on han de cercar com arrencar per l'arrel l'arbre de la injustícia. Si van fins aquests continents, seria per veure a on van caure els fruits

i tornar després vora l'arbre per arrencar-lo. Es tracta de descobrir allà on viuen com s'alimenta aquest arbre i com es participa en les cadenes d'opresió. I tot seguit, trencar la cadena al seu nivell, deixar d'alimentar l'arrel perquè els altres es puguin alliberar al seu torn."

tret de CARTA DE TAIZÉ (nº 15)

Dos premis i en Pau!

La pau que proposa Helder Câmara és una protesta contra aquesta "pau" destil.lada de tortura, por, analfabetisme i fam al Brasil, i de l'equilibri del terror, guerres locals, sang marginal i pragmatisme metternichià a tot el planeta. D'aquesta"pau" l'arquebisbe de Recife en diu la "violència institucional".

Per ell l'amor a Déu exigeix l'amor al proïsme, i l'amor al prïsme implica la justícia. I per això denúncia precisament allò que no és notícia, allò que les agències de premsa ressumeixen en tres línees: "cinquanta mil.lions d'iberoamericans subsisteixen al nivell d'inanició", per citar un de tants exemples.

Però Dom Helder va més enllà de les notícies de les agències, i senyala les causes d'aquesta dada estadística: la dependència enfront els Estats més poderosos o empreses multinacionals. En resum, "la llei i l'ordre" tal com els predica Richard Nixon, els organitza Kissinger, els apliquen els governants del Brasil. Són aquesta llei i aquest ordre, aquesta violència institucional, els que "impedeixen que mil.lions d'homes siguin homes, és a dir, creadors a imatge i semblança de Déu", com diu Roger Garaudy, l'ex-ideòleg del Partit Comunista francès.

Aquest bisbe és un rebel. Però a diferència d'altres rebels que avui estàn de moda, ell és inutilitzable, perquè es pot parlar de rebels útils, com si diguessim "idiotes útils". És inutilitzable per aquells que defensen que a la violència institucional de la llei i l'ordre s'ha d'oposar una altra violència popular i revolucionària -perqué parafrasejant a Salvador Allende: "Quant amor al proïsme cal per a parar un tanc?". I inutilitzable també pels qui, com "Europa Lliure", l'emisora de la CIA, tradueixen a les dotzenes d'idiomes parlats a la Unió Soviètica les denúncies del rebel Soljhenitsin i les transmeten per ràdio. Perquè, parafrasejant ara Stalin: "Quàntes divisions té el proïsme?". I és per ser un rebel inútil que no ha rebut cap Premi Nobel i oficial, de Literatura o de Pau, sinó en prou feines aquest premi quasi clandestí i de consolació instituït per iniciativa de les organitzacions cristianes de Noruega. Se'n diu Premi Popular de la Pau, i és un premi en desagravi als pobles desangrats per les paus oficials. En realitat hauria de dir-se'n Premi de l'Esperança.

(Extret d'un article de "CAMBIO-16")

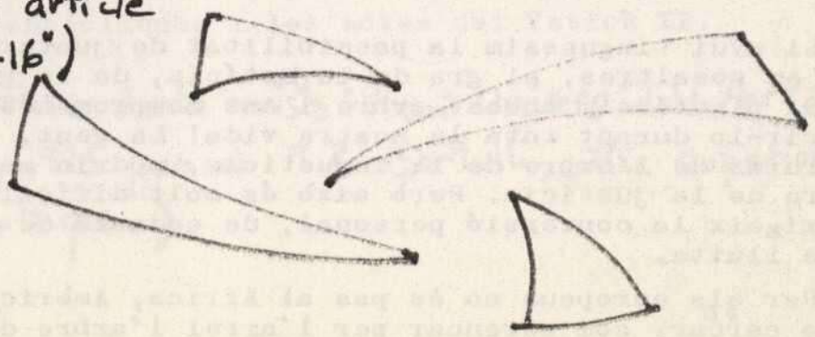

"PAX"
Butlletí de Pax Christi
Març 1974, nº 3
Dipòsit legal nº B. 18794/1974

PAX

Nº 4

Abril de 1974

ENS COU UN... PER QUÈ?

"PAX" -BUTLLETI DE PAX CHRISTI-

Nº 4 -ABRIL 1.974 -

DIP. LEG. B.18764/1974.

Ciclostil S.J.O.:Villarroel, 83. B.11 .

SUMARI

EDITORIALS

Pag.2-3 1-El camí és llarg i dur.
" 4 2-"PRESENCIA" ha tornat!.
" 5-6 3-Lluis Mª Xirinacs.
" 6-8 4-Portugal un pas endavant.

COL.LABORACIONS

Pag.9-10 -Socialitzem la cultura de base- Angel Colom. (Pruit)
" 11- -La gent d'un poble ens informe d'un fet- La Gleva(Osona)
" 12-13 -Resultats de l'enquesta sobre la Prostitució al Barri xinès de Barcelona (1ª part) -L'Equip.

Informe de Pasqua

Pág.14-15 -Taizé -Francesc Palomar-(Moià)
" 16 -Andalusia -Maria Dot, Margarita Mauri -(Manlleu-Vic)
" 17-18 -Florència -La pasqua a Florència -Mercè Colom, Toni Naudó-(Pruit-Vic)
" 19- -Bòboli - Joan de la Rubia- (Reus)

ARXIU

Pág.20- -Dos telegrames de Carlos Iniesta.
" 21-24 -"Confianza i Liberación" - J.Girardi.

INFOR-PAX

Pág. 25 Internacional: -Congrés d'Holanda.
" 26 -Ruta Pax per l'estiu, a Anglaterra
" 27 Nacional -Enquesta. La pena de Mort. un traball proposat a tots.
" 28 -Cançoner

RATALLANT

Pag.29-30 -Diari íntim d'un govern -tret de"Cambio-16"
" 31 -L'article 103 -tret de "Presència"

BIBLIOTECA COL-LECTIVA POPULAR

Pág.32-33 -Primers llibres. -Montserrat Coll i l'equip de la biblioteca.

EL CAMÍ ÉS LLARG I DUR...

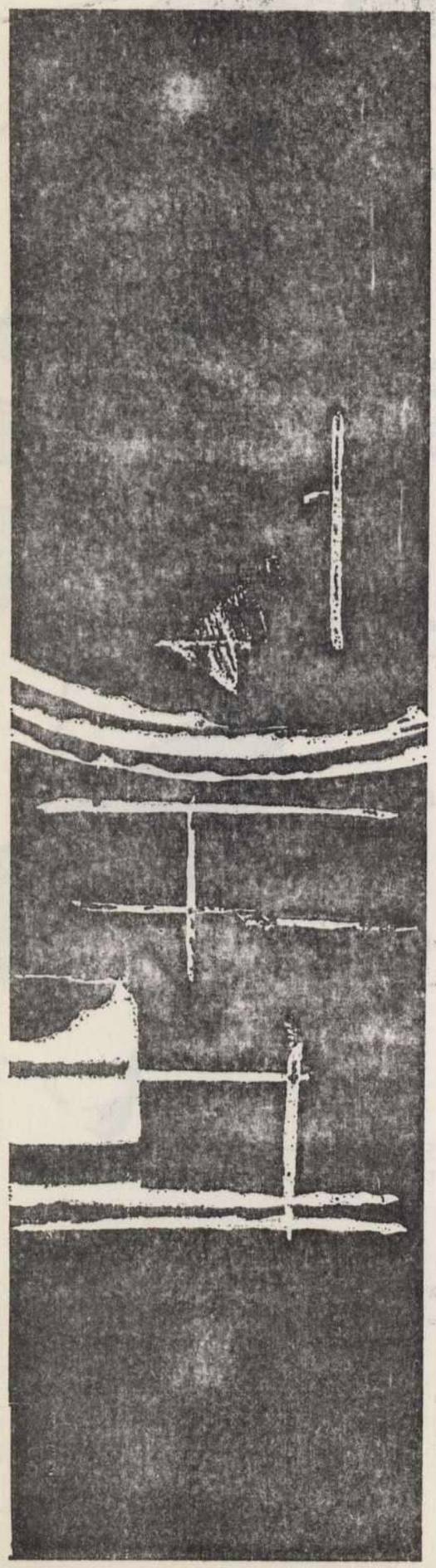

En el passat número ens demanàvem un "per què de la pena de mort. Avui ja volem deixar constància d'un avís: les dues penes de mort executades el 2 de març no van pas pel camí de ser les últimes: els diaris rumoreigen (i diu un refrany castellà que "cuando el río suena... agua lleva") que a Madrid se'n demanen 4 més contra militants del FRAP (Frente Revolucionario Antifacista y Patriótico) pels successos ocorreguts l'1 de maig passat a Madrid. Això ha estat desmentit de fonts oficials. Recentment, aquí a Barcelona, el fiscal ha demanat la mateixa pena capital per a un "delinquent de dret comú", segons la terminologia jurídica; aquest últim havia matat a una persona en un atrac a una casa particular: "ull per ull i dent per dent", diu la llei del Talió. Referent a aquest cas l'Audiència de Barcelona ha dictat sentència:

De acuerdo con la petición fiscal

PENA DE MUERTE POR ROBO CON HOMICIDIO

HA SIDO DICTADA POR LA AUDIENCIA DE BARCELONA

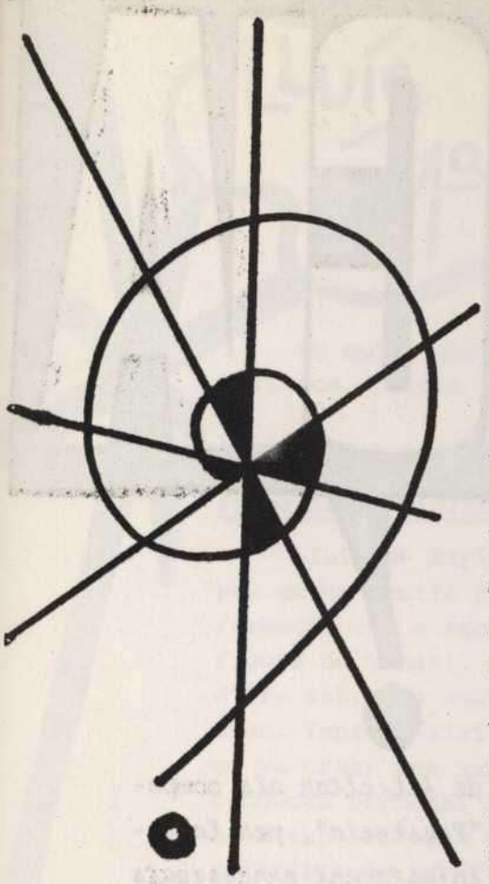

Ara, la sentència passa al Tribunal Suprem que ha de decidir, en un espai de temps mínim de mig any i màxim d'un any, si està d'acord amb la sentència o bé l'anula. En cas d'afirmació del Tribunal Suprem, correspon ja al Cap d'Estat d'indultar o no aquesta sentència.

Són sis mesos (com a mínim) d'angoixa d'aquesta persona: saber-se condemnat a mort, estar assabentat dels dies comptats que li queden de vida, mig any penjant d'un fil a punt de trencar-se!

Tot això em recorda que l'altre dia a casa parlava amb la mare sobre la pena de mort. Em deia, esgarrifada, que és horrorós matar a una altra persona, però que... ja tenim el "però", aquest mot que si es vol ho justifica tot: "veuràs, si maten a una altra persona..." La mentalitat de càstig existeix profundament arrelada en nosaltres. "S'ho mereixia... ", ens dirien molts. Tant poc val una vida humana? Es tan simple decidir si un home és bo per a viure o per a morir?

Voldríem que tothom prengués consciència de tot això.

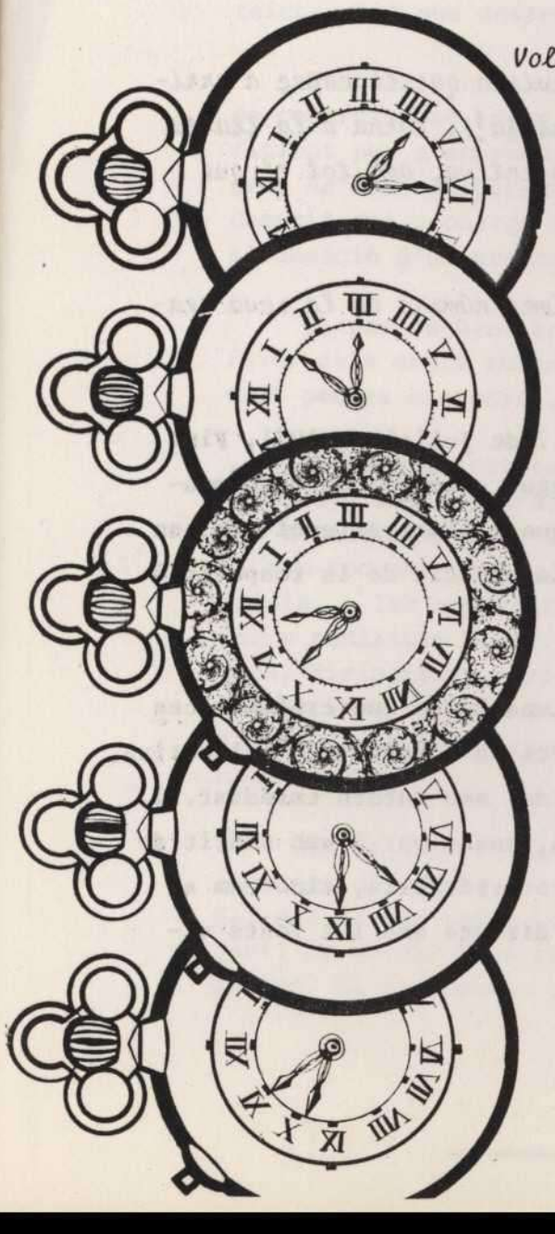

PRESENCIA HA TORNAT!

Des d'aquesta petita tribuna, no podem estar-nos de felicitar als components de l'equip de redacció del Semanari gironí "Presència", per la seva lluita constant per a fer valdre's uns drets, injustament arrossegats de despatx en despatx.

Sentim una enorme joia al comprovar que una revista que és capaç d'arribar a un públic majoritari (que tanta falta ens fa!), torna a la lluita diària, a la tasca difícil d'una informació objectiva, amb tot el que això significa en un país com el nostre.

Reproduïm uns mots de l'Editorial d'aquest primer número en la seva reaparició:

"El número 314 de PRESENCIA portava data del 17 de juliol de 1971. Fins a aquest d'avui, que és el 315, han transcorregut -com en una condemna- dos anys, nou mesos i uns dies. Les raons d'aquest llarg silenci són ben conegudes, com també ha estat prou divulgada la notícia de la reaparició que avui s'acompleix feliçment.

...Maldarem altra vegada per a portar a terme una tasca que creiem necessària: la de fer conèixer i de sotmetre a judici la nostra vida collectiva, amb els problemes de cada dia i les realitats del seu entorn immediat. I provarem de fer-ho donant la paraula i la cara, sense por i amb sentit de responsabilitat. No pas d'una manera gratuita o arbitrària, sinó com a fruit d'una reflexió profunda i d'un contacte directe amb les fonts vives de cada qüestió."

LLUÍS Mª XIRINACS

En motiu que Pax Christi ha concedit el "Memorial Joan XXIII" a Lluís Mª Xirinacs, creiem just fer un petit esboç de la seva persona.

PENSAMENT I ACTITUDS

Formació no-violenta:

Lluís Mª Xirinacs ha estat sempre home de pau, però actiu: ha entès la pau en un sentit dinàmic: si vols la pau, treballa per la justícia. La seva formació com a sacerdot i teòleg el va dur a interessar-se per la singular figura de Gandhi. Molts són els escrits per ell publicats -Oriflama i Serra d'Or- sobre la no-violència i moltes més les conferències donades sobre el tema. Tant és així que pel 1.969, amb gent de les comarques Segarra-Anoia, es va crear una xarxa de compromesos en la renovació social amb uns punts de conducta personal netament derivats de la moral gandhiana, encara que en la seva explicitació s'inserien en la nostra tradició. Aquests punts, anomenats principis de purificació, eren Veritat, Amor, Pobresa, Sobrietat, Puresa, Treball i Serenitat, i demostren els qui els havien adoptats s'exigien a ells mateixos allò que després reivindicarien per a la col.lectivitat.

També a l'hora d'iniciar un treball es proposaven la gradació gandhiana de concretar-se en un punt i començar per coses petites fins a tenir base suficient per a emprendre una tasca més gran. Així deia que un cop format un grup de base cooperatiu, calia emprendre accions socials limitades a la redempció del peonatge d'una zona, solució de la vivenda d'un barri, solució de l'educació d'un sector, remodelació d'alguna empresa injustament muntada, etc.

El pas següent seria emprendre les accions socials generals: campanya a favor dels drets humans, democratització dels càrrecs públics, agermanament dels pobles hispànics, etc.

Després de petites lluites al mateix poble de Santa Mª del Camí, a la recerca d'una cooperació en els problemes d'habitacle a la Torre de Claramunt, al seu xoc amb certes estructures d'Església, a les reivindicacions laborals per a modificar la Escola Mowgli d'Igualada, Xirinacs va arribar fa temps, a les accions socials generals amb la quasi única força del seu testimoni personal.

Els dejunis de Xirinacs són modèlics des d'un punt de vista pacifista. Ell diu el que pensa, fa el que creu just. Es un dir i un fer que no són negatius. El trencament d'un mecanisme ha

UN HOME CONFLICTIU

bitual important dins de la pròpia vida, com és el menjar, propicia el trencament d'altres encadenaments:

- el de la paraula que no és escoltada
- el del judici que condemna l'adversari en comptes de condemnar el mal que aquest fa,
- el de la discussió sense diàleg
- el de la por que suscita la violència

Xirinacs i l'Església.

Xirinacs, malgrat la incomprensió de la jerarquia i malgrat les seves discrepàncies amb l'estructura, és home d'Església. Però d'una Església pobra... sense poder i autoritarisme, d'una Església profètica que vegu més enllà de la llei. Heus aqui com ho expressa:"L'Evangeli no és una vocació de Llei, sinó de Llibertat".

Xirinacs devant el problema nacional català

Resseguint els escrits i les actuacions de Lluis M. Xirinacs, hi ha quelcom que és constant: la frisança per una coherència personal entre els seu pensar i el seu fer amb una dimensió netament socio-politica. La seva primera vaga de fam de 21 dies l'any 1.971, ell mateix la lligava a unes reivindicacions en què Catalunya ocupa un lloc preeminent: "Vaig fer una vaga de fam a mort amb l'intent de cridar els catalans a assumir la seva plena responsabilitat històrica. Fins on és posible, convocava el poble de cara a l'autodeterminació del territori català i de tots els pobles d'Espanya.

LLUIS MARIA XIRINACS

PORTUGAL : UN PAS ENDAVANT !

A l'hora de tancar aquest número, ens arriba la notícia d'un cop d'estat a Portugal. Som el dijous día 25 d'abril. Ràpidament: sensa massa oposició,les forces militars sublevades agafen les regnes d'un país cansat de tant temps de dictadura. El poble esbofega, anhelant una esperançadora llibertat. Aquesta sembla confirmar-se:

Convocarán elecciones legislativas

Això, el mateix dia de la sublevació.

Semblava massa "lliberal" per part d'una junta militar. Però dos dies més tard, el 27. anuncien al so de trompetes que havien deixat tots els presos polítics en llibertat. Comencen les frases sensacionalistes:

Spinola: cap visible de l'actual Junta Militar.

OPTIMISTES

-"llibertats polítiques a Portugal"
-"la declaració política de la Junta, ofereix certes garanties"
-"Manifestacions esquerranes pels carrers de Lisboa.

PESSIMISTES

-"un sector de l'exèrcit:del poble no ajuda a Spinola"
-"no cal oblidar que el "cop" representa el pas d'una dictadura decimonónica a un sistema autoritarí conservador."
-"la futura constitució no preveu la instal-lació de partits polítics clássics.
-"els moviments guerrilleas africans no confien massa amb Spinola".

En principi d'un règim d'endorroqui una dictadura feixista, prometi unes molt properes eleccions veritablement democràtiques, lliberi tots els presos polítics,... crec que cal tenir-hi un minim de confiança.

Marcelo Caetano: el dictador vençut!

Es un pas endavant, si més no! I com a persones que lluitem per una existencia més justa i lliure per a tothom, no podem més que estar joiosos amb els nostres germans portuguesos, que han vist eixir el sol d'una llarga nit plena de morts, encimbrellada de tortures i d'injusticia.

Avui, dia 29, els diaris ens notifiquen que:

-" Mario Soares (lider del partit socialista) arriba amb grans aclamacions a Lisboa".
-" Giro radical en la TV. portuguesa"
-" Auforia entre els periodistes per la supressió dels controls informatius".

.... van guanyant els optimistes!

Cal però recordar que Spinola, el president d'aquesta junta militar, és un home més aviat força conservador, ha portat con un senyor la guerra contra les guerrilles als territoris colonials a Africa, era present en la guerra civil espanyola, del costat del

general Franco, observador dels nazis a Stalingrado, durant la segona guerra mundial.... un "curriculum vita" no massa lliberal. De totes maneres sempre esisteis la possibilitat que hagi estat instument adequat dels militaras joves, més a l'esquerra, i que veritablemente siguin aquests els que portin les regnes del pais.

La situació actual és doncs molt optimista i els periodistes que deien que era molt negra.... van decantant-se cap a una posició més eliforica i sense tants dubtes.

Joves portuguesos manifestant-se davant de la presó de CAXIAS, lloc dels interrogatoris i torturas, fets per la temible PIDE.

Els propers dies ens treuran tots aquests dubtes d'una situació encara incerta, però molt esperançadora, un poble oprimit reconquereix de cop i volta unes llibertats básiques. És prou important això, per a que puguem dir que Portugal ha fet un gran pas endavant!

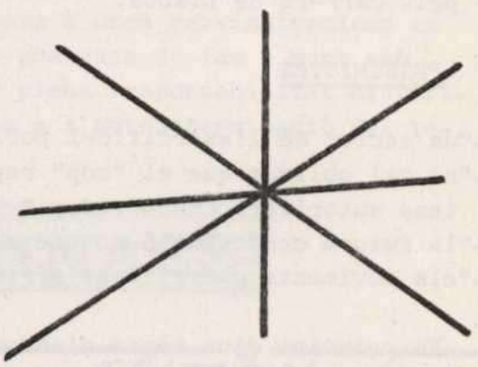

Caricatura de Mario Soares, secretari del Partit Socialista, tornat ja de l'exil.

Això, el mateix dia de la sublevació.

Semblava massa "lliberal" per part d'una junta militar. Però dos dies més tard, el 27. anuncien al so de trompetes que havien deixat tots els presos polítics en llibertat. Comencen les frases sensacionalistes:

Spinola: cap visible de l'actual Junta Militar.

OPTIMISTES

-"llibertats polítiques a Portugal"
-"la declaració política de la Junta, ofereix certes garanties"
-"Manifestacions esquerranes pels carrers de Lisboa.

PESSIMISTES

-"un sector de l'exèrcit:del poble no ajuda a Spinola"
-"no cal oblidar que el "cop" representa el pas d'una dictadura decimonónica a un sistema autoritarí conservador."
-"la futura constitució no preveu la instal-lació de partits polítics clássics.
-"els moviments guerrilleas africans no confien massa amb Spinola".

En principi d'un règim d'endorroqui una dictadura feixista, prometi unes molt properes eleccions veritablement democràtiques, lliberi tots els presos polítics,... crec que cal tenir-hi un minim de confiança.

Marcelo Caetano: el dictador vengut!

Es un pas endavant, si més no! I com a persones que lluitem per una existencia més justa i lliure per a tothom, no podem més que estar joiosos amb els nostres germans portuguesos, que han vist eixir el sol d'una llarga nit plena de morts, encimbrellada de tortures i d'injusticia.

Avui, dia 29, els diaris ens notifiquen que:

-" Mario Soares (lider del partit socialista) arriba amb grans aclamacions a Lisboa".
-" Giro radical en la TV. portuguesa"
-" Auforia entre els periodistes per la supressió dels controls informatius".

.... van guanyant els optimistes!

Cal però recordar que Spinola, el president d'aquesta junta militar, és un home més aviat força conservador, ha portat con un senyor la guerra contra les guerrilles als territoris colonials a Africa, era present en la guerra civil espanyola, del costat del

general Franco, observador dels nazis a Stalingrado, durant la segona guerra mundial.... un "curriculum vita" no massa lliberal. De totes maneres sempre esisteis la possibilitat que hagi estat instument adequat dels militaras joves, més a l'esquerra, i que veritablemente siguin aquests els que portin les regnes del pais.

La situació actual és doncs molt optimista i els periodistes que deien que era molt negra.... van decantant-se cap a una posició més eliforica i sense tants dubtes.

Joves portuguesos manifestant-se davant de la presó de CAXIAS, lloc dels interrogatoris i torturas, fets per la temible PIDE.

Els propers dies ens treuran tots aquests dubtes d'una situació encara incerta, però molt esperançadora, un poble oprimit reconquereix de cop i volta unes llibertats básiques. És prou important això, per a que puguem dir que Portugal ha fet un gran pas endavant!

Caricatura de Mario Soares, secretari del Partit Socialista, tornat ja de l'exil.

Socialitzem la cultura de base

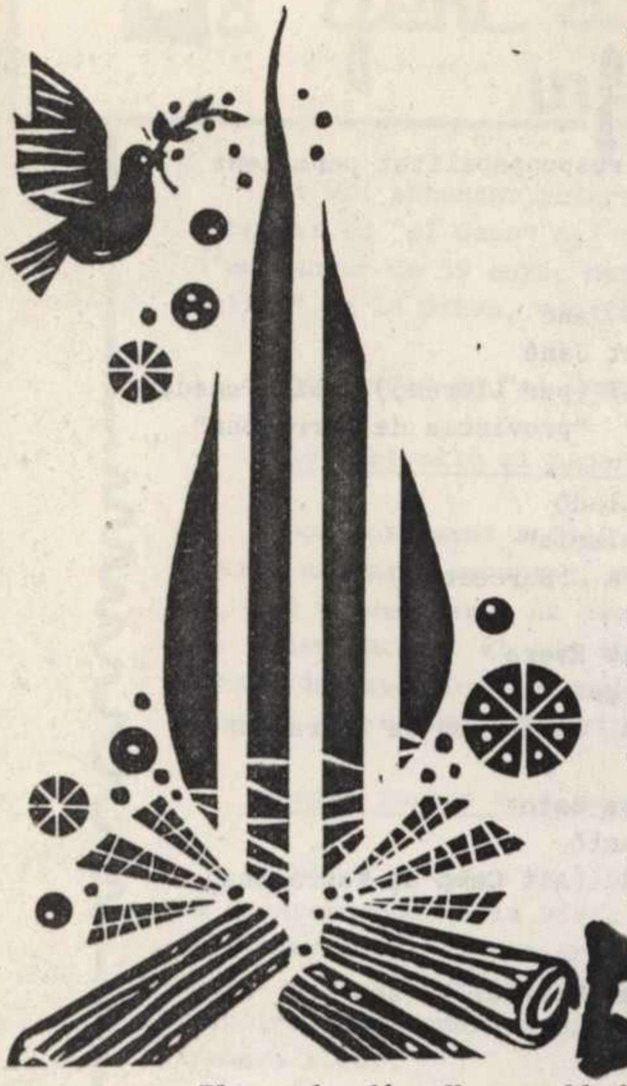

Arribava de Florència i a la bústia vaig trobar un paquet dirigit a mi, des de França. Eren dos llibres que una amiga m'enviava perquè els llegís. En la carta deia: "...no cal pas que els tornis..." En aquell moment vaig pensar "per què no seria possible que ens enviéssim llibres, els uns als altres, sense necessitat del "no cal que els tornis"?" I, barrinant, vaig arribar a l'esboç d'una...

BIBLIOTECA COLLECTIVA AMBULANT

El nom ho diu: Un recull de llibres que serveixin i siguin per i de tothom i que estiguin a l'abast del poble: de tots nosaltres. Allà on sigui possible, on hi hagi algun grup que es vulgui encarregar de portar-ho a terme. En tant que no disposem d'uns locals repartits en diferents punts de comarques, proposem un sistema útil i immediat de fer la Biblioteca collectiva ambulant: en aquesta revista i sota el títol abans esmentat, sortiran tots els títols i referències possibles al nostre abast, de llibres que, qui vulgui, pot aportar a aquesta biblioteca al servei de tothom. Llavors, només cal que feu arribar la comanda per a llegir-ne algun als responsables comarcals, les adreces dels quals les trobareu al final d'aquest escrit. De seguida que els sigui possible, us el faran arribar.

Abans hem dit "llibres que, qui vulgui, pugui aportar a...". És cert. Si hi hs slgú que tingui algun llibre, dossier, estudi, etc., que vol donar al servei de tothom, portant a la pràctica així, una visió nova, socialitzada, de la cultura de base, pot fer-lo arribar a les seguents adreces de gent que es responsabilitzen, des d'ara, a rebre els llibres donats i a facilitar les comandes de tots en les diferents comarques on hi tenim contactes.

****

De moment s'ha aconseguit un contacte o responsabilitat permanent a les següents comerques i persones:

-a la comcarca del Baix Penedès:
responsable: Benjamí Jané
c/ Benet Jané
PAPIOLET (per Llorenç) (Baix Penedès)
"provincia de Tarragona"

-a la comarca d'Osòna:
responsable: Mercè Lladó
"La Teularia"
LA GLEVA (Barcelona)

-a la comarca de l'Alt Camp:
responsables: MªÀngels Riera
ca'l Segalà.
RODONYÀ (Alt Camp de Tarragona)

MªTeresa Batet
ca'l Cantó
RODONYÀ (Alt Camp de Tarragona)

-a la comanca del Barcelonès:
responsables: Oriol
c/Rafael Batlle, 17 sob.1er
BARCELONA-

Nuria Benet
c/ Sant Cugat, 4
BARCELONA-12+

La coordinadora general i encarregada de fer el fitxer de tots els llibres que entrin dins de la nostra biblioteca, així com de notificar-nos, per mitjà de la secció "Biblioteca col.lectiva ambulant", que surtirà cada mes a aquesta revista, és la Montserrat Coll
Metga Teixidor, 21
RODONYA (Alt Camp)

Pensem que aquest progecte no es financiarà pas amb els aires del cel, sinó ben al contrari hi hauran unes despeses en trameses de llibres(tot i que s'intentarà al màxim d'aprofitar els contactes directes amb la gent que es desplaci d'un lloc a un altre els dissabtes i diumenges), material de biblioteca,...etc. De manera quer, per començar, serà "PAX" (butlletí) qui ho subvencionarà, pero seria interessant que sortís algú amb una pensada de com hauria de rutllar tot això de l'economia. L'invitació doncs és a tothom.

Esperem que ja des d'ara demaneu els llibres de la llista que ja surt en aquest numero i fer-ho saber al responsable de la vostra comarca.

Angel Colom.

La gent d'un poble ens informa d'un fet

Es vol intentar aclarir una notícia que va sortir a la prempsa i concretada sobretot en "el Caso" del dia 20 d'abril de 1.974, i que fa referència a la mort d'un senyor de 39 anys, natural de Susqueda(Girona) i resident a "la Roca de Clavelles" de la Gleva, amb terma municipal de Manlleu.

Hem llegit en "el Caso":

"Lo ametralló al negarle un coche para cruzar la frontera"

Cosa totalment falsa. Doncs, encara que aquest xicot en aquella moments estava una mica espantat, ell no es va negar a portar-li, sinó tot el contrari, que va demanar a un nen de la casa que anés a buscar les claus del cotxe per poder marxar. El que sí passà, fou que ell intentà tornar a entrar a dins la casa, cosa que no aconseguí, doncs dou abatut pels trets de la metralla del personatge que estava fora esperant.

"Según parece es miembro de un Cuerpo armado"

Aquesta notícia ha sigut donada amb unes lletres molt petites i passa gairabé desapercebuda a la vista de la gent. Però la realitat és que aquell jove de 22 anys, pertanyia al cos armat de la guàrdia civil de Manlleu. El seu pare, ocupa un alt carreg, també dins el cos de la guàrdia civil. Segons sembla, el seu pare l'obliga a ser guàrdia civil i ara, ell volia marxar de tot aquest montage on es trobava ficat.

"Heroica lucha para desarmar y detener al loco"

Aquest títol aparenta ser molt dramàtic, però potser és més dur del que sembla. Sobretot si tenim en compte que en aquest cas el "loco" era un guàrdia civil.

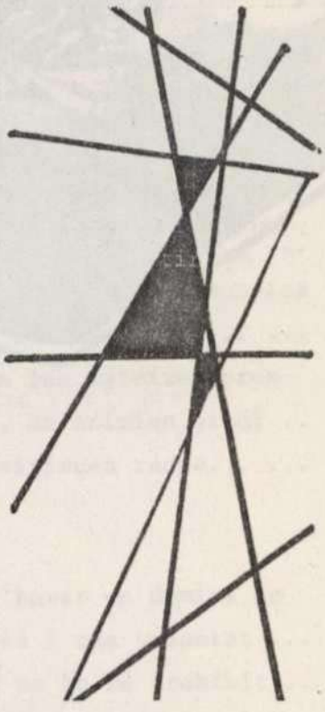

Llavors com és possible que la guàrdia civil tingui menbres de la seva plantilla armats, i que siguin "locos"?

I si és que no estava "loco",

Com és que una persona com és un guàrdia civil, que ha d'ajudar a mantenir l'ordre públic, sigui un assassí?

Davant d'aquestes preguntes, potser ens caldria repensar el que se'ns diu en "el Caso":

"Una vez más queda demostrado que la llegada de la primavera, al igual que los grandes calores estivales, estimulan los desareglos mentales de los desequilibrados y les empujan a cometer actos que a veces resultan muy lamentables... Es la eterna canción."

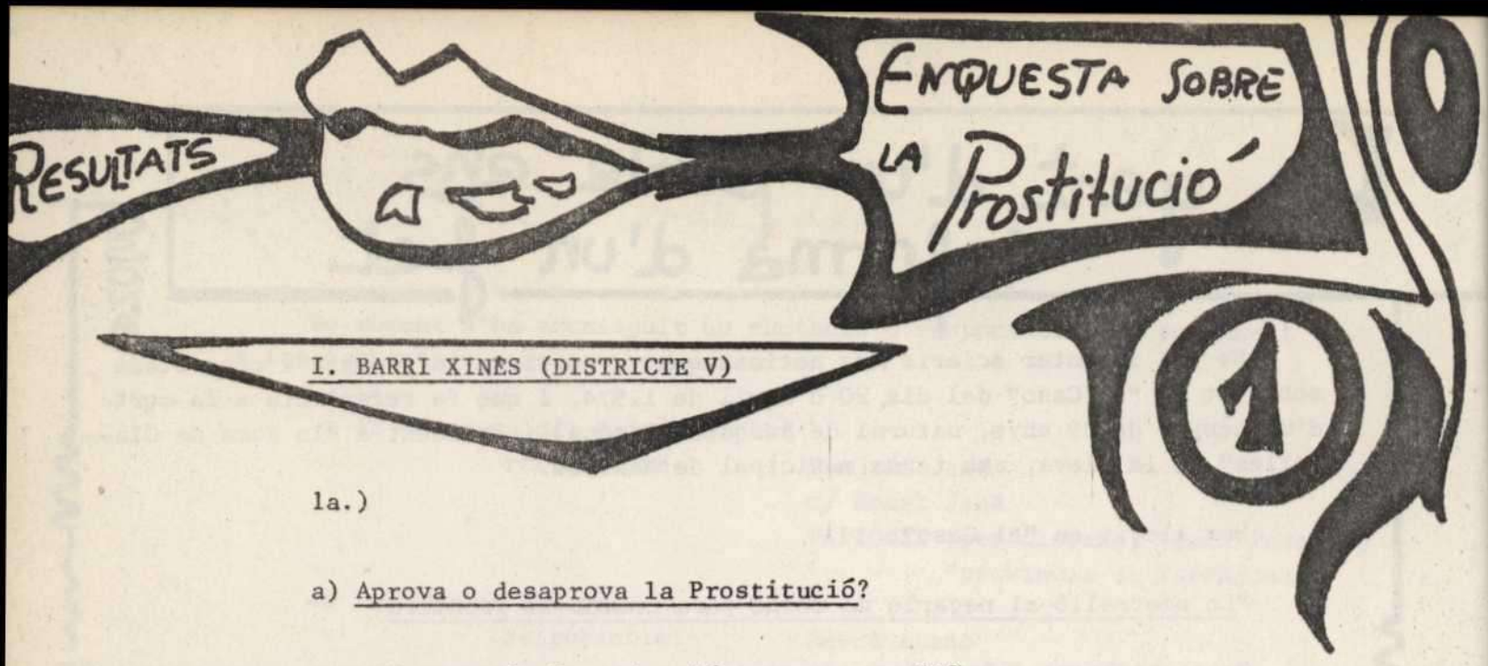

I. BARRI XINÈS (DISTRICTE V)

1a.)

a) Aprova o desaprova la Prostitució?

- Aproven la Prostitució 11%
- Desaproven la Prostitució 11%
- Dubten... ... ... 2%
- No responen 1%

Total 25%

b) Per què?

- Sí, perquè
  - .el mascle té necessitats biològiques (3)
  - . seria un perill per les dones (2)
  - . és un bon negoci
  - . ha d'estar controlada
- negoci
  - . com a prostitució privada (no pas com a Barcelona, externa) (3)
  - . sempre ha existit (1)
  - . sinó, no és dona (1)
- No, perquè.
  - . és immoral (2)
  - . però reconeix que és necess'aria

En altres qüestions no especifiquen el perquè

2a)

Causes on buscaries el fet que una persona es prostitueixi

- per una necessitat econòmica ... ... 15 (33'33%)
-per vici ... ... 13 (29'33%)
- és una manera fàcil de guanyar diners .. .. 6 (13'33%)
- per culpa de la societat ... ... 4 (9'33%)
- per la necessitat biològica del mascle . ... 3 (6'66%)
- per massoquisme femení.. ... ... 1 (2'22%)
- per desengany amorós ... ... 1 (2'22%)
- perquè tenen incapacitat pels altres treballs .. .. 1 (2'2%)
- per manca d'educació i cultura . ... 1 (2'22%)

total: 45 respostes (1

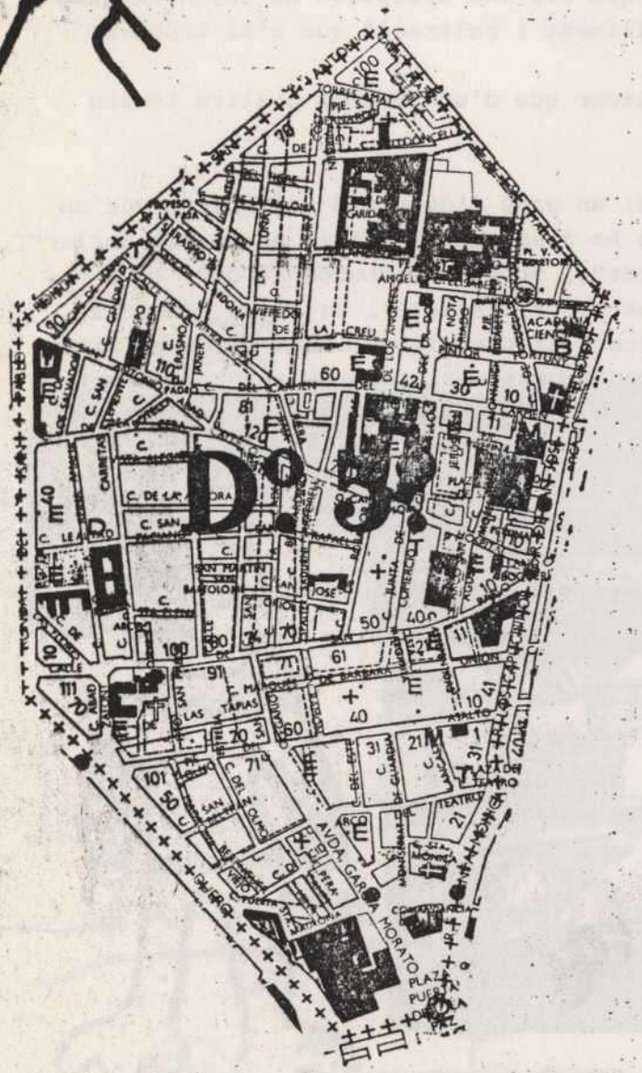

3a)

a) Creus necessària la prostitució?

Sí, perquè...
- necessitat biològica ... . (5)
- així es respecta a les noies i dones honrades ... ...(1)
- és per a les mateixes prostitutes, on anirien,sinó? .. ...(1)
- no especifiwuen raons... ... ...(7)

No, perquè...
- hi ha d'haver un domini de sí mateix i una voluntat ... ...(1)
- l'Estat no ho ha prohibit... ...(1)
- una excepció: quan la ciutat és port de mar . ...(1)
- poden guanyar-se la vida amb altres treballs ... ...(1)
- no especifiquen raons ... ...(7)

DISTRICTE Vè de Barcelona:
—BARRI XINÈS—

— Continuarà

Impressions de TAIZÉ

Pasqua de 1974

A Taizé hi vem arribar uns en tren i d'altres "a dit" etc. La majoria ja hi haviem estat.

Tornar a fer la pujada que hi ha al arribar al poble, i trobar els prats el campanar, les grans tendes grises, els joves que anaven i venien i, allà a la dreta, l'Església de la Reconciliacio!

Els dies "forts" eren del dijous al diumenge; els que hi vem arribar alguns dies abans, anàvem veient com arribava ka gent a mida que passaven els dies.

Veiem les semblances i diferències d'altres cops que hi haguéssim estat.Al principi formàvem grups de discusió, que després es desferent (alguns); les desercions per diferents motius: mandra, falta d'alicient en les discusions, etc.- no cal exegerar.

Taizé era com sempre un gran campament de joves on es veien unes coses més o menys com sempre hi hem vist: la unitat que els més escèptics no entenien quan la majoria anava als oficis, la pau, recolliment i relaxació que s'hi trobava.

Hi havien situacions difícils. d'explicar que d'una manera o altra tenien de ser expresades.

Encara que sense les paraules exactes: un grup d'oposició (algú deia que un sol "tío") va plantar uns cartells, alguns ho discutien "A Taizé no es pot parlar", denunciàven coses com els "tancats" ("valles"), problemes "burocràtics", lloc reservat a l'església pels frares,conclusions poc representatives a las reunions, etc... tot de coses que s'hi analitzem segons les paraules no eren massa criticables, però que tàcitament posaven en evidència unes realitats, i apart, tot pot tenir crisis, i seria molt bo que si Taizé es cosa nostra, dels joves, es renovés cap a millo, amb crítiques cons-tructives.

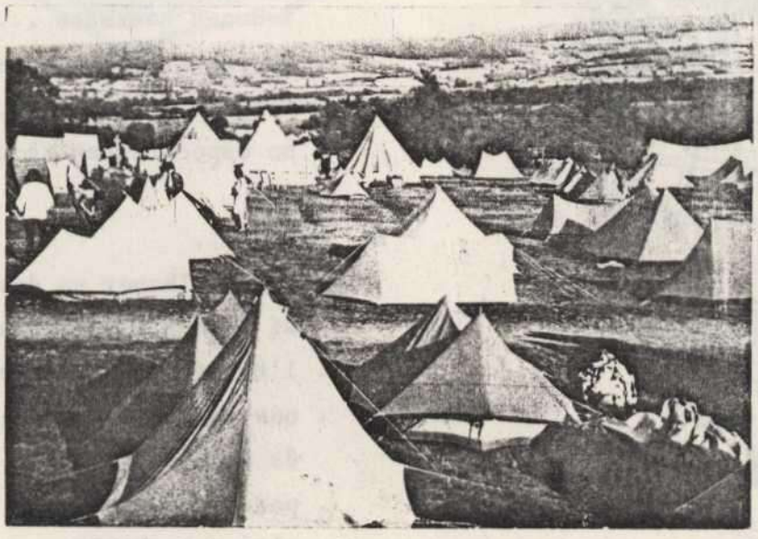

A Taizé es troben a faltar algunes coses, menys divisions, més mitjans d'expresió pública per tothom, més coses que unissin a la gent, no sols la "participació" als oficis.

Costava d'esser a tot arreu, i es clar, no hi erem; es veien diferents maneras de ser, etc.

Cada dia hi havia més gent, més gresca, més animació, més cantsm etc.... més coses multitudinàries; i com a consecuència d'haver-hi nés gent, menys cares conegudes que et saludàven, però no deixava per aixo de ser el lloc de convivencia com haurien de ser els llocs on vivim.

Vem gravar algun tros d'ambient, cançons, converses, oficies, i tirar diapositives; pensem fer un muntatge i és possible que el donem a conéixer en alguna trobada.

Francesc Palomar i Capdevila.

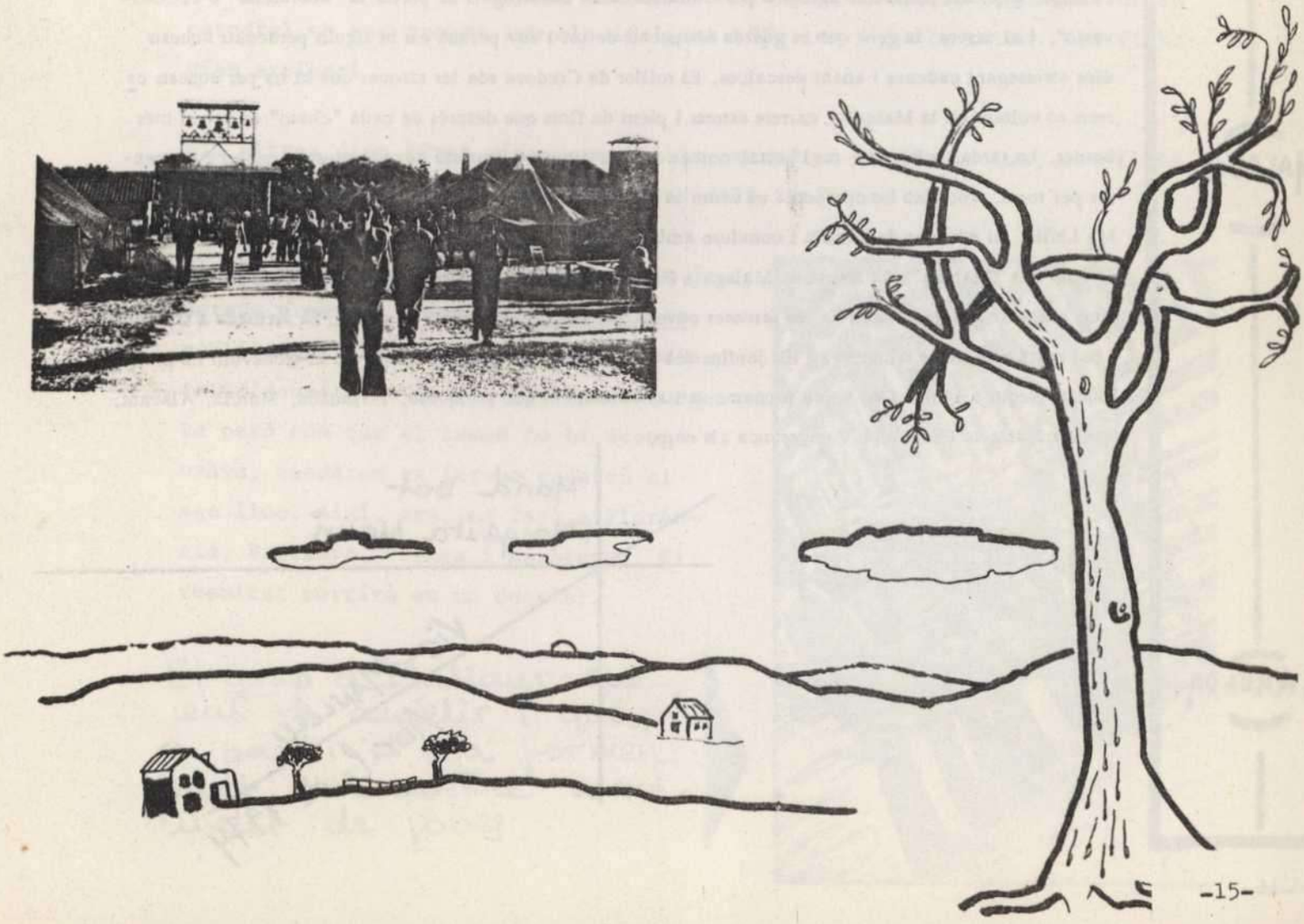

PER PASQUA ... VISITEM ANDALUSIA

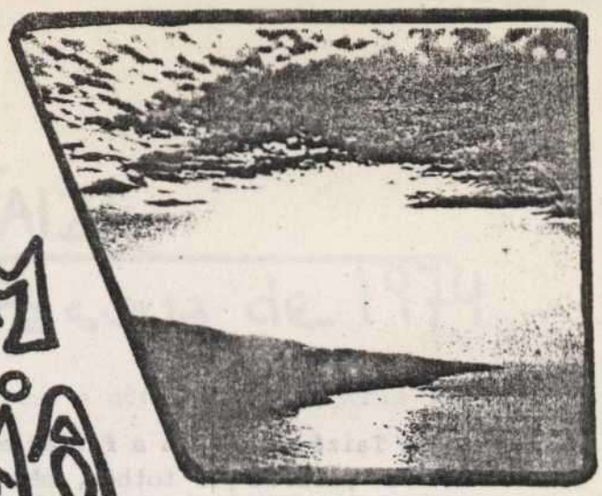

CÒRDOBA

MÀLAGA

GRANADA

Al 6è. de l'Institut ens havíem proposat fer un viatge a Andalusia, comptant amb l'ajuda del Director, cosa que no va ser possible perquè el nostre comportament "no era del tot correcte", i com a càstig es va negar a ajudar-nos econòmicament.

Amb tot, no ens vàrem pas desanimar, i vàrem començar la campanya de vendre adhesius d'en Cruyff! (Si en voleu, encara en queden), i va sortir més econòmic. El primer dia va ser una tirada d'autocar fins a Albacete; dormir en hotel (no recordo el número d'estrelles), i sortida l'endemà al matí. Albacete de nit, imagineu-vos-el com Vic; després fins a Córdoba, on val la pena fer aquest troç, donc és part de la Mancha i on la Plana de Vic es queda molt enrera en veure un pla infinit de terrenys sembrats i algún "cortijo", o alguna casa molt pobra de tant en tant. Tot això ho ambientàvem amb un "cassette" d'en Paco Ibáñez.

Arribada a Córdoba; comences a trobar-te amb processons, on s'hi passeja l'Exèrcit de la ciutat, l'OJE, Falange, gent del poble que agrupats per Cofraries estàn encarregats de portar la "Macarena" o el "Calvario", i al darrera la gent què es guarda els pecats de tot l'any perquè els hi siguin perdonats aquests dies arrossegant cadenes i anant descalços. El millor de Córdova són les tasques que hi ha per aquests carrers al voltant de la Mesquita, carrers estrets i plens de flors que després de cada "chato" es veuen més bonics. La tarda, a Sevilla, on l'hostal només era per a noies; aquesta vegada sense estrelles i el menjar per torns. Tot això ho compensa el veure la Giralda il.luminada, la Plaça d'Espanya, els jardins de Mª Lluïsa, el Alcázar de Sevilla i conviure amb l'alegria dels sevillans. De Màlaga, només recordo el vi dolç i la "Màlaga". La anada de Màlaga a Granada passant per la costa val molt la pena, i es pot aprofitar per anar a Nerja, on hi ha les famoses coves, que són impresionants de grans. La arribada a Granada i pel matí a veure la Alhambra i els jardins del Generalife. La llàstima és que no hi trobàvem massa l'essència, degut a l'embaf de veure monuments i al cansament que portàvem. I Granada, Múrcia, Alacant, fins arribar a la Plana amb l'enyorança als caps.

Maria Dot
Margarita Mauri

VIC - MANLLEU
Abril de 1974

La Pasqua a Florència

Plaça de la Signoria, a Florència

Per intentar viure la Pasqua d'una manera comunitària, ens vàrem desplaçar a Florència on retrovem un grup d'italians coneguts de Taizé. Sortírem de Barcelona a les tres de la matinada del dimecres. L'alegria era gran i, amb 34 persones, començàrem el camí. Vàrem viatjar tot el dia, parant solement per menjar. A les sis de la tarda arribem a Niça, on passem la nit. Després de voltar per tot Niça ens decidim a "dormir" (enrotllats com els cargols i dins de l'autocar). A les sis del matí, arrenca l'autocar per a fer l'última etapa del viatge, la part més bonica en quant a paisatge es refereix: Mònaco, Costa Nord d'Itàlia, etc.

Passada la frontera d'Itàlia, ponts i túnels fins a Gènova. L'entrada a Florència fou triomfal. Deixem l'autocar a la plaça del Duômo, davant de la catedral on ens trobem amb els italians. Són les 4 de la tarda. Per fi havíem arribat!

Els altres dies férem vida comunitària, menys en el dormir que, per falta de lloc, ens repartírem per les cases dels italians.

El dia seguen es fa una xerrada, com ja estava previst, sobre la Pena de Mort, que fou del tot positiva: com a resultat d'aquesta havíem de fer una enquesta però com que el temps no hi acompanyava, quedàrem en fer-ho cadascú al seu lloc. Així, ara, es farà a Florència, Bretanya, França i Catalunya. El resultat sortirà en un dossier.

El grup d'Italians que ens va acollir i que a partir d'ara formen part del nostre moviment de joves.

A 397 graons del terra ---
"--- el nostre mitting particular"

L'endemà vam anar a Siena, ciutat que està més o menys a dues hores de tren des de Florència. Installats a dalt d'una torre de 397 graons, cantàrem fins a cridar l'atenció de molta gent; va ser el nostre mitting particular.

Havent conegut la ciutat tornàrem cap a Florència. Aquest viatge fou un xic accidentat (el revisor no ens deixava cantar, obrir les finestres, ... i, de poc, no ens fan baixar del tren). Aquella nit anàrem a missa on quasi tothom s'hi va adormir de tant llarga que era.

I entre cançons i alegria arribem al diumenge, on animats per una fabulosa sangria vàrem fer tots junts l'hora dels adéus, moment aquest on es veié clarament la germanor amb que havíem viscut aquells dies.

Acompanyats per tres catalans més i un francès (en François), que deixàrem a Perpinyà, vàrem sortir de Florència a un quart de quatre de la tarda.

Amb molta tristesa vam deixar aquell país, però amb l'alegria de saber que si Déu vol tornarem a trobar-nos aquest estiu, aquí als Països Catalans.

El Duômo o Catedral de Florencia.

Toni Naudó
Mercè Colom

Vic. abril de 1.974.

Un grup, a la plaça, molt bonica, de Siena.

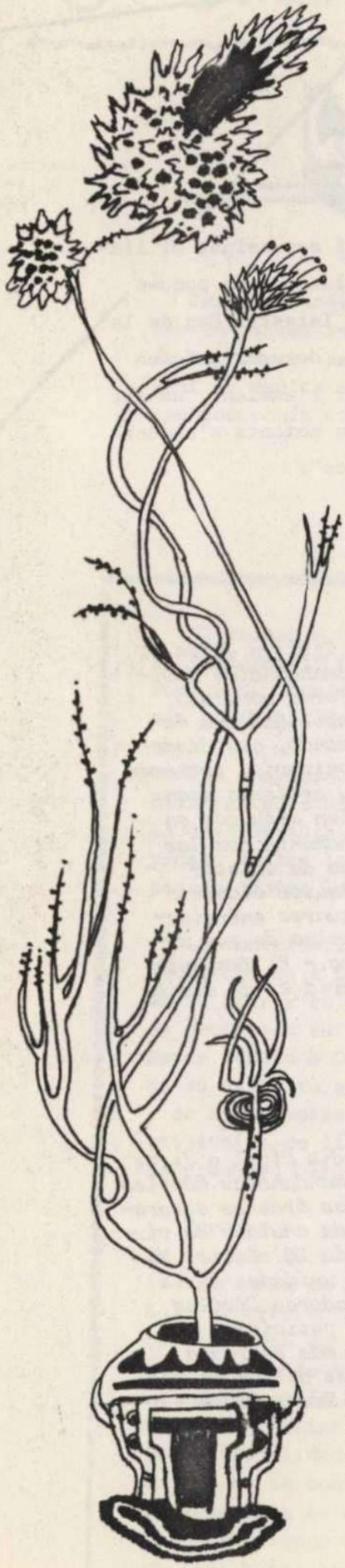

BÒBOLI

Petita visió del conjunt dels Bòboli,
o Jardins del Palau Pitti.

El pas de la tarda
deixava entreveure nous colors,
que un xic accelerats
anaven canviant la mesura de tons
que el paisatge ens oferia,
arquitectura i arbòria. Folrència,
ciutat distreta.
Però el sol encara podia,
apedaçar amb retalls d'escalfor
els petits recons d'ombra
existents, al jardí del Cavaller,
i als de Bòboli
cointinuitat monumental del Pitti,
Palau reial en altre temps.
Des d'aquest verd espès,
la ciutat dels Mèdici
semblava deturada a les corrents de gent
que per ella trajinaven.
L'or de l'aire es dibuixava
brillant i agradable,
jo cercava una amistat
en la sincera paraula d'una noia
i els peixos riallers
d'un llac fosc...
donaven salut als ulls ociosos
d'una multitud.
El Museu de Porcellana,
tot un romanç antic,
i l'Amfiteatre a l'aire lliure
immobilitza cossos per moments.
Segueixo caminant,
m'acompanya la Ramona,
i el temps és melodiós,
els jardins queden enrera.

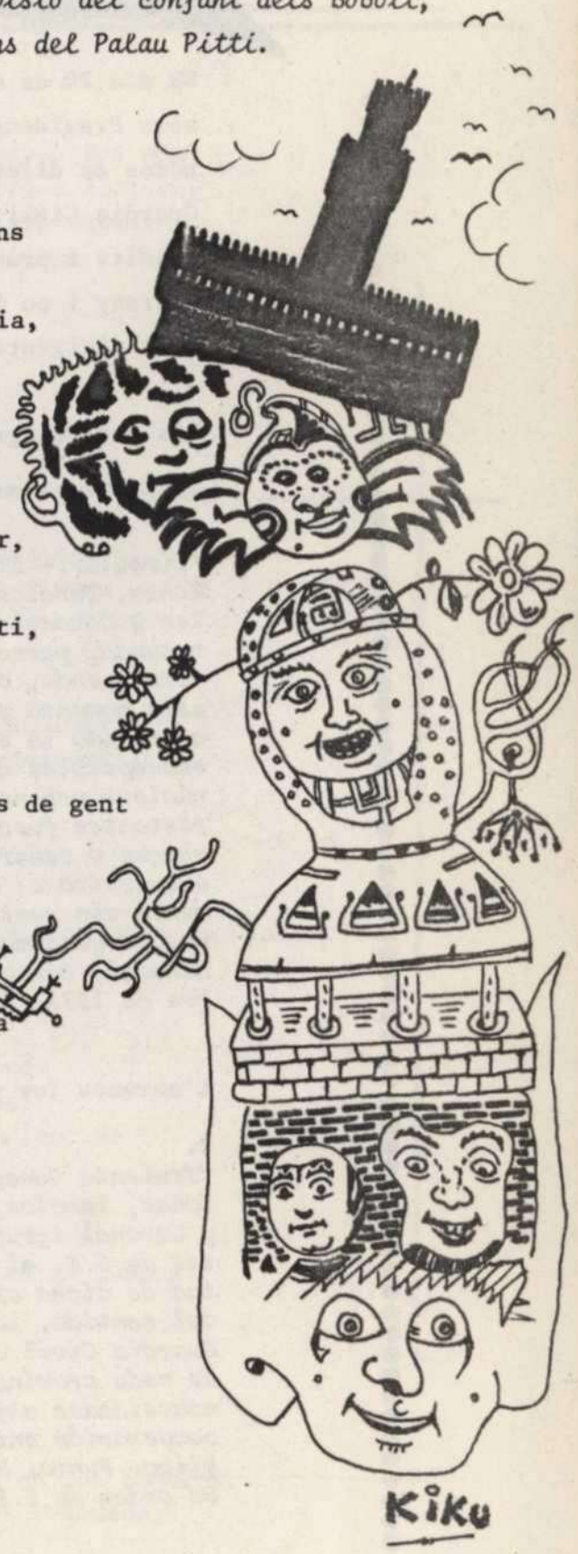

Joan de la Rubia
Barcelona, 21 d'abril del 74.

ARXIU

DOS TELEGRAMES

El dia 20 de desembre de 1973, dia en que morí assassinat el llavors President del Govern Espanyol, Carrero Blanco, amb poques hores de diferència, el Tinent General Carlos Iniesta, Cap de la Guardia Civil, enviava aquests dos telegrames, documents força inèdits i prou interessants de cara a conèixer l'ambient, un xic estrany i no massa clar que en aquells primers moments s'apoderà dels dirigents de les "Fuerzas de Orden Público".

Els dos telegrames diuen així:

1.

"Circular.- El Director General de la Guardia Civil a Jefes de Zonas, Tercios, Comandancias Territoriales, Comandancias Móviles y Coronel Agrupación Tráfico:- Texto. De forma concreta, rotunda, personal y asumiendo toda la responsabilidad que me corresponde, ordeno a todas las fuerzas a mi mando, que desde este momento y mientras no reciban orden en contrario, extremen al máximo la vigilancia en los puntos que a su criterio sean susceptibles de conflicto, aunque éstos se hallen situados en núcleos urbanos en los que colaborarán estrechamente con las restantes fuerzas de orden público. Punto. Caso de existir choque o tener que realizar acción contra cualquier elemento subversivo o alterador del orden, deberán actuarse enérgicamente sin restringir ni en lo más mínimo el empleo de sus armas. Urgentemente y por esta vía acúseme recibo.- El Teniente General, Director General, Carlos Iniesta, Madrid 20 de diciembre de 1973.'

L'enrenou for gran. Al cap de poques hores...

2.

"Teniente General, Director General de la Guardia Civil a Jefes Zonas, Tercios, Comandancias Territoriales, Comandancias Móviles y Coronel Agrupación Tráfico.- Texto.- Recibidas órdenes concretas de S.E. el Ministro de la Gobernación, queda anulado en virtud de dicha orden mi Radio Número 80 de hoy día 20. Punto. En tal sentido, los Jefes de Comandancias y demás unidades de la Guardia Civil deberán presentarse a los Gobrenadores Civiles de cada provincia para recibir instrucciones y peticiones de necesidades a fin de lograr en todo momento la más estrecha cooperación entre todas las fuerzas responsables del orden público. Punto. Madrid, 20 de diciembre de 1973. Transmítase.- De orden de S.E. El Coronel Jefe de Estado."

ARXIU

J. Girardi

"Confianza y liberación"

Julio Girardi és un salesià Italià, conegut arreu del món per les seves xerrades i per la seva actuació, com a solista. És exprofessor de l'institut catòlic de París, i ara actualment es dedica a fer moltes xerrades sobre socialisme i del seu compromís com a cristià.

El primer mandamiento cristiano, el mandamiento nuevo
el mandamiento único, es el mandamiento de la confienza
Porque sin confianza no hay amor; sin confianza no hay fé
sin confianza no hay esperanza.

Una conversación cristiana es conversación a la confianza
Ella parte de un estado de pecado, es decir, de desconfianza.
La desconfianza es pecado contra el amor;
pecado contra la fé; pecado contra la esperanza;
pecado contra la libertad.

La conversación cristiana es conversación a la confianza en Dios.
Nadie conoce a Dios sin confiar
en su amor y en su voluntad salvífica,
es decir, en su voluntad liberadora.
Nadie conoce a Dios sin confiar en que la presencia
de su espíritu sigue siendo capaz de revelársenos,
y de hacer cosas nuevas, de despertar en las conciencias
exigencias de libertad, fuerza para la lucha,
generosidad para la coherencia hasta la muerte.

Pero no se puede confiar en Dios sin confiar en el hombre.
No se crée en Dios si se crée que
la confianza en sus hijos le quita algo a El.
Solo se crée en Dios si se entiende que
la confianza en los hombres es el signo necesario
y la medida de nuestra confianza en Dios.
La Biblia es la historia de la confianza de Dios en los hombres.
Confianza tantas veces traicionada y cada vez más renovada,
es una fidelidad que no se cansa nunca.
Cristo es la confianza de Dios hecha carne.
La Redención es el signo de que Dios a pesar del pecado.
sigue confiando en el hombre; de que la confianza de Dios
es fiel hasta la muerte.

La Resurrección es el signo de que la confianza de Dios
es más fuerte que la muerte.

Confiar en los hombres es creer
que en todos se encuentra a menudo escondida y reprimida
una semilla de libertad y de generosidad total.
Confiar en los hombres es pensar que ellos son capaces
de hacer cosas nuevas, que nunca se han hecho,
que han sido hasta ahora imposibles, y que siguen siéndolo.
Confiar en los hombres es creer en el porvenir,
puede ser mucho más hermoso que el pasado; y que lo será.
Confiar cristianamente en los hombres es confiar en todos,
pero no del mismo modo. Confiar cristianamente en los hombres
es tener una clara preferencia; es confiar sobre todo
en los pobres y en los oprimidos.
Es creer que es en ellos donde la semilla de la libertad,
de la libertad del amor, está más cerca de florecer
con tal de que se liberen del desprecio, de las lágrimas,
que les encubren y que les ahogan.
Solo el que confía en los pobres, confía verdaderamente en Dios;
en el Dios que ha depuesto del trono a los poderosos
y a exaltado a los humildes.

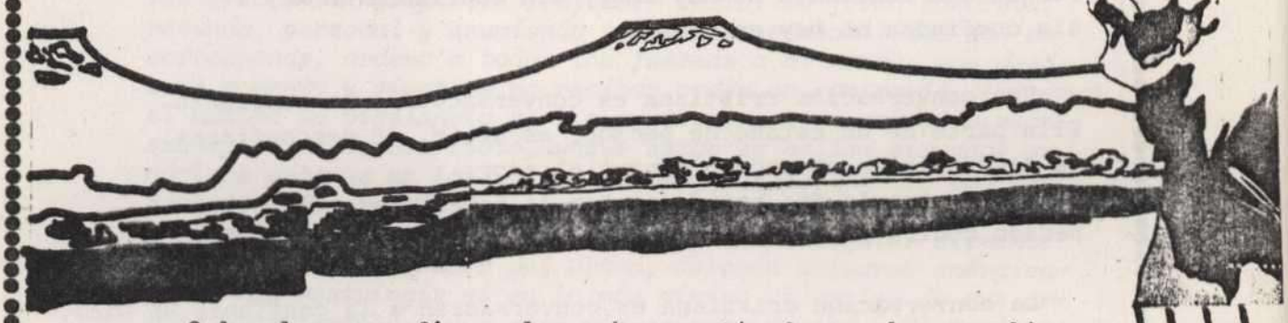

Solo el que confía en los pobres entiende en el evangelio
el anuncio para ellos y sobre ellos.
El evangelio es esencialmente una gran noticia:
Dios confió en el pobre; aún más, prefiere al pobre.
Es esta la paradoja cristiana.
La encarnación no es sólo el misterio de Dios hecho hombre,
sino el misterio de Dios hecho pobre.
Dios no ha asumido la naturaleza humana en general,
sino que ha escogido la condición del pobre;
país pobre, pueblo pobre, familia pobre.
Cristo se ha dirigido a todos, pero ha escogido entre los pobres
la mayoría de sus apóstoles y de sus discípulos.
Ellos son quienes más siguen entendiendo la palabra de aquel,
que ha escondido las cosas a los sabios y a los prudentes
y las ha revelado a los humildes.

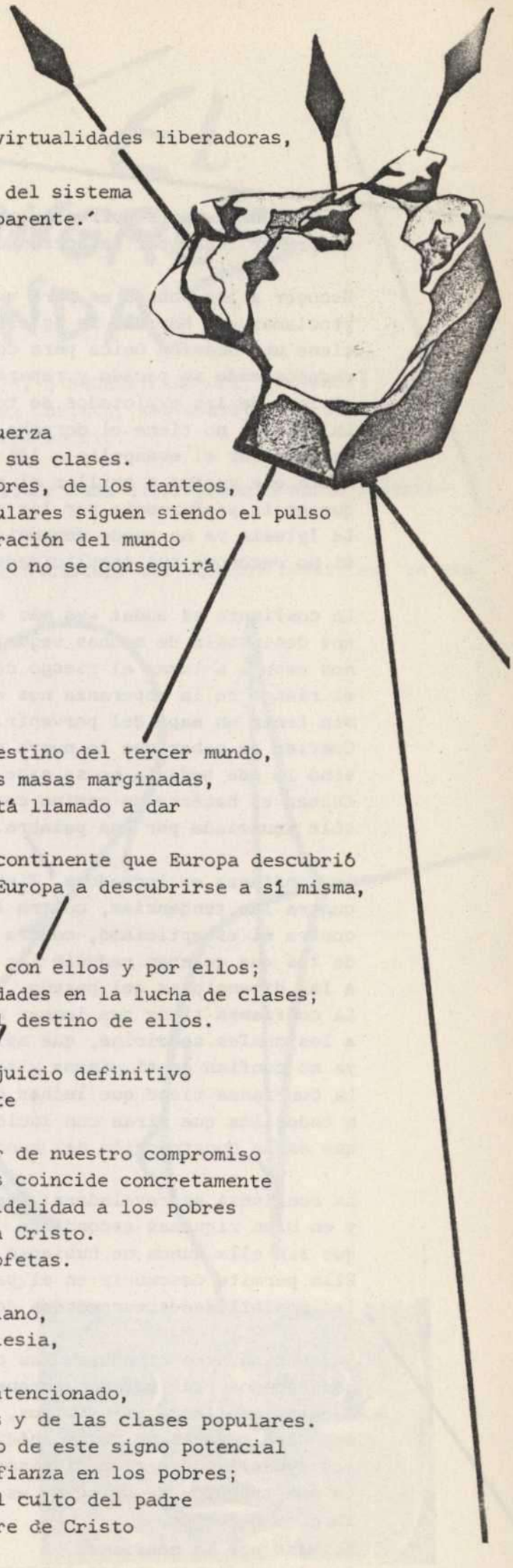

Confiar en los pobres es creer en sus virtualidades liberadoras,
en su potencial revolucionario,
aún cuando la represión y la violencia del sistema
llega a empujarlos a una mediocridad aparente.

Confiar en los pobres es creer en la fuerza
y en el destino histórico liberador de sus clases.
Es creer que a pesar de las incertidumbres, de los tanteos,
de las contradicciones, las clases populares siguen siendo el pulso
de las esperanzas humanas; que la liberación del mundo
se conseguirá por las luchas de ellas, o no se conseguirá.

Confiar en los pobres es creer en el destino del tercer mundo,
en las virtualidades liberadoras de sus masas marginadas,
en la contribución histórica que él está llamado a dar
a la liberación de todo el mundo.
Confiar en los pobres es creer que el continente que Europa descubrió
hace siglos, es capaz hoy de ayudar a Europa a descubrirse a sí misma,
a descubrir su nuevo destino.

Confiar en los pobres es jugar la vida con ellos y por ellos;
es tomar partido por ellos sin ambigüedades en la lucha de clases;
es identificar el propio destino con el destino de ellos.

Confiar en los pobres es saber que el juicio definitivo
sobre nuestra vida se fundará únicamente
en nuestro amor efectivo a ellos.
Queel valor de nuestra vida es el valor de nuestro compromiso
por los pibres. Que la elección de Dios coincide concretamente
en la elección de los pobres. Que la fidelidad a los pobres
es la medida de la fidelidad a Dios y a Cristo.
Que en esto se resumen la ley y los profetas.

Escoger a los pobres es, para un cristiano,
denunciar el pecado histórico de la Iglesia,
aliada con los ricos y los poderosos,
el abuso objetivo, indudablemente no intencionado,
de la explotación de los pueblos pobres y de las clases populares.
El pecado que es haber privado al mundo de este signo potencial
de la confianza en Dios, que es la confianza en los pobres;
el pecado que es la separación entre el culto del padre
y la lucha de los hijos, entre la sangre de Cristo
y la sangre de los otros oprimidos.

El pecado que es seguir esperando la transformación del mundo
en primer lugar por la acción de los poderosos.

Escoger a los pobres es para un cristiano
proclamar que hoy día la Iglesia
tiene una ocasión única para convertirse
reconociendo su pecado y reparándolo con un compromiso inequívoco
al lado de los explotados de todo el mundo.
La Iglesia no tiene el derecho
de anunciar el evangelio a los pobres
hasta que vuelva a brillar el rostro de este signo de verdad,
que es la preferencia por los pobres.
La Iglesia ya no puede denunciar el pecado del mundo
si no reconoce sus complicidades históricas con él.

La confianza es audaz -va más allá de los cálculos prudentes,
nos desinstala de muchas seguridades-
nos empuja a tomar el riesgo de creer en el otro y de creer en Dios;
el riesgo de la esperanza nos empuja a ponernos en camino
sin tener un mapa del porvenir.
Confiar es saber que lo nuevo no es sólo lo que todavía no existe,
sino lo que todavía no se sabe.
LUchar es hacerse un camino como Abraham, hacia una tierra desconocida,
sólo anunciada por una palabra.

La confianza es luchadora. Tiene que luchar contra las apariencias,
contra las tendencias, contra las ideologías, contra la sabiduría,
contra el escepticismo, contra la resignación, contra el realismo
de los que quieren reducir las posibilidades del futuro
a las dimensiones del pasado.
La confianza tiene que luchar muchas veces contra aquellos mismos
a los cuales se dirige, que aplastados por la opresión y el sufrimiento,
ya no confían en sí mismos y se van resignando.
La confianza tiene que luchar contra la desesperanza que amenaza
a todos los que miran con lucidez la inmensidad de la tarea
que es la construcción del mundo.

La confianza es reveladora: permite descubrir en los hombres
y en Dios riquezas escondidas
que sin ella nunca se hubieran conocido.
Ella permite descubrir en el pasado y en el presente
las posibilidades escondidas del futuro.

La confianza es creadora: las cosas más grandes y más nuevas
que hacemos, las hacemos porque alguien ha creído en nosotros.
Nuestra confianza en nosotros, nuestra confianza en los pobres,
los hará capaces de cosas inéditas,
les ayudará a creer en sí mismos y a creer en Dios.
La construcción de un mundo es un proceso creador,
largo y doloroso,
animado por la confianza.
Por la confianza en los hombres, en su destino.
Y por la confianza del espíritu creador,
que sigue renovando el rostro de la tierra.

INFOR-PAX INTERNACIONAL

EL CONGRÉS D'HOLANDA

Els dies, 26-27 i 28 d'abril de 1.974, a NOORDWIJKERHOUT, (Holanda) es celebra el Consell Internacional de Pax Christi, amb essistencia de dos delegats catalans, representant a la nostra secció.

L'objectiu principal d'aquest Consell-Trobada és, programa d'accio internacional del moviment PAX CHRISTI.

Per a eleborar aquest programa, caldrà discuti les accions possibles en els sectors següents:

-EDUCACIO
-ESGLESIA
-ECONOMIA
-POLITICA
-PREMSA
-MILITAR

INFOR-PAX INTERNACIONAL

T' INTERESSA CONÈIXER ANGLATERRA?

VOLS PARTICIPAR EN UNA CONVIVÈNCIA INTERNACIONAL DE JOVES?

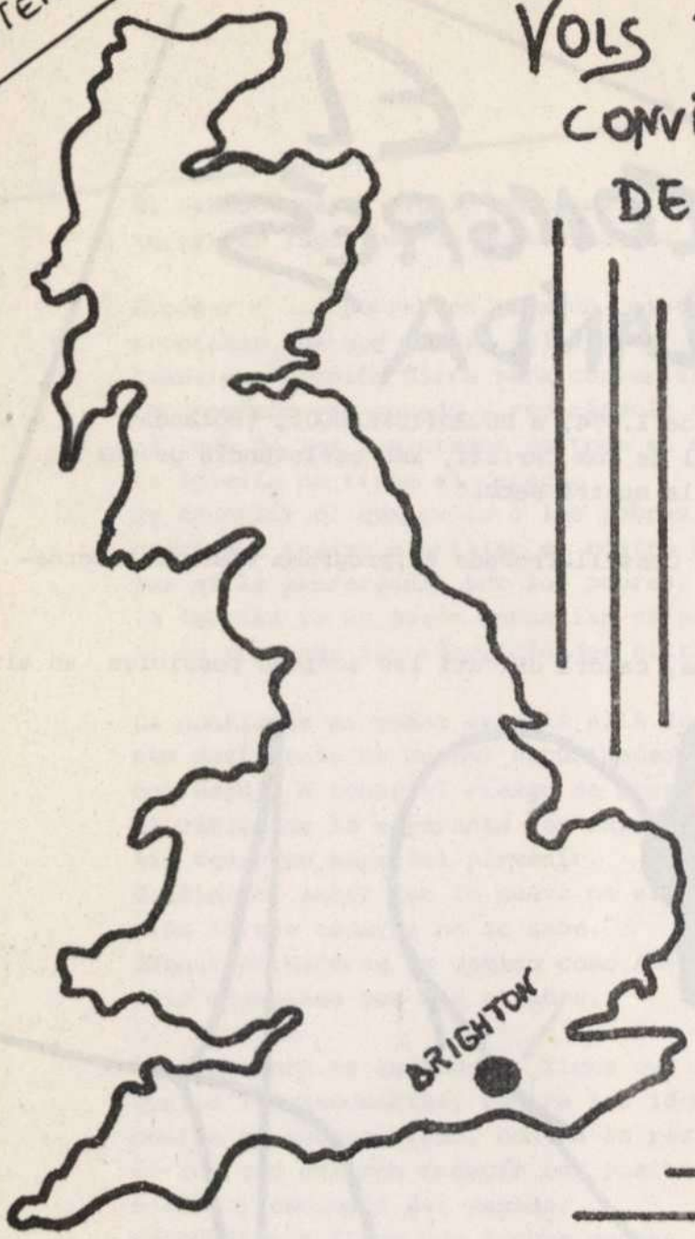

PAX t'invita a prendre part a la Ruta Internacional-74 a Anglaterra, del 25 al 5 d'Agost.

Hi haurà vàries possibilitats de participació:

Rutes a través de diferents pobles d'una mateixa comarca, i

Camps de treball a la ciutat o als pobles.

El tema central de discusió serà: "EUROPA, PER ELLA MATEIXA O PELS ALTRES".

Es parlarà de la posició d'Europa relativa a la defensa militar, al Tercer Món, als obrers emigrats, a les minories i els drets humans, etc...

La trobada final tindrà lloc a

BRIGHTON, SUSSEX, al Sud d'ANGLATERRA.

El cost de la Ruta és de 2.000 ptes.
No hi són inclosos les despeses de viatges.
Si estàs interessat i vols rebre més informació sobre el tema, el viatge d'anada i tornada o altres questions, pots adreçar-te a:

APARTAT DE CORREUS 5454
BARCELONA

o bé trucar a:

CARMELO DELGADO
Tel.: 249 22 24
de BARCELONA

ENQUESTA: LA PENA DE MORT

De Florència n'hem tornat amb una nova esperança d'acció internacional: una enquesta sobre la Pena de Mort, tema actualment en voga per haver tastat de prop aquesta situació de dret. Les nostres trobades van prenent, dia a dia, un aire internacional, un aire renovador de gent que entra i de gent que surt: no pas tothom s'adapta en un clima de senzillesa i anti-intelectualisme, en un ambient d'improvització i d'adaptació a les realitats concretes de cada moment i de cada hora. Fins al moment actual, aquesta enquesta es farà, en l'espai d'un mes, a Itàlia, a Bretanya, a França i als Països Catalans (Centelles, Vic, Reus, Papiolet, Llorenç, Vendrell, Olot, Barcelona, Rodonyà). Tant de bo que nova gent s'animés a fer-la en altres indrets de la nostra terra. Els resultats de l'enquesta serviran de material de treball pel futur dossier que sobre la Pena de Mort preparem.

Vet aquí l'enquesta:

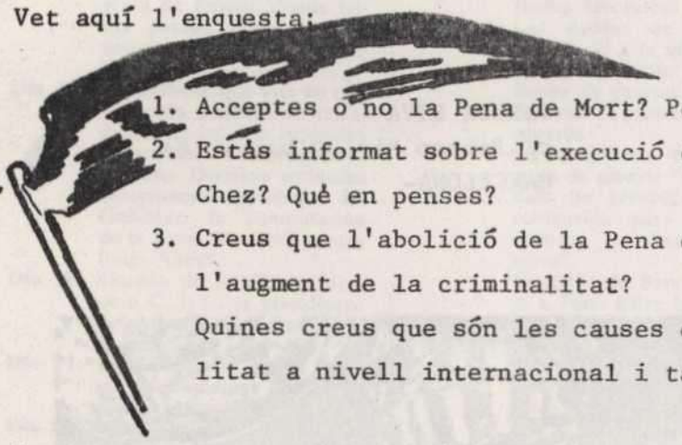

1. Acceptes o no la Pena de Mort? Per què?
2. Estàs informat sobre l'execució de Puig Antich i de Heinz Chez? Què en penses?
3. Creus que l'abolició de la Pena de Mort influencia en l'augment de la criminalitat?
   Quines creus que són les causes de l'augment de criminalitat a nivell internacional i també aquí?

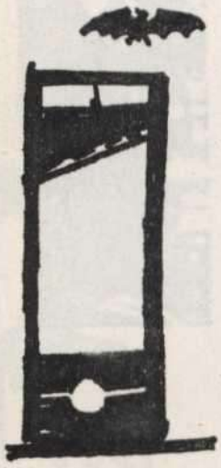

Aquesta enquesta cada grup l'ha de fer, a ser possible, sobre un total mínim de 100 persones i, un cop feta, enviar-la a:

Teresa Riva
Pintor Mir, núm.2, baixos 5a.
Barcelona -Comarca del Barcelonès-

INFO-PAX NACIONAL

CANÇONER

Un grup de Vic ens comunica la aparició d'un cançoner o millor dit d'un primer recull de cançons de cara a divulgar unes lletres que creiem interessants de saber, tot i que n'hi ha algunes que ja estan molt popularitzades. Es interessant ressaltar algunes cançons que surten en aquest recull, puix ens presenten problemes tals com la Pena de Mort, les torturres, cants de l'esperit del poble...etc.

L'idea ha sorgit de cara a, d'una banda, aprendre les lletres de les cançons puix la majoria de les vegades la supliem amb un "la la,la..." i d'altre cantò per fer paulativament un recull de cançons d'arreu i aportades per tothom.

El títol d'aquest primer volum és. ELS POBLES HAN LLANÇAT EL SEU CRIT AL CEL: ESCOLTEU!!!!

Us podeu adreçar a les següents persones per a rebre el cançoner:

A la comarca d'Osona

EDUARD ROMEU
c/Ramada, 19
VIC Telf. 885.15.67

Al Barcelones.

TERESA RIVA
c/ Pintro Mir, 2 baixos 5ª
BARCELONA-

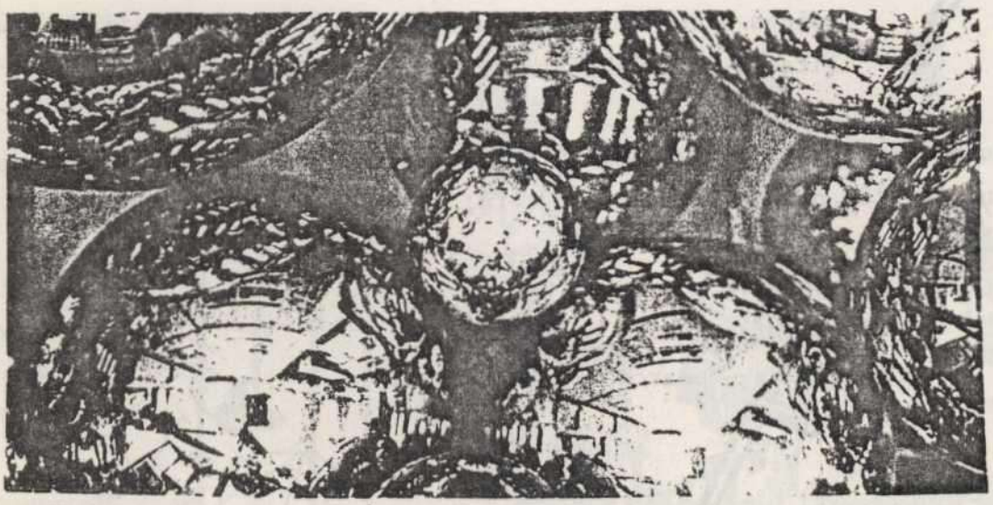

DIARI ÍNTIM D'UN GOVERN

ENERO

Día 2: El señor Arias Navarro juró su cargo el Presidente del Gobierno español. Lejos de allí, el obispo de Sigüenza declaraba: "Un católico no puede ser objetor de conciencia."

Día 3: Gracias a un acuerdo con el Gobierno marroquí, 200 barcos, y sólo ésos, podrán pescar en aguas territoriales marroquíes.

Día 4: Nuevo Gobierno; cesan diez ministros del Gobierno Carrero y otros cinco conservan la cartera. Declaraciones de apertura.

Día 9: El consejo de guerra sentencia a muerte a Puig Antich.

Día 11: Kissinger llega a Madrid en visita relámpago. El precio de la gasolina experimenta una subida del 30 por 100. El primer Consejo de Ministros del nuevo Gobierno arroja 54 nombramientos; al finalizar, Pío Cabanillas, ministro de Información y Turismo, dice: "Hay que dar al fenómeno informativo una mayor dimensión." El Príncipe Juan Carlos regresa de Estoril, donde había pasado unos días de descanso junto a sus padres.

Día 12: Se confirma que está en trámite una petición de extradición de los seis supuestos encartados en el atentado a Carrero. Diversas entidades barcelonesas solicitan del Gobierno la conmutación de la pena de muerte contra Puig Antich.

Día 19: Ricardo de la Cierva ofrece a C. J. C. la presidencia del Ateneo y don Camilo la acepta.

Día 21: La Asociación de la Prensa de Barcelona pide clemencia para Puig Antich.

Día 22: La peseta flota. En Bilbao, la policía desarticula la Liga Revolucionaria Trotskista.

Día 23: En las Cortes se debate sobre el juramento político de los colegiados. Eduardo Tarragona declara que "para que un Gobierno sea fuerte y estable tiene que contar con el pueblo".

Día 24: Afectados por el dahir de "marroquinización", 3.500 españoles tendrán que abandonar Marruecos.

Día 25: A flotación, evasión de capitales. Y más prensa: "Es preciso el diálogo entre Administración y Prensa" (Marcelino Oreja); "En la sociedad existe el derecho a la información" (cardenal Jubany).

Día 26: "El tema de la participación política lleva la velocidad 'conveniente'" (Pío Cabanillas).

Día 28: Acto masivo de desagravio ante el monumento a los Caídos de Barcelona.

Día 29: Cinco Colegios Profesionales piden la abolición de la pena de muerte.

Día 30: "No sabemos qué va a pasar", es la postura de los empresarios, en boca de Rafael Cabello, ante 1974.

Día 31: Se anuncia una cumbre falangista, donde no estarán todos, pero sí serán los más importantes los que estén.

FEBRERO

Día 2: Barrera de Irimo, vicepresidente segundo, asegura que la declaración sobre la renta obligará en 1974 a un millón de personas más. Sobre 1968 el presupuesto familiar ha aumentado un 184,54 por 100. Las inversiones extranjeras en España durante 1973 han sido de 31.389,39 millones de pesetas, cuatro veces las del año 1972.

Día 5: García Hernández, en la toma de posesión del nuevo director general de Seguridad, habló del "mantenimiento a ultranza del principio de autoridad para asegurar el orden, como condicionamiento absoluto del ejercicio de los derechos y libertades". En Navarra, Vizcaya y Barcelona se declaran diversos conflictos laborales.

Día 6: Las deudas de "Horizon Holidays" a la industria española se elevan a 400 millones de pesetas. Standard rescinde el contrato a 4.000 obreros.

Día 7: Según Herrero Tejedor, la pena de muerte "como medida de prevención y de contención para la delincuencia, es altamente positiva".
El conde de Barcelona viaja a París entre la expectación y el escándalo.

Día 8: Quizá la huelga pueda llamarse así: "Pronto daremos el paso decisivo y clarificador (Fernández Sordo). 3.900 cartas de readmisión en Standard, 282 obreros despedidos en Seida, huelga en Potasas de Navarra y 650 obreros sancionados por Enasa.

Día 9: Se retiene azúcar por los almacenistas, la naranja puede perder sus preferencias arancelarias en Europa y unos 1.400 convenios colectivos habrán de renovarse este año.

Día 10: El diario "Ya" pide la separación de cargos de gobernador jefe provincial y alcalde-jefe local para deslindar Estado y Movimiento.

Día 12: Televisión en directo, discurso del presidente Arias ante el Pleno de las Cortes. Anunció un nuevo proyecto de ley de Régimen Local —con el carácter electivo de alcaldes y presidentes de Diputaciones—, una ley de Incompatibilidades parlamentarias, culminación del desarrollo sindical, estatuto del derecho de asociación y reforma administrativa. La prensa extranjera es optimista y benevolente: el discurso de Arias ha convencido, pero expresan sus dudas sobre ciertas fuerzas del régimen que pueden frenar el proceso.

Día 15: Ocho miembros de ETA son detenidos en Bilbao.

Día 16: Detenidos otros cinco miembros de ETA, V Asamblea. En Madrid son procesados ocho presuntos miembros de las Comisiones Obreras del Metal.

Día 17: Pío Cabanillas a "La Libre Belgique": "Urge perfeccionar los mecanismos de democratización"; "La sucesión en la dirección del Estado español no es un problema, sino un asunto resuelto."

Día 18: El Consejo General de la Abogacía expone sus puntos de vista discrepantes con algunos aspectos del proyecto de Ley Orgánica de la Justicia.

Día 19: Cinco Colegios Profesionales anuncian su propósito de presentar recurso de contrafuero contra la Ley de Colegios Profesionales. En Barcelona Vizcaya y Guipúzcoa se declaran nuevos conflictos laborales.

Día 21: Tres mil emigrantes españoles se encuentran en paro en Alemania.

Día 22: "Las asociaciones sindicales serán enteramente independientes del Estado." "De los recientes conflictos laborales, un 40 por 100 han sido políticos o politizados (Fernández Sordo a "La Libre Belgique"). Ruiz Giménez causa baja en la Hermandad de Alféreces Provisionales. Ricardo de la Cierva: "es mejor que los libros de Hugh Thomas se publiquen en España que en 'Ruedo Ibérico'".

Día 23: El Consejo Superior de los Colegios de Arquitectos de España acuerda expresar su disconformidad con la fórmula del juramento de la Ley de Colegios Profesionales.

Día 25: La prensa confirma que ayer se leyó en todas las iglesias de Vizcaya la pastoral de monseñor Añoveros, "El cristianismo, mensaje de salvación para los pueblos", aunque ningún

periódico indica su contenido.

Día 26: La pastoral de Añoveros comienza a tener "contestaciones" y adhesiones; en la pastoral se habla del llamado "problema vasco". Selectividad universitaria para el próximo curso.

MARZO

Día 1: El Consejo de Ministros se da por enterado de las dos penas de muerte contra Salvador Puig Antich y Heinz Chez; un guardia civil, condenado a muerte por matar a un capitán recibe la conmutación. Trescientos intelectuales españoles dirigen un escrito a Franco solicitando gracia para Puig Antich. Monseñor Jubany y el arzobispo de Tarragona, en nombre de todos los obispos de la provincia, piden al Jefe del Estado la conmutación de la pena de muerte de Salvador Puig; otros organismos extranjeros se suman a la petición. Los productos petrolíferos y las tarifas eléctricas aumentan de precio. Monseñor Añoveros, recluido en su domicilio por indicación policial; se niega a expatriarse utilizando un avión puesto a su disposición para trasladarse a Roma.

Día 2: Salvador Puig es ejecutado; también Heinz Chez.

Día 3: La "guerra de la leche" finaliza en Alava. El Gobierno anuncia "graves medidas" en el caso Añoveros, en el que el ministerio fiscal ve delitos graves contra la unidad de la Patria.

Día 5: La ejecución de Puig Antich desencadena una serie de manifestaciones y atentados contra representaciones españolas en el extranjero. Paros intermitentes en Hunosa. Huelga general de la flota pesquera por los precios del gas-oil; similar actitud de los taxis barceloneses.

Día 6: Paros, huelgas y manifestaciones por la ejecución de Puig Antich, principalmente localizadas en Cataluña. Camilo José Cela renuncia a la presidencia del Ateneo por su oposición a la pena de muerte, "que tiene el grave defecto moral de su irreversibilidad". El cardenal Jubany pide una oración por el alma de Salvador Puig.

Día 7: Cierre casi total de la Universidad de Barcelona e incidentes en otras. José Sainz, jefe superior de Policía de Bilbao, actual jefe de la Brigada Social, declara: "Yo también respeto a los hombres de la organización ETA, aunque considere que están equivocados, que son delincuentes. Yo les respeto como personas humanas que son."

Día 8: 1.514 dólares de renta per cápita. Monseñor Añoveros es llamado a Madrid. Continúan las manifestaciones y los atentados en el extranjero por la ejecución de Puig Antich.

Día 9: Las relaciones Iglesia-Estado se estudian en el Consejo del Reino. Añoveros, "no comment". Se estima que el déficit de la balanza de pagos en 1974 será de 1.700 millones de dólares.

Día 11: El precio del gas-oil para pesca se reduce en 2,85 pesetas por litro, con lo que se soluciona el problema pesquero.

Día 12: Los alumnos de COU, contra la selectividad.

Día 13: "No hay que confundir la flexibilidad con apertura" (Tierno Galván). Monseñor Añoveros regresa a Bilbao antes de emprender unas vacaciones de descanso.

Día 14: Enlace Martínez Bordiú-Ardid.

Día 15: Cinco concejales de Pamplona que no asistieron al funeral de Carrero Blanco son suspendidos de sus cargos por sesenta días.

Día 16: El Parlamento Europeo aprueba una resolución contra España, con sólo un par de abstenciones; se califica de inválida la sesión, "por tormentosa". Sube el cemento, como casi todo. Los alumnos del COU intentan manifestarse ante el Ministerio de Educación.

Día 17: Los periódicos podrán elevar dos pesetas su precio, aunque, de momento, sólo sube una. Se revela que Julio Rodríguez fue el único ministro de Carrero que se presentó a la policía para ofrecerse "voluntario para vengar la muerte de Carrero".

Día 20: Un policía que dio muerte a un estudiante ve rebajada su pena por el Supremo. "La Iglesia tiene el deber de comprometerse en la implantación de la justicia, de la paz y de la libertad" (cardenal Tarancón). Suben las tarifas aéreas interiores. Ricardo de la Cierva, director general de Cultura Popular, afirma que "no hay ningún intelectual exilado actualmente por motivos políticos", y que "no existe la menor prohibición intelectual ni discriminación ideológica".

Día 21: Mayor Zaragoza, subsecretario de Educación y Ciencia, dice en TV. E. que "hay que evitar que la Universidad se hunda".

Día 22: Ciento ochenta y seis empleados de organismos estatales dirigen un escrito al presidente del Gobierno solicitando la abolición de la pena de muerte. En Barcelona son detenidos 22 anarquistas. El carbón también subirá de precio; y la Universidad, donde, al parecer, va a residir la selectividad: se habla de matrículas a 20.000 pesetas.

Día 26: Desmienten que el sueldo de los ministros se haya elevado de 952.0000 a 2.800.000 pesetas anuales. En Francia anulan las medidas tomadas contra los refugiados españoles.

Día 27: El presupuesto diario familiar supera al mínimo.

Día 29: Se nombran once nuevos gobernadores civiles. Rumores de "irregularidades" en la Caja de Ahorros Provincial de Orense, sin que se confirmen ni desmientan. Los atracos realizados en lo que va de año contabilizan un botín de 29 millones de pesetas.

Día 30: El nuevo salario mínimo es de 225 pesetas. Los Colegios Profesionales se pronuncian contra la pena de muerte.

ABRIL

Día 1: Se dice que está muy adelantado el anteproyecto de Ley de Régimen Local, por el que los alcaldes serían elegidos por los concejales, y los presidentes de Diputación por los diputados provinciales.

(Retallat de "Cambio-16" nº 126, Abril de 1974)

L'ARTICLE 103

Diu l'article vint-i-sis...

El que diu tots ho sabem. Més o menys el que diu, a la pràctica, l'article 103 de la vigent Llei de Procediment Laboral quepermet l'existència d'una forma més o menys velada d'acomiadament lliure. L'article 103 és el que faculta les empreses per a decidir, en difinitiva, sobre la sort dels traballadors en els casos d'acomiadament encara que la Magistratura de Treball hagi resolt declarar improcedent la mesura adoptada contra els productors. Aquesta negativa sol costar-li més cara, a l'empresa, però amb diners pot portar fins al final la seva decisió d'apartar a un home del seu lloc de treball, encara -repeteixo- que els magistrats hagin considerat provada la improcedència de la mesura.

Darrerament s'ha produït un fet que considero important en relació amb aquest article 103, la supressió del qual ha estat reiteradament demanada per treballadors i advocats. Em refereixo a la voluntat de dos treballadors de "Seat", Martín i Morales, de no acceptar les indemnitzacions de quasi 1.500.000 pessetes, en total, que els corresponen per haver guayat el judici a Magistratura. Tots dos van ser acomiadats l'any passar per l'empresa amb motiu dels aturs que es produiren en relació amb l'augment de descomptes de la Seguretat Social, Martin i Morales no es que renunciïn graciosament als diners: el que volen es seguir conservant els seus llocs de treball, per considerar-ho un dret irrenunciable de tot treballador. Tots dos treballadors s'han dirigit al delegat de Sindicats de Barcelona demanant-li que es prenguin mesures per la derogació d'aquest article que deixa -sempre- indefensos els treballadors per molts diners que s'ofereixin. En la mateixa línia els seus companys de dins de "Seat" han signat cartes, al costat d'altres accions demanant la readmissió efectiva d'ambdós.

La supressió de l'article 103 figurava també entre les peticions que contenia la carta signada per més de 2.300 persones i que també últimament fou lliurada al delagat de Sindicats de Barcelona.

Enfront de qualsevol altre consideració, el que em sembla més destacat és la dignitat implícita que comporta renunciar als diners -tants diners- per convenciment que en lloc de treball és un dret inalienable. Però això podria no pasaar del terreny anecdòtic, del terreny del puritanisme personal d'un parell o tres de persones, si no fos perquè és un sentiment estès amplament entre tots els treballadors. Un sentiment colectiu ferm i sòlid.

(Article tret de la revista "PRESÈNCIA", nº 315, signat per R. PRADAS)

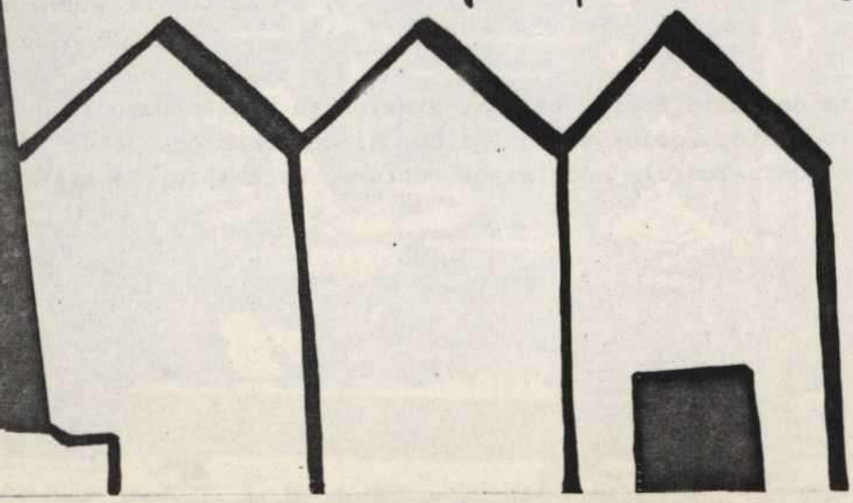

Biblioteca Col.lectiva Ambulant

1- L'EVANGELI SEGONS UN DE TANTS

Autor: Blai Bonet
Edicions Proa-Barcelona 1.967

2- JUVENTUD INADAPTADA UNA QUEJA,UNA ACUSACIÓN

Autor: Anonim
Editorial. Nova Terra
Barcelona 1.966

Comanteri:

-Explicat d'una forma senzilla, crua i consisa, aquest llibre es pot classificar com a document autèntic d'un grup dels dits "marginats" per la sacresanta societat. Aquests joves parisins, representem a molts altres joves de la seva època i també d'ara que es troben en una situació d'enfrontament amb la societat,lluita de tot tipus, causes diverses, joves enfonsats i marcats...tot un món que clama un únic crit de protesta:quí ens ha fet "diferents"?

3- EL PETIT PAIS DEL RIPOLLES

Autor:Joaquim Baixes i Sabater
Editorial: Maideu -
Ripoll 1.970

-Descripció poètica dels pobles d'aquesta comcarca, amb la seva historia,tradicions, festes, cançons, etc.

4- NO PLORIS,HOME

Autor:R.Folch i Camarasa
Editorial.Folch i Torres
Caldes de Montbui-1.969

5- CONCILIO DE LA JUVENTUD EN TAIZÉ

Autor:Julian Garcia Hernando
Editorial. Bruño
Madrid-1.971

6- GUIA JURIDICA PARA TRABAJADORES

Autores: E.Martin, A.Moreno,
J.Rigau.
Editorial.Fontanella
Barcelona 1.973

-"Ese es el objetivo que persigue este libro: abrir la posibilidad de que los obreros españoles puedan conocer directamente que obligaciones y qué derechos les impone la legislación por su trabajo asalariado."

7-LA EDUCACION COMO PRACTICA DE LA LIBERTAD

Autor: Paulo Freire.
Editorial Siglo XXI.
Buenos Aires 1.973

-La pedagogia de Paulo Freire es, por excelencia una "pedagogia del oprimido". No postula, por lo tanto,modelos de adptación, ni de trasción. ni de "modernidad" de nuestras sociedades. Postula modelos de ruptura, de cambio, de trasformación total."

8- HOMENATGE A CATALUNYA — Autor: A.Orwell
Editorial:Ariel

9- EL RETAULE DEL FLAUTISTA — Autor:Jordi Teixidor

10- JO NO SOC UN HOME LLIURE — Autor: Peter Abrahams.
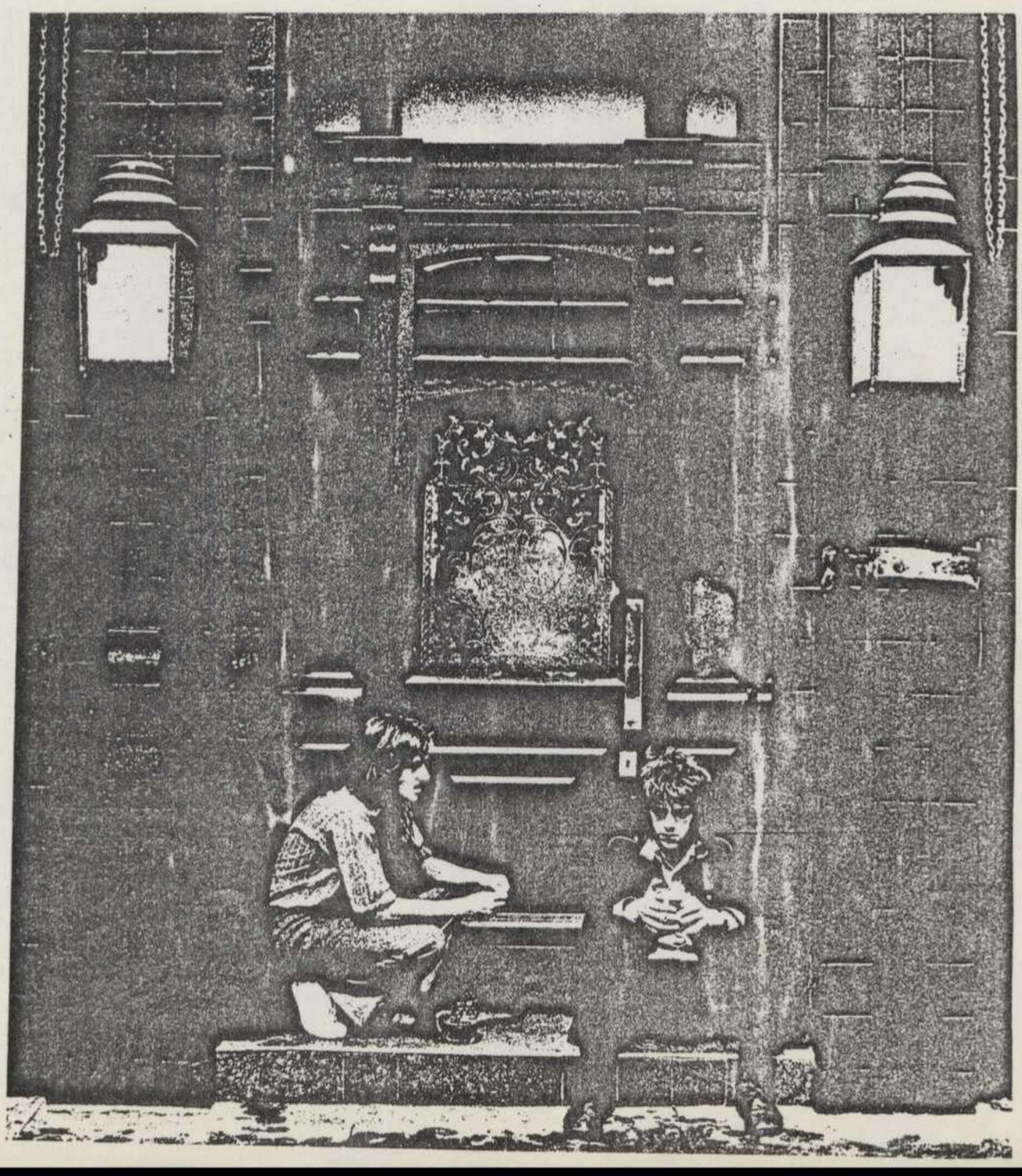
Montserrat Coll